

Legender

FORTALTE AF

C. J. Brandt

ANDEN UDGAVE.

Kjøbenhavn.

Oettingers Tryk.

1876

FORORD TIL ANDEN UDGAVE.

„Legende“ betyder jo egentlig: hvad der skal læses, nemlig ved Kirketjenesten, og betegnede oprindelig de Omrids af Martyrernes og andre Helgeners Levned og Død, som i den romerske Kirke blev oplæste på deres Døds- eller Mindedage. Derfra gik det over til at betegne i Almindelighed Helgeners Levnedsbeskrivelser, og disse danne da ogsaa Indholdet af Midalderens „Legendarier“. Men da den fri Digtning i den tidlige har taget Magten fra den Historie der mulig ligger til Grund i en Del, er Navnet gået over til, i Reglen at betegne denne Digtning alene, hos os dog kun på kirkeligt Område.

Legende-Digtningen fremkom i Midalderen af lignende Trang som

Myterne i Oldtiden: til at give sine Tanker og Forestillinger om det åndelige en billedlig Klædning. Den danner en omfangsrig Literatur, af meget forskelligt Værd, der bevæger sig fra poetiske Folke-Myter til jævne moralske Formaninger, for ej at tale om tåbelige Æventyr. Man kan sige, den begyndte med de såkaldte apokryfiske Evangelier, der alt i de første kristelige Århundreder på fri Hånd stræbte at udfylde og udsmykke de apostoliske Efterretninger i vore hellige Skrifter, og fortsattes så gennem hele Midalderen, oprindelig sikkert som bevidst digterisk Indklædning, der først, alt som Tiden blev åndløsere, forveksledes med og udgaves for troværdig Historie, indtil alle Legender, til Straf for den Misbrug, der var drevet med dem, ved Reformationen blev kastet ud som Fejeskarn og kom i stort Vanry hos Protestanterne.

Vi har i vor egen gamle Literatur en Prøve paa disse Legenders Anvendelse i Datidens Prædike-Stil, hos vor navnkundige Kristiern Pedersen, hvis Indlæggelser af Kirkeårets Epistler og Evangelier (1515) i Folkemunde fik Navnet af „Jærtegn-Postillen“, fordi hver Prædiken ender med en Legende, eller som han kalder det: et Jærtegn, der i et anskueligt Billede skal ligesom samle Prædikens Hovedsum. Det er af hans Postil en stor Del af Legenderne i denne Samling er hentet.

September 1876.

INDHOLD.

○ [Forord](#)

Af Jesu Barndomshistorie:

1. [Joakim og Anna](#)

2. [Den hellige Jomfrus
Trolovelse](#)

3. [Bebudelsen](#)

4. [Julenat](#)

5. [Barnemordet](#)

6. [Rejsen til Ægypten](#)

7. [Det første Møde](#)

8. [Lerfuglene](#)

○ [Kjærlighedens Triumf](#)

○ [De rige Ungersvende](#)

○ [En Filosof](#)

○ [Den hellige Dorteia](#)

○ [Den stærke Kristoffer](#)

- [St. Jørgen og Dragen](#)
- [Bøddelen](#)
- [Ragekniven](#)
- [Fåretyven](#)
- [Gjengæld](#)
- [Sandsækken](#)
- [Måltidet](#)
- [Krucifixet](#)
- [Lilien](#)
- [Den taknemmelige](#)
- [De lyse Kors](#)
- [Ågerkarlens Gæstebud](#)
- [Firskillingen](#)
- [Sækken og Posen](#)
- [Den pyntesyge](#)
- [Den utålmodige](#)
- [Lovtalen](#)
- [Røveren og Eremiten](#)
- [Djævel-Glæde](#)
- [Pilgrimene](#)

- [De tre Bogstave](#)
- [Den sørgende Moder](#)
- [En Korsfarer](#)
- [Grevens Læge](#)
- [De to Brødre](#)
- [Den helbredte Herremand](#)
- [Spotteren](#)
- [Peder Tolders Drømme](#)
- [Nattekampen](#)
- [De frivillige Gravklokker](#)
- [Den rette Ejer](#)
- [Bods-Prædikanten](#)
- [Den lange Dans](#)
- [Guldtørsten](#)
- [Lille Bent](#)
- [Den fattiges Høst](#)
- [Vor Herres Renter](#)
- [Det rette Kors](#)
- [Moderen](#)
- [Den uventede Sejr](#)

- [Synderinden](#)
- [Røde Frans](#)
- [De fromme Bier](#)
- [Den gamle Skomager](#)
- [Den gæstmilde Bonde](#)
- [Om Himmeriges Glæde](#)

FORORD.

Det var her forleden, da
Kulden var hård
og nyt med Hamburger-Posten
på Sprogø sad, som kun vi forstår,
klemte ind mellem Tøen og Frosten;
vi fik fra Korsør ikkun kort Besked,
så den var da snart fortæret,
og savned desuden Pålidelighed,
da Telegrafens hos os, som man véd,
endnu snakker hen i Væ'ret;
enhver, der som jeg sig ej videre brød
om Kursen i Banko og Sterling,
var nær ved en formelig Hungersnød,
så magre var Meyer og Berling:
hvad var der at gjøre ? — ja, kan man
ej få;
fra Hamborg det nyeste blanke,
man må med lidt gammelt til Tåls sig
slå,

det er jo en rimelig Tanke.
Dermed jeg trøstede mig omtrent
og hentede så frem af Krogen
en Bog, der var fordem vel bekjendt,
nu skimlet og glemt som nogen.
Det var en ældgammel dansk Postil
fra et endnu ældre Kloster,
som jeg i Fortvivlelse slog mig til
i Mangel af Hamburger-Poster.
Man tænker sagtens: ja det er da
Skjæmt!
for dem, der i gammelt rager –
og gjemmer paa Gloser, som nu er
glemt,
måske det er lækre Sager;
men når man vil læse interessant,
hvem ta'r en katolsk Postille!
– Det prøvede nu jeg, og snart jeg
fandt,
at Valget var ikke så ilde.
Det var ikke alt om Pavens Skæg?
hvorom der er lavet og løjet;
der mere var i, end Munkepræk,
der somt var at se, har man Øjet.
Alt som jeg læste, det gik så glat,
det kunde jeg føle og høre,
i hvad der for Resten fortaltes, at
der faldt En så jævnt i Øre.
Det risled som Bækken i Bøgevang,
hvor Lærken den grå har hjemme,
bestandig det mig i Øre sang,
som var det min Moders Stemme;
det havde forunderlig fyldig Klang,
der helt igjennem var noget –
jeg tror, jeg har hørt af de lærde en
Gang,
de kalder det Malm i Sproget. Kort,
alt var så perledansk, jeg så',
et Billede af vore Fædre,
at „Danskeren“ selv, vil jeg vædde

på,
kunde ikke gjøre det bedre.

Men dermed i øvrigt jeg dølger
ej,
det ikke var godt til Hobe,
tit langt gennem Sand kun førte min
Vej,
hvor ej var en Læskedråbe.
Det hele var som et Galleri,
hvor al Ting er kastet sammen,
hvor meget er Juks, man ser deri,
der næppe fortjente Rammen.
Ja mangen en Gang ved et Øjekast
på en af de gamle Figurer
jeg uvilkårlig i Latter brast
over rene Karikaturer,
og var det ikke så troskyldig malt,
man stundum forarges burde,
naar Smagløsheden stak alt for galt
igjennem, hvor mindst den turde;
når Tegning ej blot var skæv og vind,
men, pyntet i Narre-Drægter,
det hellige stod som en Harlekin
og gjorde Fjællebods-Fægter.
Dog mellem de samme Billeder grå
jeg et og andet opdaged,
som ej var så ilde, når ret man så,
og fik det for Lyset draget,
som lå i Glemsel med Vemods Smil,
Guldkorn i den store Bunke,
som, mangled det end den lettere Fil,
dog vidnede om en Mester-Stil,
i Støv som en Åndens Funke.
Jo mer jeg stirred, des mer jeg så',
så Støvet jeg måtte afviske,
og fandt, at neden derunder lå
tit Farverne ganske friske;
og der kom Liv i de fromme Træk,
der tit blev et Øje funden,

som så' på Tiden så trøstig kæk,
 på Dårskab med Smil om Munden;
 og der kom Liv i den hele Egn,
 skønt ikke et Løv sig rørte,
 der dufted Blomster ved Hæk og
 Hegn,
 og Fuglekvidder jeg hørte;
 paa Bøgestammer med gulnet Blad
 lod Solen sin Stråle spille,
 som når en Høst-Aften den går i
 Bad,
 mens Bølgerne sagte trille;
 over Søen Klosterets Klokke klang
 og, kaldte Brødrene sammen,
 jeg hørte Toner, der lød som Sang,
 i Kor med Munkenes Amen:

„Der sidder en Due paa Liliekvist,
 I Midsommers Tide,
 Hun sjunger så fagert om Jesus
 Christ,
 I Himmelen er en stor Glæde!“

Så det forekom mig; og derfor jeg
 tog
 og skrev et Par Blade rene
 af samme gamle katolske Bog,
 for at høre hvad andre mene.
 Jeg påstår jo ikke, jeg har Ret,
 måske jeg for højt sætter Bogen,
 og finder somme, min Smag er slet,
 jeg ikke vil trættes med nogen;
 thi lige så lidt som Hr. Climacus
 eller nogen af hans Familie
 har jeg Lyst at trække for Omnibus,
 og føje de flestes Vilje.
 Se, Verden er stor, lad hver tage sit!
 vi sagtens får nok til at mættes,

og det er jo gammelt: det nytter kun
lidt
om Smag og Behag at trættes.

Marts 1850.

AF „JESU BARNDOMSHISTORIE“.

I Joakim og Anna.

I gamle Skrifter meldes om
en Mand af Judæ Stamme;
på Fædres Vis han vogted from
sin Hjord mod Ulve gramme,
hvor grøn af Græs var hver en Plet,
til Mælk i fulde Spande, på
Højderne om Nasaret,
berømt så vidt om Lande.
Og Joakim ham kalder slet
de Sagn fra fordum Dage,
en Viv han tog af Davids Æt,
Fru Anna hed hans Mage.
Han var en Mand foruden Svig,
vi Arv fra fromme Fædre
på Tro og Håb han ung blev rig?
og Arv ej findes bedre.
Af jordisk Gods han havde nok,
omkring på Bjergelide
gik græssende hans Får i Flok
med Lammene de hvide.
Thi han velsignet var af Gud,
det lod på alt sig kjende,
til lovlig Tak han skifted ud

sit Guds i Parter trende.
Den første Del han gjerne gav
Guds Tempel og hans Præste,
den anden så' han kærlig af
hver fattig Mand til bedste,
den tredie så vel forslog
til ham og til hans Svende;
jo mer han gav, des mer han tog,
den Skat fik aldrig Ende.
Så fro han gik i Ungdoms År,
ham tynged ingen Byrde,
på Bjerg og Vang han drev sin
Hjord,
han var sin egen Hyrde.
Når Sol steg ned i Vesterhav
med Strålekrans at bade,
mod Hjemmet han på Vej sig gav,
da var hans Tanker glade.
I Aftensvalen under Lind
der sad hans Hustru fromme,
men rejste sig med Smil på Kind
så snart hun så' ham komme.
Hvor var der luftigt, friskt og frit!
hen over Skov og Dale
gled Blikket uden Hinder vidt,
alt under Vennetale.
Her Blomster-Tæpper rundt
omkring
med Palmetræer slanke,
hist højt, med Skov til Krone-Ring,
stod Tabors Kegle ranke.
Da Talen faldt om godt og stort
i Tiderne som rande,
hvad Gud mod Folket havde gjort,
de nok ej undre kunde;
og hvad endnu han gjøre vil
i Tider som skal komme,
det gætted ingen let sig til,
men glæded dog de fromme.
Så talte de om Abrams Tro,

om Sara hans Veninde,
 og Søn, hun fik, endskønt hun lo,
 hun var en gammel Kvinde.

Men fra det første Bryllups-
 Ny
 løb meget Vand til Strande,
 det dølges ej, iblandt en Sky
 gled over deres Pande.
 I Herrens Frygt og Herrens Fred
 de Snes af År så' glide,
 Fru Anna sad i Enlighed
 alt ved sin Husbonds Side.
 Sit Suk hun sendte tit i Løn
 til Gud i Himmel-Sæde,
 hun bad om Datter eller Søn
 til Lyst og Moderglæde,
 på Livets Vej til Lærdom skøn,
 til Trøst på gamle Dage;
 men i hvor varmt hun bad sin Bøn,
 der kom ej Svar tilbage.
 Mens Vennerne, som trøsted godt,
 med hvert et År blev færre,
 de onde Tunger drev kun Spot,
 De vidste intet værre.

Det Ægtepar fra stille Hjem
 i Galilæas Have
 hver Påske til Jerusalem
 drog op med Bøn og Gave.
 En Gang kom did, så hændtes det,
 Hr. Joakim alene,
 med Mændene fra Nasaret,
 sin Herre huld at tjene.
 Der trådte ham med travle Fjed
 ved Tempeldør i Møde
 en Farisær, han Ruben hed,
 det var så ond en Jøde.
 Med Mine sød han Spot ham bød:
 „Hvad har her hid dig drevet?“

en barnløs Mand er i Guds Band,
 i Skriften står det skrevet.
 Drag hjem i Hast og skjul dig godt,
 og aftvæt Synder dine!“
 – Tavs drak Hr. Joakim den Spot,
 Gik bort med Sorg og Pine.
 Om Nat til Nasaret han drog,
 for Mennesker han fly'de,
 og mens sin Hjord foran han jog,
 i Ørken ud han ty'de.
 Der skjule vilde han sin Skam,
 til Gud sig lod formilde,
 Og først når han benåded ham,
 hjemad fare vilde.

—

Fru Anna tro ved Væverstol
 sad længselsfuld i Sinde,
 Dag efter Dag den gyldne Sol
 steg over Bjergets Tinde:
 hvor tit hun så' mod Sønder-Vej,
 sin Husbond kær, ham så' hun ej.

Med Flid og Færdighed hun slog
 den røde Traad og hvide,
 og alt et Suk imellem drog,
 mens Skytten hun lod glide,
 thi Tanken gik sin egen Gang
 med Længsel over Dal og Vang.

Ind tren et Bud og meldte brat:
 „det fik jeg nys at vide,
 din Husbond har vor Egn forladt,
 sit Hjem, sin By, sin Lide,
 til Ørken drog han med sin Hjord,
 og ingen véd, hvorhen han går.“

Fru Anna hørte Talen ud,
 hun næppe drog sin Ånde,

Brast så i Graad: „miskund dig,
Gud!
nu véd jeg først min Våde,
men Råd jeg ej i Verden véd,
ser du ej nådig til mig ned!“

Og Natten kom, men Anna lå
i søvnløs Angst og Pine;
„jeg trange Kår i Verden så,
men mage ej til mine.“
Og Solen steg igjen så klar,
men Anna ventede på Svar.

I Urtegård hun gik med Kval,
der kvidred Fugle glade
ved Morgenluften frisk og sval
alt under Lavrens Blade.
Der havde Hjem et Par sig bygt,
og Gud med Blad og Blomst det
smykt.

Fru Anna standsede sin Gang,
de Tårer randt så hede,
tæt over hendes Hoved hang
den hyggelige Rede.

Hun så' med Vemods Smil derpå,
hvor Moder madede de små.

Med Hjærte tungt hun knæled ned,
hun løfted Hånd og Hoved.
Den lille Fugl i Fryd og Fred
for Godhed Herren loved,
men Sorgen tung, som Anna tvang,
før skabte Suk end Takkesang.

„Alrådende, som troner hist
i Himlens høje Bolig,
som hver en Spurv på nøgen Kvist
gjør munter, mæt og rolig!

ak, er der da kun ikke Sted
for mig hos din Barmhæertighed?

Se, Fugl og Fæ velsigner du,
jeg Spot og Sorg må drikke,
blev Enke nys med bitter Hu,
og Moder er jeg ikke;
mig Søn og Datter gav du ej,
at lære dem med Lyst din Vej,

Min Husband bort du fra mig tog,
„Ørken han vansmægter,
hvis Morderhånd måske ham slog,
du selv den Trøst mig nægter,
at rede hvidt til Jordefærd
hans kolde Lig, min Sjæl har kjær.

Dog nej, ak nej! o Herre sød,
du lindre vil min Pine,
det lærte jeg alt spæd på Skød:
du ej slår Hånd af dine;
den skuffes ej til evig Tid
som trøstig slår til dig sin Lid!“

Det Suk steg op for Nådens Stol
fra Jordens dybe Dale,
og Gud sin Engel mild befol
den Sorrig at husvale.
Som sagt så sket, Fru Anna stod
af Bønnen op med bedre Mod.

End mangen Time langsom skred,
men ej hun førte Klage,
Det Hjærte som har Sikkerhed
ej tæller mer på Dage.
„Min Bøn er hørt, det er mig sagt,
så råde Gud, som han har Magt!“

Og Englen gik i Ørken ud
Hr. Joakim at finde,

hvor han drev om, forladt af Gud,
 forhånt af Mand og Kvinde.
 Han Jøfted op sit Blik i Sted,
 der Englen hilsede: „Guds Fred!

Vær trøst ved Mod, du Hyrde-
 Drot!
 han talede og sagde,
 tit fødes Ære ud af Spot,
 som Herren på os lagde.
 Til dig han så' i Nåde ned,
 drag til din Hustru hjem med Fred!

Nys græd og sørged hun som du,
 sank klagende til Jorde,
 men fro og frejdig er hun nu,
 og Moder skal hun vorde.
 Hun vugge skal med Smil på Skød
 en Datterlil så hvid og rød.“

I Barmen Hyrdens Hjærte lo,
 han gjentog Engle-Ordet,
 han måtte jo sit Øre tro,
 dog næppe nok han torde't:
 „Som du har sagt, og er det sandt,
 hos Herren da jeg Nåde fandt.

Nu, i hans Navn jeg farer hjem,
 der lyster mig at dvæle,
 dog først vil i Jerusalem
 med Hjerte-Tak jeg knæle,
 og prise ham, den Herre god
 der så' mig an og gav mig Bod.“

Fru Anna i den samme Stund
 steg ned ad Bjerger-Skrænte,
 af Åndens Drift, på Tempel-Grund
 Guds Time tryg at vente.
 Med Møer små fra Enke-Hjem
 drog op hun til Jerusalem.

Der knælende i Bøn hun lå
 med Tak og lønlig Glæde,
 for hende gik et Bud at stå:
 „stat op, og gør dig rede,
 Hr. Joakim med Følge stort
 op drager mod den gyldne Port.“

Hun rejste sig som født på ny,
 med Kinder rosenrøde,
 ad Gylden-Port på Davids By
 hun gik sin Mand i Møde,
 og ventede der kun Øjeblik,
 før Syn for Sagn med Fryd hun fik

Snart viste sig af Støv en Sky,
 hun hørte Lam at bræge,
 og så' med Får i Flok til By
 sig Hyrden rask bevæge.
 De nævnte lydt hinandens Navn,
 og mødtes atter, Favn i Favn.

„Som Enke nys med Sørgelyd
 udsukked jeg min Kvide,
 nu synger jeg min Tak med Fryd
 alt ved min Husbonds Side,
 Og Kvinderne, som så' min Spe,
 Skal snart min Moderglæde se!“

I Templet og i Nasaret
 de fælles Lov istemmed,
 som selv de var om Hjærte let,
 så var der lyst i Hjemmet,
 og lysere der blev hver Dag
 de fryded sig i Guds Behag.

De Skyer, før dem truet gråt,
 dem så' de Solen jage,
 og er Ære timedes for Spot
 dem end før gamle Dage,

da de for Sorg drak Glædens Vin:
Fru Anna fødte Datter fin.

Da følte først hun Nåden stor,
Hun vuggede sin spæde,
thi intet ligner dog på Jord
en Moders første Glæde.
Jeg tror i Himlens Saligbed
Guds Engle røres selv derved.

Og spurgt det blev i Jødeland
med Fryd blandt Slægt og Venner,
det spørges end fra Strand til
Strand
alt ud til Jordens Ender:
at Anna Datter holdt i Favn,
Maria var den Datters Navn.

---

2. Den hellige Jomfrus Troløvelse.

Den Pigelil leged med Blomster små,
hun leged på Tempel-Tilje,
med gyldne Lokker og Øjne blå,
der var ikke vænere Lilje.

Maria opvoxte til Mø så skøn,
end gik hun på Tempel-Tilje,
der Herren hun tjente med Tak og
Bøn,
ham vied hun al sin Vilje.

Det var fuld lifligt et Syn at se:
i Nåde hun voxte som Alder,
hendes Åsyn skinnede som en Sne,

fra Himmelen højt den falder.

Der fostret blev i Jerusalem
vel mangel en Mø velbåren,
den Hyrdedatter dog gik blandt dem
som var hun en Dronning kåren.

„Som Børn I givet os blev i Gjem,
oplært I er med det bedste,
— så Bispen talte — nu fare I hjem,
i Tugt eder Mænd at fæste.“

Der var ikke nogen, hun svared ej ja,
imedens hun Blikket sænkte,
de gjorde sig rede og drog derfra,
han talede som de tænkte.

Men det var Maria, den rene Mø,
hun tog så bly til Orde:
„som Jomfru jeg leve vil og dø,
det Løfte jeg Herren gjorde.

Som han vil have, så ske det jo,
jeg haver ej andre Sinde,
men jeg ikke „bryde kan min Tro,
det sømmer ej hans Tjenerinde.“

Den Tale gav Biskoppen liden Pris:
„Profeters Døtre os gæsted,
og Kongedøtre på samme Vis,
men alle sig Husbond fæsted.

Du ikke omstøde med Egensind
vor Sæd alt fra Arilds Tide,
i Helligdommen jeg vil gå ind,
din Lykke jeg får at vide.“

Den Biskop gik ind, og ud han gik:
„nu ikke ved Trods du driste,
godt Svar på Spørgsmål om dig jeg

fik,
det lød over Pagtens Kiste:

„Lad drage herop med Stav i Hånd
hver Mand udaf Judæ Stamme,
som end ej fæsted sig Lilievånd,
den rette da skal du ramme.

De Stave du lægge på Alterbord,
til Morgengry der skal de bie,
da kjendes vel den på Nåden stor,
som fæste skal Jomfru Marie.“

Og der ginge Bud om Lande ret:
„til Herrens Helligdomme
hver ugift Mand udaf Judæ Æt
med Staven i Hånd skal komme!“

Så droge de op fra Bygd og By,
og alle med Stav i Hænde,
de mødtes i Templet næste Ny,
der var vel Tusinder trende.

Sin Stav på Alteret lagde hver,
til næste Morgen de dvæled,
da Skaren igjen blev samlet der,
den Biskop i Bønner knæled.

Så rejste han sig og meldte lydt:
„i Bække nu frem I gange!
den, Herren vælger med Under nyt,
han skal den Jomfru fange.“

Ad Tempelgulv frem den Skare
drog,
og der var unge og stærke,
men en efter en, som Stav de tog,
de ingen Ting fik at mærke.

Og der ginge did end fler af dem,

så rige Klæder de bare,
men når de tog deres Stave frem,
de tørre blev som de vare.

De var to Tusend ni Hundred
Mand
og ni og halvfemtsindstyve,
men Tegn ej skete, og mangen
Svend
han tænkte: den Bisp maa lyve.

En fattig Tømmermand nederst
stod,
han holdt sig der længst tilbage,
han til at gå frem ej ret havde Mod,
for han var alt gammel af Dage.

I Nasaret havde Josef sit Hjem,
derfra kom han med mellem Skaren,
da ene han stod, han måtte jo frem,
men følte sig ilde faren.

Og der han ved Alteret fik sin Stav,
den sidste der var tilbage,
fluks Blad og Blomst sig skød deraf,
nu havde de aldrig set Mage!

Hans Stav blev grøn med Blomst og
Blad,
saa herligt det var at skue,
men bedre det blev, paa Kvist der
sad
saa vingehvid en Due.

Den svang sig op i den samme
Stund,
og svandt under Tempelbuen,
som naglet de stod, og tav hver
Mand,
de stirred endnu efter Duen.

Men Biskoppens Tale lød på
Stand:

„nu monne vi Tegn fornemme,“
at gamle Josef Tømmermand
han skal den Jomfru gjemme.“

Da gik Maria for Alter glad,
hun så' den Due hvide,
den tørre Stav sætte Blomst og
Blad,
og trådte ved Josefs Side.

Den Jomfru rakte ham hviden Hand,
hun var saa væn en Lilje,
så fæsted hun Josef Tømmermand,
for det var vor Herres Vilje.

---

3. Bebudelsen.

Maria sad i Nasaret By
hos Fader og Moder stille,
mens Josef tømred sig Hus af ny
og redte til Bryllups-Gilde.

Hos hende med Ære gik Møer fem,
saa høvisk i Sind og Sæder,
den Biskop sendte sit Bud til dem:
„I væve mig Tempel-Klæder!

I væve mig hvide, I væve blå,
I væve med List og Lykke
et Purpurklæde med Guld oppå,
vor Kirkevæg skal det smykke.“

De Jomfruer ginge med lystigt Mod:

„Nu lade vi Lodden vanke,
og se, hvem af os Lykken er god
med Purpur og Guld det blanke.“

Den ene fik blåt, den anden hvidt,
som Lodden nu helst mon falde,
Maria fik Purpur og Guld til sit,
for hun var ydmygst af alle.

I sin Faders Gård så yndefuld
Maria hun sad med Glæde,
så vov hun Purpur, så vov hun Guld
alt i det hellige Klæde.

Så mild faldt Solen med Morgen-
Skin
på Værket af flittig Fingert,
i Kammeret trådte Guds Engel ind,
han havde to hvide Vinger.

Den Jomfru sig nejed ydmygelig
for Strålekransen om Tinde,
han Sandhed meldte fra Himmerig:
hun var en velsignet Kvinde!

Guds Engel bød venlig: hilsæl med
Fred!
godt Budskab han bar om Nåde,
som Himmel og Jord end frydes ved,
om Frelse fra Ve og Våde.

Den Jomfru hun sad så tankefuld,
da Synet hun så' forsvinde,
og gjemte i Hjertet hans Ord som
Guld,
den Herrens Tjenerinde!

---

4. Julenat.

Alt Solen sank bag Lien
og Mørket snart faldt på,
jævnt Josef op ad Stien
førte sit Asen grå.

Han vogted med Guds Minde
dets dyre Byrde tro,
Maria den unge Kvinde,
hun hviled der i Ro.

Da Bakkens Top de nåde
og spejded i Dalen frem,
udbrød de gladelig både:
„der ligger Betlehem!“

Did hen de drage vilde,
til Davids Førdeby,
de tænkte, skjønt lidt silde
at finde sig Nattely.

De bankede på Døre,
de bankede på Port,
de måtte se og høre,
man agted dem ej stort.

I Byen var alt Gæster
og fremmede i Flok
af Herremænd og Præster,
som havde Herberg nok.

Men Fattigfolk så silde,
for dem var Døren lukt,
thi sommesteds var Gilde
og sommesteds var slukt.

Forgæves op ad Gade,

ad Stræde ned igjen,
i hvor som helst de bade,
de traf ingen Gæsteven.

Kun Josef fandt ved Staden
en Grotte med Krybberum,
der stod og åd i Laden
en Okse, da de kom.

Sit Asen han der mon binde,
fik saa lidt Foder frem,
ej bedre den unge Kvinde
fik Herberg i Betlehem.

Men Josef tilbage vendte,
han vilde se sit Hold,
om ej i By var at hente
lidt Hjælp til Natten kold.

Da frem han gik så fage,
hver Stjerne glimted svag,
men der han kom tilbage,
det var saa lys en Dag.

Han fristedes til at tvile, —
var ikke det Midje-Nat!
hvert Dyr havde glemt sin Hvile,
var vågnet af Dvale brat.

Vel så' han ej Solens Lue,
men dog var der Liv og Lyst
og dagklart på Himlens Bue,
hvor nys var nattetyst.

Kun Folk i Hof og Hytte
de lå i Søvnens Tvang,
de Natten sig selv lod skjøtte,
var glade, den var lang.

De hviled fra Dagens Byrde,

og savned ej bedre Kår,
på nær en enkelt Hyrde,
der vogtede sin Hjord.

Saa mild og varm var Luften,
trods nyligt Vinterslud,
han mærked det på Duften,
at Træerne sprang ud.

Hvad flyve kunde og kravle,
det var af Sønnen vakt,
og Bierne så travle
de fløj på Blomsterjagt.

Men pludselig blev der stille,
så underlig greb det ham,
i Træet tav hver Trille
han ikke en Lyd fornam.

Som Livet, han så' og hørte,
med ét var slumret ind,
der ej et Løv sig rørte,
der vifted ej en Vind.

Smålammene, som dansed
på Enge glad omkring,
ret af Forundring standsed
midt i det sidste Spring.

Kvæget, som gik at drikke,
de højede Halsen ned,
men drak, det gjorde de ikke,
som vented de Besked.

Og Hyrden, som kom gaaende,
opløfted sin Stav, at slå,
men Staven den blev staaende,
og Hyrden lige så.

De Bække under Linde,

som frydelig sig sno,
selv de holdt op at rinde
i Øjeblikkets Ro.

Og Fiskene med Finne,
som svam i klaren Flod,
med ét så holdt de inde,
de stirrede og stod.

Sangfugle små på Kviste,
som kvidrede og sprang,
sad tavse, som de vidste,
nu lød der bedre Sang.

Og de som fløj mod Skyen,
som havde sin Vinge bredt,
de hviled over Byen,
hvor Underet var sket.

Al Skabningen stod stille,
den spurgte Tidende ny,
den også høre vilde
på Englesang fra Sky.

Ja selv den hvalte Himmel,
som ruller med Stjærner små,
holdt stille med sin Vrimmel
og lyttede derpå.

Hist Josef som i Fængsel
med Bånd og Bøjer stod,
han kunde trods sin Længsel
ej røre Hånd eller Fod.

Men knap var Lænken falden,
han ilte did så fast,
hvor han forlod i Stalden
sin Hjærtens-kjær i Hast.

Der fik han nyt at vide,

som spåt ham var i Løn,
det var ved Midnatstide
Maria fødte sin Søn.

Der sad på Strå i Knippe
den unge Moder og så'
på Klude og på Krybbe,
hvor hendes lille lå.

Og lyst det var der inde,
det overgår al Sans,
fra Barnets Gruddoms-Tinde
gik Stråler ud med Glans.

De faldt på de mørke Fjæle,
hvor Okse hos Asen stod,
de Dyr foruden Mæle,
de sank den Herre til Fod.

---

5. Barnemordet.

Kong Herodes med Hånd under
Kind
stirred skummel ud i det fjærne,
der var Storm i Tyrannens Sind,
uden for smiled mild hver en Stjerne.

Som en Ulvs var hans buskede Hår,
over Panden løb dybe Furer,
efter Blod tørsted Blikket, som når
på sit Bytte Hyænen lur.

Brat opfor han med Harm i Hu:
„Ha, I kaldte jer Konger og vise,
mig I dåred, det mærker jeg nu,
men I skal ej af Sejrer prise.

Jeg var naadig og viste jer Vej,
 skal til Løn eders Nar jeg nu være?
 nej, ved Helvedes Magter! nej!
 jeg skal hævne min Konninge-Ære.

Om en Tiggerprins ledte I her,
 mig I helst Liv og Krone så' røvet,
 men så sandt jeg bær Septer og
 Sværd,
 jeg skal knuse jer alle i Støvet!“

Knap han klapped i Hånd, før i Hal
 trådte ind Høvedsmanden for
 Roden,
 han ved Døren som støbt af Metal
 stod med Spyd-Øksen plantet ved
 Foden.

„Sadler op eders Gangere brat,
 edars Sværd skarpt I drage af
 Skede!
 du skal nå, du skal gribe i Nat
 Konger tre, som til Betlehem rede.

Om med Liv eller ej – lige godt!
 jeg med Guld skal dig lønne og Ære,
 de din Herre har Spe budt og
 Spot,
 du med Hæder hans Hævner skal
 være.

Ej er endt dog dit Hværv, mærk min
 Agt,
 i den Krog af en By med din Rode
 tag af Dage med List eller Magt
 Toårs-Børn og ned ad for Fode.

Så jeg vil, jeg er Drot, du er Træl,
 ikke Liv der i én skal lævnes

af de små der i By, hør mig vel,
ej for dyrt kan en Konge vel hævnes.“

Tavs Drabanten sig bøjede og gik.
„Jeg i Tide maa værne min Trone,
før i Israel det bliver Skik,
At alt Børn skal lege med Krone!“

Så sadled de Heste, så droge de
Sværd,
og fore i Natten den Niddings-
Færd.
De Svende så vel deres Herre
forstod,
de gridsk var paa Guld, selv kjøbt
med Blod.

Om Kongerne spurgte de, hvor de
kom frem,
de sporede dem indtil Betlehem.
For Porten de holdt med Spyd og
Skjold,
snart fyldte de Staden med Mord og
Vold.

Vel Konger ej fandt de, men Børn så
små,
fra diende spæde, ved Brystet lå,
til Puslinger trinde, som neppe krøb,
og Glutter på Gulv, som legende løb.

Men intet rørte de onde Mænd,
de slog for Fode, hvor de kom hen,
trods Mødres Bøn og trods
Søstres Skrig,
trods Børnenes Smil, som blev lagt i
Lig.

Hvert Hus, som nylig var fyldt af
Fryd,

nu gjenlød af Jammer og Smertens
Lyd;
hvert Hus, hvor til Gammen en
Vugge stod,
bestænket blev af det unge Blod.

Men dem med Skatte, de søgte, –
de tre
fik Høverne hverken at høre eller se,
de Helligtrekonger dem traf de ej,
dem havde Guds Engel vist anden
Vej.

St. Melkior, Kaspar og Baltasar,
som fulgte fra Øst den Stjerne klar,
og komme med Røgelse, Myrra og
Guld,
at ofre til Barnet så frydefuld,

De var alt redet fra Betlehem tryk
med Slaver i Hob paa Kamelers
Ryg,
og drog nu i Fred ad Hjemmet til,
til Trods for den Ræv og hans
Rænkespil.

Og Kongesønnen, som Ulven slog
helst,
ham havde hans Fader vidunderlig
frelst:
med drømmende Smil, trods den
ondes Harm,
han slumrende lå i sin Moders Arm.

Men Børnene små fra Betlehem,
de flytted herfra til et gladere Hjem,
dem bar Guds Engle til Paradis op,
mens Ormene åd Tyrannens Krop.

6. Rejsen til Ægypten.

Snart Bakke op, snart nede
i Ørk og Menneskehjem,
i Skov og over Hede
et Ejsetog drog frem.

Helt ringe tyktes Færden,
de var ikkun to, tre,
dog den kom ej til Verden,
der Mage fik at se.

Hvo selv ej gange kunde,
sad paa det Asen gråt,
det hasted ingenlunde,
men sikkert bar det og godt.

Der sad så væn en Kvinde,
hun vogted Dag og Nat
for Sol og kolde Vinde
sin allerbedste Skat.

Det var vor hellige Frue
med det lille Jesusbarn,
dem voved med Mord at true
Herodes, det gamle Skarn.

Men Gud lod ham ikke råde,
han sendte sin Engel paa Stand,
lod Josef tage dem både
Og gå til Ægypti Land.

Nu var han kommen på Veje,
med Asenet foran
drog frem med kærlig Pleje
den gamle Tømmermand.

Han styrede for Toget,
hvor op det gik og ned,
og tvivled han om noget,
han hurtig fandt Besked.

Han styred ej på Streger,
men alle Blomster små
de bøjed deres Bæger
den Vej, han skulde gå.

Det gik hvor Land var pløjet
og Urter stod på Eng,
mens Lammene hvide bøjed
sig for den lille Dreng.

Og Sti han finde vidste,
hvor Skoven var vild og tyk,
hvert Træ med sine Kviste
ham viste, hvor den gik.

Derhos en vinget Skare
ham lodsed uden Støj,
i Fred og ingen Fare
fløj Duen efter Høg.

Men i Ørken vildtes Vejen,
der var ej Trin eller Tråd
og ingen Blomst, hvis Nejen
ham venlig gik på Råd.

Der Fører han måtte behøve,
da kom med vældig Man
så kongelig en Løve,
og gik i Skridt foran.

Og hvor som de holdt stille,
den Drot fra Klippehjem,
han lagde sig for den lille,
med Lallerne strakt frem.

De Ørkens Herrer stærke
ham mødte med Ydmyghed,
som om de kunde mærke
en stærkere steg ned.

Der Bjørne kom og brummed
og Tigre gridsk på Blod,
men hver og en sig krummed
i Støv for Barnets Fod.

Mens Løven rysted Manken,
det var hans Våbenskjold,
så stoltelig ved Tanken,
han gik der som Herold.

Ej Timerne blev lange
hverken Morgen eller Kveld:
Fugle med muntre Sange
dem fulgte på Mark og Fjeld.

Og naar sig Toget plejed,
de Flyve-Sangere små
did vimse Øje drejed,
hvor Gruppen i Græsset lå.

—

||

Så sagtelig de rede
hvor Føreren han gik,
alt på den nøgne Hede
der var ingen Lædskedrik.

De fandt en enlig Daddel
med modne Nødder på,
men hverken fra Jord eller Sattel
kunde Josef Frugten nå.

Og Kilde var der ikke
at spejde fjærn eller nær,
hvad skulde han få at drikke
alt til sin Hjertens-kjær!

Den gamle blev mod i Sinde
ej vidste han sig Råd,
Maria den unge Kvinde
hun klagede med Gråd:

„Jeg gjærne hengav Livet,
men ak, når jeg er død,
skal Sønnen, mig blev givet,
vansmægte i Hungers Nød.“

Da vågnede af Drømme
den lille med røden Kind,
og som det Søn kan sømme,
han trøstede Moder sin.

Han så' hende ind i Øjet,
så Smil brød frem igjen,
hvad Sorg hun havde døjet,
som Skyggedrøm fløj hen.

Lagde han så med Milde
paa Jord sin liden Hånd,
og fluks den vævre Kilde
udløstes af Fangebånd.

Hen mellem Sten begyndte
at risle så klar en Bæk,
og Josef brat sig skyndte
at fylde sin Flaskesæk.

Mod Dadlerne der oppe
knap Barnet Arm fik rakt?
da bøjed sig Træets Toppe,
hver plukked efter sin Agt.

Så friede af Våde
de ud af Ørken kom,
og der de Grænsen nåde,
da vendte Løven om.

—

III

Men som de fremad skrede
tæt ved Ægypti Land,
der Dragen vogted sin Rede
med giftig Hugge-Tand.

Lumsk lurende Utíngen
i Klintegrotten lå,
did dristede sig ingen
at ride eller gå.

Den lå med Øjne gule,
med Bug af Edder fuld,
og hvæste i sin Hule,
hvor den rugede på Guld.

Den mærked det med Rasen,
at nu sig voved hid
en Mand, som drev sit Asen,
— det passed til en Bid.

Frem vraltende af Skjulet
den spruded Ild og Gift,
den skeled og den skuled
af djævelsk Myrde-Drift.

Men med sit Følge rolig
den gamle Tømmermand
gik tæt til Dragens Bolig

igjennem Ild som Vand,
 Det lille Barn, som leged
 med Smil på Moder-Skød,
 tog Fingeren og peged
 på Dyret og dets Glød.

Og sært det blev at skue,
 for Vink af Barneleg
 Uhyrets røde Lue
 udsluktes kold og bleg.

Ja Dragen flad med Smiger
 krøb myg, så vred den stod,
 som Hunden når den sniger
 sig ræd til Herrens Fod.

—

IV

Den Tømmermand med Følge
 blev stadig ved sin Fart,
 han nærmed sig Niens Bølge,
 det mærkede han snart.

Her gik det over Vange,
 som bølgede af Korn,
 der hørtes vilde Sange
 til Strængeleg og Horn.

De nær et Træ mon kornme,
 hvor Skarer stod i Ring,
 til Giger og til Tromme
 de dansede omkring.

Det Træ med Kæmpegrene
 mod Skyen knejste stolt,
 på røde Alterstene

var blodig Ofring holdt.

Man ventede på, Mirakler
fra Træet skulde ske,
De troede, de Stakler,
der boede Guder tre.

Til dem blev Offer båret
de dyrkede med Skam
tre Djævle, som dem dæred
med Kløgt i Slangeham.

Men knap var Josef kommen
med Moder og med Søn,
før Sangen tav og Trommen
brast bragende med Døn.

Og Træets stærke Arme
de bøjede sig til Jord,
mens Djævlene med Harme
bortflyede uden Spor.

Men Folket, let at bøje,
når Tegn det kun må se,
det dyrkede uden Møje
de nye Guder tre.

De Josef bad, i Staden
at blive og at bo,
og der blev Fest i Gaden,
hvor han slog sig til Ro.

—

V

Dog det var næste Morgen,
løb atter Folk i Hob,

hver Mand, som hørte Sorgen,
udbrød i Klageråb.

Et mageløst Eksempel
i Nat blandt dem var sket,
det store Gude-Tempel
var rakket til og redt.

Der Præsterne var kommen
den årle Morgen skøn
med Stads i Helligdommen
til Ofring og til Bøn.

Men ingen kom til Orde,
– de stive stod af Skræk,
og da de skjælte torde,
de hvinende løb væk.

Og blind var ej Alarmen:
de Guder gjort af Sten,
en havde mistet Armen,
en anden begge Ben.

En tredje midtvejs flækket
på tvende Steder lå,
og følte sig så svækket,
han kunde til sig selv ej gå.

Kort, der tår Ve og Våde
rundt i det hele Hus,
hver Gud lå i en Måde
på Gulvet næsegrus.

Hvad værst de måtte kalde,
den store Overgud,
der rådde for dem alle,
ja han – hvor så' han ud!

Med Kongespír og Krone,
i dyren Dom betalt,

nedstyrtet fra sin Trone
han var som møllemalt.

Det sandelig ej Under
var, der blev Sorg og Skrig,
at Præsten og hans Kunder
løb blege om som Lig.

Men som nu Folk var bløde,
dog sanded fler og fler,
at det var Guder døde,
der knuses som Potte-Ler.

Og lovede forfærdet
da alle Mand som en,
ret aldrig mer forhærdet
at dyrke Stok og Sten.

Det Løfte gav de ærligt,
den Gang de var i Nød,
men fandt det for besværligt
at holde til der' Død.

---

7. Det første Møde.

I Skoven to Stimænd lå på Vagt,
til Hvile i Skyggen sig havde lagt
den øvrige vilde Skare.
„Hist, Titus! hører jeg Folk, giv Agt!
snart har vi en Fugl i Snare.“

— „Nej stille, stille du! ser du ej,
en Fattigmand er det, der kom på
Vej,
et Asen han har og en Kvinde.
Lad ikke os drive vort Værk som

Leg,
 hvor ingen Ting er at vinde.“

– „Ja, er hun fattig, da er hun fin,
 hvem véd, hvad hun fjæler i Skjul
 under Lin?

Hun gemmer det varlig i
 Skjødet.

Måske har hun Guld; den'Mening er
 min,

at tog vi dem, ej vi fortrød'et.“

– „O nej, lad dem fare, jeg beder dig,
 du ser jo, hun svøber i Kåbeflig
 et yndeligt Barn, som sover.“

– „Men fare de frit, da øve vi Svig,
 det ej mod vor Høvding jeg
 vover.“

– „Og var så mit Liv på Spil end sat,
 det voved jeg heller, med Synd
 beladt,

end vække den lille som sover;
 lig stille, lig stille, og al min Skat
 i Løn jeg dig derfor lover.“

Og Toget uskadt forbi dem red,
 mens Stimænd tavse sig dukked ned,
 den ene så blød i Sinde.

Han mindtes sin Barndoms tabte
 Fred,

og spurgte, hvor den var at
 finde.

Han stirred og stirred, som de drog
 bort;
 skønt Livet var lystigt og Angeren
 kort,

han husked dog Barnet på
 Skødet.

Og aldrig ham Hjærtet i Barm blev
 så hårdt,
 han ønskede jo atter at møde't.

Og vel de mødtes. — Maria drog
 hjem
 med Josef og Barnet fra Betlehem;
 og Årtier trende mon skride:
 den Røver, som rørtes, da Barnet
 drog frem,
 han hang ved dets højre Side.

Den Røver måtte, med Livs Forlis,
 paa Korsens Galge til Rettens Pris,
 for hvad han forskyldte, lide;
 men uforskyldt gik han til Paradis
 ved Barnet fra Betlehem's
 Side.

Ler-fuglene.

Den gamle Fru Anna forvandt sit
 Savn,
 hun hørte sin Datter komme:
 „du være velkommen med Søn i Favne,
 han vokse til Lyst og Fromme!“

Sig Josef tømred et Hus vel skønt,
 han hvæved saa lys en Stue,
 om Døren sig Ranken slyngede
 grønt,
 der bode vor hellige Frue.

Og når hendes Husbond til Arbejd
 gik
 med Økse på Hærde og Save,

så stadig og stille på Kvinde-Skik
hun sysled i Hus og i Have.

Dog, sad hun ved Væv, og sad hun
med Pren
og kunstelig Tråden slængte,
hendes Hjærtes Tanke den var dog
én:
den Søn, som Gud hende skjænkte.

Med Æmhed hun fostred sin lille
Dreng,
han leged på Nasarets Vange,
ham fryded de Urter på Mark og
Eng,
og Fugle med glade Sange.

En Sabbat han leged med Dreng
små,
de leged ved Kilder svale,
af Ler de danned sig Fugle grå,
med Hoved og Vinger og Hale.

De jubled af Fryd for hver en ny
de måtte på Hånd frembære:
„o kunde den fløjte og flyve mod
Sky,
hvor vilde det herligt være!“

Da skred der en højlærd Mand forbi,
han vilde gå op at bede,
med Gru han standsed på grønne
Sti,
i Kjortel med Bræmmer brede.

Han var blev Børnenes Sabbats-
Leg:
„går her | og øder Tiden
med Dårskab og Tant og véd det ej,
til Guds frygt er ingen for liden!“

Så ondt et Sind han talede af,
ej Barne-Glæde han kjendte,
i Nidkærhed løftede han sin Stav,
bad Fjenden de Fugle hente.

Men det var sig Jesus, den liden
Dreng,
han lod ikke Jøden råde,
før Fuglene ramtes af Dommen
stræng,
han klapped i Hænder både.

Han klapped i Hast med Hænder
små,
at skræmme dem bort af Fare,
i Luften svang sig de Fugle grå,
opløftet på Vinger snare.

Den gamle Hykler, han gren ublidt,
at Fugle af Ler skulde fare,
men Mund og Øjne han åbned vidt,
den Gang de fløj op i Skare.

De Smådrenge fryded sig meget
mer,
nys stumme de stod og stille,
af Glæde de lo, der de Fugle af Ler
i Luften så lydt slog Trille.

Kjærlighedens Triumf.

Hør et Sandsagn fra de gamle
Dage,
Minde fra den første Kjærlighed,
tro bevaret i en hellig Sage

gjennem Kirkens Vidner, mange Led.

Roms Tyran for Døden måtte bøje.
St. Johannes fra sin Fange-Ø,
hvor ham timed Syner fra det høje,
fri var vendt tilbage over Sø.

Som en Fader sad han mellem
Sønner,
Patriarken from i Efesus,
stod dem trofast bi med Raad og
Bønner,
bar foran dem Kjærlighedens Blus.

Selv udkåret af sin høje Mester,
bispesalvet af Guds højre Hånd,
Kirke-Bisper vied han og Præster,
undervist af Herrens egen Å.

Unge Menigheder om ham bygged,
friske Skud af samme stærke Rod,
som en Engel hegned han og
hygged,
vanded Plantningen af Livets Flod.

På sin Vandring gennem Kirkehaven,
melder Sagnet, kom en Gang han
ned
for at ordne under Hyrdestaven
Livet i en Datter-Menighed.

Der i Skaren faldt med et hans Øje
på en fager hedensk Ungersvend,
stolt og stærk han stod og lytted
nøje,
men i Barmen Fjenden stred igjen.

Og Apostlen strags ham
gjennemskued,
kæk og fyrig var hans Sjæl, men vild;

Gløden, som i Hjertedybet lued,
skulde lutres til Guds Alterild.

Fiskergarnet, som i Ungdoms Dage,
St. Johannes drog i Herrens Navn,
fanged Sjæle til Guds Fred at
smage,
førte glade dem til Frelsens Hayn.

Vendt mod Bispen han i hellig Iver
hævede sin Røst med Alvors Vægt:
„Hyrdel i Guds Navn jeg overgiver
denne Yngling i din Varetægt!“

Bispen modtog som ham blev
andvordet,
lærte ham om Frelsen dyrekjøbt,
og den unge, rørt af Guddomsordet,
selv bekendte Troen og blev døbt.

Dog, mens Bispen vel forvart ham
trode,
satte Fjenden sine Snarer ud,
og blandt dem, der kaldtes Venner
gode,
fandt han listig sine visse Bud.

Han, der drømte sig sin egen Herre,
snart som Træl i Syndens Lænker
sad,
fra det onde gik det til det værre,
Bispens Straffetaler lo han ad.

Sæden falden var blandt Torn og
Tidsel,
– Fjenden kom, da Folket lå i Blund
–
som en vælig Ganger uden Bidsel
styrted han mod Dybet uden Bund.

Bort til Bjærgene hos Bjørn og
 Løver
 flyed han fra Stadens Fangebur,
 blodbestænkt som Morder og som
 Røver
 med sin Bande lå han der på Lur.

Tiden randt. Johannes kom tilbage,
 Overhyrden efter Herrens Skik,
 kræved Regnskab da af Bispen
 fage:
 „hvor er Skatten du betroet fik?“

„Skatten?“ stammed Bispen, tung til
 Mode,
 Ordet på hans Læbe lå i Bånd.
 „Skatten, gjentog hin, jeg dig
 betrode,
 Ungersvenden jeg dig gav i Hånd.“

Bispen Øjet slog til Jord, og
 sukked:
 „han er død.“ – „Hvad Død har
 ranet ham?“ –
 „Død for Gud, og fra Ham
 udelukket,
 skjuler han bag Bjergene sin Skam.“

St. Johannes Hænder vred i
 Smerte,
 sine Klæder sønderrev han brat:
 „dig en Broders Sjæl var lagt på
 Hjærte,
 ak! hvor har du vogtet da min Skat?“

Hest og Fører fluks den Gamle
 kræved,
 svang sig op, som fuld af Ungdoms
 Magt,
 ej for Bjærg og Røverflok han

bæved,
der, ak der hans Skat i Muld var lagt.

Dristig søgte han de skjulte Gange,
til han midt i Røver-Lejren kom,
han blev greben og ført frem som
Fange,
for af Høvdingen at få sin Dom.

Vilde Voldsmænd sig om denne
samle,
stolt og stålklædt står han blandt
dem der,
men han øjner knap den fangne
gamle,
før han kaster både Skjold og
Sværd.

Stærke Røver-Høvding, bleg og
bange,
styrter som en jaget Hind af Sted,
hårdt forfulgt alt af den gamle Fange,
der var bleven ung af Kjærlighed.

Guds Apostel ænser ingen Alder,
ingen Træthed af uvante Ridt,
iler, mens med Ømheds Røst han
kalder,
mellem Bjærgene med rappe Skridt.

„Flyr du Hænder uden Sværd som
disse!
flyr du for din Fader, ak min Søn!
o hav Medynk med min Gråhårs-
Isse,
luk dog, Barn! ej Øret for min Bøn!

Gud mig vil for dig til Regnskab
kalde,
jeg betale vil din Løse-Løn,

gav ej Herren Livet for os alle,
med mit Liv jeg kjøber dig, min Søn!“

Ordet nåde Ungersvendens
Hjærte,
han stod stille, sønderknust i Sind,
indtil Gråden løsned Skam og
Smerte,
randt i Strømme på hans brune Kind.

Ydmyg han Apostelen til Fode
kasted sig og hulkede: forbarm!
St. Johannes, frydefuld til Mode,
sluttede ham kjærlig i sin Arm.

Og han førte ham til Menigheden,
stred med ham i Faste og i Bøn,
til han trøstet Frelsen vandt og
Freden
for sin tabte, men gjenfundne Søn.

Sagnet vil, og det skal ej forties:
Røverhøvdingen fra Bjærge-Lejr
Kirken så' som kåret Biskop vies,
til Triumf for Kjærlighedens Sejr.

De rige Ungersvende.

St. Hans som Guds Engel end
vandred på Jord,
tog Bytte fra Helvedes Drager,
når Sjæle annammed det levende
Ord
som Sæden i Hjærtets Åger.

Hans Tale var Åndens, var duemild,

den faldt som en Dugg på det tørre,
 hans Tale var stærk, en Kjærligheds
 Ild,
 der smelted de stenhårde Dørre.

To Ynglinge sad ved Apostelens
 Fod,
 de Verden nys havde vendt Ryggen,
 de lyttede til, når han Mund oplod,
 men greb dog endnu efter Skyggen.

Bortgivet de havde sit Gods og sit
 Guld,
 de havde på Ploven lagt Hånden,
 men Hjærtet end hang ved det falske
 Muld,
 som dåre vil Menneske-Ånden.

Når Foden gik frem ad, dem drog
 med Magt
 tilhage en lokkende Stemme,
 de så! deres Lige i Prunk og Pragt
 og kunde ej Fortiden glemme.

„Hvi sørger I, Venner! dem spurgte
 St. Hans,
 jeg ser eders Attrå og Længsel,
 den stunder mod Verden, dens
 Glæde og Glans,
 i Frihed I savne jert Fængsel.

Den Herre, jeg tjener, han kjender ej
 Tvang,
 frivillig ham følger hans Skare,
 han binder os ene med Kjærligheds
 Trang
 lad derfor Bekymringen fare.

Jert Gods skal I fange foruden alt
 Men,

og Gullet | skal ikke miste,
til Havet | gange, og henter mig
Sten,
af Skoven | sanke mig Kviste !“

De hentede Kviste, de sankede
Sten
og frem for den hellige bare,
fluks skinnede Malmen så rød og så
ren
og Ædelstenene klare.

Så hidsede Sejl de på Verdens Sø,
de smagte både Vinen og Vreden,
de fanged så mangen en Fugl under
Ø,
men ikke så fanged de Freden.

De leved som Herrer i Herlighed,
de købte sig Silke-Klæde,
men ikke de købte sig Hjærtedefred
og ej de købte sig Glæde.

Og Trælle dem tjente i Rad og
Ring,
de pristest hvorhen de komme,
så Øjet blev mæt af de gode Ting,
men Hjærterne bleve så tomme.

De følte, den Drik kan dog ej være
sund,
der læsker med Tørstens Kvaler,
og Spirer skød frem af Hjærternes
Grund,
nedlagt af den hellige Taler;

I kunne vel gøre jer Livet let
og lystigt i dette Elende,
men det er fulddyrt at købe sig det
med Fattigdom uden Ende.

Og Guld det tabte sin Sminke-
Glans,
de vare så tunge til Mode,
thi vandred tilbage de til St. Hans
og fulde ham ydmyg til Fode.

„Ak! tag dem igjen, vor Fader from,
de Skatte os tyngte til Døde,
og luk os dog ind i din Helligdom,
der fik vore Sjæle Føde!“

Så gik de til Havet åbenbar
og kastede ud deres Skatte,
fluks Guld det blev Træ, som før det
var,
og Stenene grå og matte.

Men Ungersvendene, de bleve fro,
de søgte det gamle Sæde,
nu havde de købt sig Hjertero,
nu havde de købt sig Glæde.

En Filosof.

Det var den hellige Avgustin,
om ham jeg taler så gjærne,
mens Korset stråler fra Kirke-Tind,
han lyse skal som en Stjerne.

Hans Navn skal vandre fra Pol til Pol
alt med de glødende Tunger,
det får sin Glans af Guds Nædes
Sol,
hvis Pris hver en Helgen sjunger.

Så længe der end er Kraft i en Bøn,
som stiger fra lønligt Kammer,
skal mindes på Jord den Tåre-Søn,
der voldte sin Moder Jammer.

Så længe i Verden en Sjæl forstår
den Trøst, hvorom Engle kvæde,
så længe et Moderhjærte slår,
skal Monika nævnes med Glæde. —

Hvor Afrikas Kirke nu som Ruin
længst sukker i Tyrke-Bande,
det var sig den hellige Avgustin,
han gik ved de dybe Strande.

På Østens Himmel lå Morgenguld,
og stille var Havets Vande,
hans Gang og Holdning var
tankefuld
og så den hvævede Pande.

Hans Øje var mildt og åhent og klart;
som badet i Bønnens Glæde,
dog var dét, som Ånden på Tanke-
Fart
sig søgte et højere Sæde.

Han grundede på det Rigdoms Dyb
af både Guds Kundskab og Nåde,
alt fra det mindste af Støvets Kryb,
til hvad der er Engle en Gåde.

Og Jordens Storværk standsede ej
hans stærke, hans dristige Tanke,
den trængte op over Stjærners Vej,
og Himlen ej satte den Skranke.

Han vilde fatte den evige Gud,
alt Livets Ophav og Ende,
han vilde folde hans Væsen ud,

der er både én og trende.

Men som han grubled, han så' tæt
ved
et Barn som leged ved Vandet,
det havde ved Kysten sat sig ned
og gravet et Hul i Sandet.

De lyse Krøller om Skuldren lå
St. Avgustin måtte stå stille,
det var den dejligste Dreng han så',
og munter og glad var den lille.

Han havde så travlt med den liden
Grav,
han ænsede ikke andet,
med en lille Ske af det store Hav
opøste han flittig Vandet.

Dog Tandet sank i det tørre Sand,
mens Bølgen blev ved at trille,
og det var den gamle Visdomsmand,
han smilte og hilsed den lille.

„Jeg ser, du øser med megen Flid,
hvad er det, i Sand du har gravet?“
Ham Barnet svared med Stemme
blid:
„Deri vil jeg tømme Havet.“

„Du lille Dære, hvor kan du tro,
du Verdens-Havet kan tømme,
fordi du øser en Dråbe og to
af Dybets mægtige Strømme!“

På Barnet opslog sine Øjne blå,
de var som en Engels klare,
han smilende på den gamle så,
og monne ham mindelig svare:

„Du gamle Dære, og kan du tro,
 du Himlens Gud kan udgrunde,
 fordi du ser et Glimt eller to,
 af hvad han dit Syn vil unde!“

Og brat forsvandt så i Solens Skin
 den lille med Øjne klare,
 men det var den hellige Avgustin,
 han måtte sig selv så svare:

„Jeg gamle Dære, som kunde tro,
 jeg Himlens Gud kan udgrunde,
 fordi jeg ser et Glimt eller to
 af hvad han mit Syn vil unde!“

Så sank han i Knæ, så brød han ud
 og foldede Hænder både:
 „Mit Hjærte er stille til dig, min Gud!
 Mig nok, mig nok er din Nåde!“

En ny Vise

om

DEN HELLIGE DORTHEA.

Der var sig en Jomfru af ædeligt
 Blod,
 — Roser og yndelige Blommer,
 —
 hendes Navn er lagt ud Guds Gave
 god,
 I Paradis, er Skærsommer!

Dorthea var sig en Kvinde prud,
— Roser og yndelige Blommer,

—
hun ydmyg og stille tjente sin Gud.
I Paradis er Skærsommer!

Hun ydmyg og stille tjente sin Gud,
— Roser og yndelige Blommer,

—
og viet så var hun til Himlens Brud.
I Paradis er Skærsommer!

Dorthea hun ganger i Urtegård,
— Roser og yndelige Blommer,

—
hun vander de Urter, hun planter og
sår.
I Paradis er Skærsommer!

Hun selv var i Vår som en
Rosenknop,

— Roser og yndelige Blommer,
—
med Rødme fin den lukker sig op.
I Paradis er Skærsommer!

Hendes Tanke den var så ren som
Duft,

— Roser og yndelige Blommer,
—
der spreder sig sødt i Morgenluft.
I Paradis er Skærsommer!

Den hedenske Konge ud ad
Vinduet så,

— Roser og yndelige Blommer,
—
„den favreste Rose jeg der ser gå.
I Paradis er Skærsommer!

Nu mange mig mødte, store og små,
 – Roser og yndelige Blommer,
 –
 men vænere Kvinde ret aldrig jeg så!“
 I Paradis er Skærsommer!

Og Kongen han så' på den Jomfru
 fin,
 – Roser og yndelige Blommer,
 –
 han svor en Ed: „hun skal være min!“
 I Paradis er Skærsommer!

„Jeg giver dig, Jomfru, det røde
 Guld,
 – Roser og yndelige Blommer,
 –
 om du vil vorde mig tro og huld.
 I Paradis er Skærsommer!

Med Perler og Stene jeg pryde dig
 vil,
 – Roser og yndelige Blommer,
 –
 og alt det er dit, hvad din Hu står til.
 I Paradis er Skærsommer!

Men det var Dorthea, det ædelig'
 Blod,
 – Roser og- yndelige Blommer,
 –
 hun svarede: „nej, o Konning god!
 I Paradis er Skærsommer.

Trolovet jeg haver mig alt som Brud,
 – Røser og yndelige Blommer!
 –
 mig fæsted i Løn en Herre prud,“
 I Paradis er Skærsommer.

– „Men Dronning du vorde skal i min
Gård,

– Roser og yndelige Blommer,

–

der Kronen skal smykke dit dejlige
Hår.

I Paradis er Skærsommer!

I Purpur du trone skal mig så nær,

– Roser og yndelige Blommer,

–

om vorde du vil min Hjærtenskjær“.

I Paradis er Skærsommer!

– „Nei, Herre, jeg kan ikke bryde min
Tro,

– Roser og yndelige Blommer,

–

den elsker slet ingen, som elsker to.

I Paradis er Skærsommer!

Min Brudgom han har baade Perler
og Guld,

– Roser og yndelige Blommer,

–

både Purpur og Krone han skænker
mig huld“.

I Paradis er Skærsommer!

– „Der er ikke Bejler, så stor og rig,

– Roser og yndelige Blommer,

–

at han tør måle sig stolt med mig.

I Paradis er Skærsommer!

Mit Rige det går til Havets Strand,

– Roser og yndelige Blommer,

–

jeg råder alt over det ganske Land.“

I Paradis er Skærsommer!

– „Og går dit Rige til Havets
Strand,

– Roser og yndelige Blommer,

–

du fattig kun er mod min Fæstemand.

I Paradis er Skærsommer!

Hans Rige ender ved Havet ej,

– Roser og yndelige Blommer,

–

det videre går, end Sol véd Vej“.

I Paradis er Skærsommer!

– „Se, tusende Slaver lyde mit Ord,

– Roser og yndelige Blommer,

–

og Vinen den perler i Guld paa mit
Bord“.

I Paradis er Skærsommer!

– „Men når din Vælde henvisner som
Løv

– Roser og yndelige Blommer,

–

og selv du må synke til Jord i Støv:

I Paradis er Skærsommer!

Da troner min Brudgom, mægtig som
før,

– Roser og yndelige Blommer,

–

i Højenlofts-Salen, hvor Glæden ej
dør.

I Paradis er Skærsommer!

Min Brudgoms Navn, jeg siger for
vist

– Roser og yndelige Blommer,

—
 det er den Herre Jesus Krist.“
 I Paradis er Skærsommer!

— „Og er din Brudgom Jesus Krist,
 — Roser og yndelige Blommer!
 jeg mærker fuldt vel din falske List“.
 I Paradis er Skærsommer!

Det raabte Kongen, han var så vred:
 — Roser og yndelige Blommer,
 —
 „jeg fanger vel lært dig Lydighed.
 I Paradis er Skærsommer!

Så bleg skal falme din røde Kind,
 — Roser og yndelige Blommer,
 —
 hvis ej fra ham du vender dit Sind.
 I Paradis er Skærsommer!

Saa bleg skal gøres dig Kinden rød,
 — Roser og yndelige Blommer,
 —
 hvis ikke du bander den Brudgom
 død.
 I Paradis er Skærsommer!

Du selv skal synke i Grav med Gru,
 — Roser og yndelige Blommer,
 —
 hvis ej du fremmer min Vilje nu“.
 I Paradis er Skærsommer!

Dorthe hun rødmede som et Blod:
 — Roser og yndelige Blommer,
 —
 „o Konge, du taler af dårligt Mod.
 I Paradis er Skærsommer!

Ej død er min Brudgom, han lever for
vist,

— Roser og yndelige Blommer,

—
hvor Livet i Løn har sin Kilde hist.

I Paradis er Skærsommer!

En Have sig slynger omkring hans
Slot,

— Roser og yndelige Blommer,

—
der smelte Skyer, i Himmelblåt.

I Paradis er Skærsommer!

Der grønnes evindeligt Livets Træ,

— Roser og yndelige Blommer,

—
og højt synge Fugle i Kronens Læ.

I Paradis er Skærsommer!

Der bugne Frugter paa Grenen
fuld,

— Roser og yndelige Blommer,

—
og skinne i Solen som pure Guld.

I Paradis er Skærsommer!

Der sprudle Kilder med Livsens
Vand,

— Roser og yndelige Blommer,

—
som læske, så ingen tørste kan.

I Paradis er Skærsommer!

Med Gravens Mørke og Dødens
Gru,

— Roser og yndelige Blommer,

—
at skræmme mig, Konning, mægter ej
du.

I Paradis er Skærsommer!

Mit Støv kan du dræbe, så det må
dø,

– Roser og yndelige Blommer,

–

men Krist lukker op for sin fattige
Mø.

I Paradis er Skærsommer!

Og fører mig frelst til sin høie Hal,

– Roser og yndelige Blommer,

–

hvor Engle lovsynge i Tusindtal!

I Paradis, er Skærsommer!

Da skal jeg bo på min Brudgoms
Slot,

– Roser og yndelige Blommer,

–

og der at bygge, er evig godt!

I Paradis er Skærsommer!

De lokked den Jomfru med megen
List,

– Roser og yndelige Blommer,

–

men blive hun vilde ved Jesus Krist!

I Paradis er Skærsommer!

„Hvad var jeg vel, om min Tro jeg
brød,

– Roser og yndelige Blommer,

–

han fæsted mig med sin bitre Død.

I Paradis er Skærsommer!

Hvor kunde jeg bande ham med min
Mund,

– Roser og yndelige Blommer,

—
 hvis Navn jeg velsigner af Hjærtens
 Grund!
 I Paradis er Skærsommer!

De trued hende med Pinsel svar,
 — Roser og yndelige Blommer,
 —
 hun sukked: „o Krist min Sjæl bevar!“
 I Paradis er Skærsommer!

„Det er kun lidet mod hvad du led,
 — Roser og yndelige Blommer,
 —
 slet intet er tungt for Kjærlighed“.
 I Paradis er Skærsommer!

„Betænk, betænk dig end en Gang!“
 — Roser og yndelige Blommer,
 —
 „Krist er min Brudgom kjær!“ hun
 sang.
 I Paradis er Skærsommer!

Den hedenske Konge blev harm i
 Hu:
 — Roser og yndelige Blommer,
 —
 „så skal du og føle min Vrede nu,
 I Paradis er Skærsommer!

Jeg tænkte at gjøre dig meget godt,
 — Roser og yndelige Blommer,
 —
 men du har mig lønnet med Spe og
 Spot.
 I Paradis er Skærsommer!

Så far da hjem til din Brudgoms
 Slot,

– Roser og yndelige Blommer,

–

men glem ej Vejen i Graven blot!

I Paradis er Skærsommer!

Og har han i Luft en Have måske,

– Roser og yndelige Blommer,

–

lad snart en Prøve derfra mig se!“

I Paradis er Skærsommer!

„Mig høre min Herre i højen Hal!

– Roser og yndelige Blommer,

–

ej længe på Prøven du vente skal.“

I Paradis er Skærsommer!

De pinte den Jomfru så våndefuld,

– Roser og yndelige Blommer,

–

hendes Tro var så ren som lutret
Guld.

I Paradis er Skærsommer!

Med megen Kval de lod hende dø,

– Roser og yndelige Blommer,

–

hun sukkede: „Krist, annam din Mø!“

I Paradis er Skærsommer!

Det blev så blodig en Brudfærd,

– Roser og yndelige Blommer,

–

de slog den Jomfru med skarpe
Sværd.

I Paradis er Skærsommer!

Med Smil opsteg hendes sidste
Suk,

– Roser og yndelige Blommer,

—
 da stod for Kongen Guds Engel
 smuk.

!Paradis er Skærsommer!

Han skinnede lys som en Stråle klar,
 — Roser og yndelige Blommer,

—
 og Blomster i Kurv på Arm han bar.

!Paradis er Skærsommer!

Vel dejlige Urter her nede gror,
 — Roser og yndelige Blommer,

—
 men Mage til disse ej sås på Jord.

!Paradis er Skærsommer!

Han stedtes for Kongen og tåled
 med Tugt:

— Roser og yndelige Blommer,

—
 „vor Syster nu sender dig Paradis-
 Frugt!

!Paradis er Skærsommer!

Nu går hun glad i Guds Urtegård,
 — Roser og yndelige Blommer,

—
 hun vander de Urter, hun planter og
 sår.

!Paradis er Skærsommer!

Der frydes hun evig i salig Ko,
 — Roser og yndelige Blommer,

—
 og fanger nu Løn, for hun holdt sin
 Tro.

!Paradis er Skærsommer!

Men Kongen blev bleg, han mæled ej

Ord,
 – Roser og yndelige Blommer,
 –
 han dåned i Død og sank til Jord.
 I Paradis er Skærsommer!

Den stærke Kristoffer.

Om en Kæmpe går der Ord,
 Alen tolv i Højden,
 skulderbred og jættestor
 passelig i Drøjden.
 Hjemme havde han i Nord
 iblandt Hedning-Hunde,
 hviler nu i viet Jord,
 hvor Guds Helgen blunde.

Ud han vandred fra sit Hjem,
 søgte Drotter ene,
 kun den stærkeste af dem
 lysted han at tjene.
 Slig en Mand fik sagtens Plads,
 der, hvor Kræfter skattes,
 Kongen kom han just tilpas
 og til Højboards sattes.

Kæmpen var alt sikker på,
 nu han sad ved Målet,
 når han Spir og Krone, så',
 Glans af Guld og Stålet,
 så', hvert Vink og Mine blot
 lystred Hofmands-Kingen:
 tænkte han, ja denne Drot
 viger da for ingen!

En Ting faldt ham sær end dog
og han vilde vide'n:
hvorfor Kongen Korset slog,
så' han, undertiden?
Sagte fik ham Kongen sagt,
at det var mod Panden:
„Altså frygter du hans Magt?
svarede den anden.

Han er stærkere, og jeg
stærkest Drot vil tjene.“
Derpå Karlen drog sin Vej,
over Stok og Stene.
Satan traf han i en Ørk,
red iblandt hans Skare,
gjennem Nattens Mulm og Mørk
uden Frygt og Fare.

Over Heden gik det rap,
vildt i Hurlumhejen,
men den Onde skimted knap
hist et Kors ved Vejen,
før i Hast han drejed' af
og med Skræk i Hælen
Gangeren af Sporen gav,
milevidt om Pælen.

„Hvad er det?“ brød Kæmpen ud,
„ræddes du for noget?“
Og den lede Løgnens Gud
mätte ud med Sproget:
„Ingen Ting mig skræmme kan
i al Verden vide,
Korset og dets Høvedsmand
kan jeg dog ej lide.“

„Mer end du da mægter han,
det jeg nok kan mærke,
så bli'r han min Høvedsmand!“
svarede den stærke,

drog så did, hvor ham ad Vej
vinked Korsets Støtte,
standsede og stedtes ej,
før en Præst han mødte.

„Fader! jeg vil tjene Krist,
lad mig fluks da høre,
du er from og véd det vist,
hvad jeg har at gjøre?“
— „Ridder stærk! i Verdens Rus
sagtens vild du raste;
hedst ved Døren til Guds Hus
tjener dig at faste!“

— „Faste? Fader, nej bevar!
sulte kan jeg ikke,
sig mig Råd, ifald du har,
som sig bedre skikke!“
„Nu, så har du sovet vist
nok i Syndens Tåge,
vil du tjene hviden Krist,
øv dig på at våge!“

— „Våge? Fader, nej tilgiv!
alt, men det undtagen,
det er jo et Hunde-Liv,
gjør man Nat til Dagen.
Se mig an, og sig mig så,
er der ej et Stykke,
jeg kan prøve Kræfter på,
efter Kristi Tykke?“

— „Søn! hvers Tjeneste er god,
hvem den ærlig yder,
ser du hist, den vrede Flod
mellem Klippen syder?
Mangen mødig Vandringsmand
ønsked sig en Færge,
kunde tit fra Strand til Strand
næppe Livet bjærge.

Drag da did, din Arm er stærk,
 bær du dem der over,
 det er Krist fuld kjært et Værk,
 derfor jeg dig lover.“
 – „Ja, gjenmæled Kæmpen mild,
 det, jeg da må sige,
 noget var, som passer til
 mig og mine lige.“

Trolig nu han Nat og Dag
 trodsed Vejr og Vover,
 satte mangel Gang i Mag
 Pilegrime over;
 med en Granestamme tyk
 gik han der som Færge,
 Bytterne på Kæmpens Ryg
 lo ad Bølge-Bjærge.

Men en Nat han rolig lå
 i sin Hytte liden,
 hørte han sig kalde på
 højt fra Gjenbo-Siden.
 Strags han. greh sin Stav igjen,
 satte ud fra Kysten,
 vadede i Mulmet hen,
 hvor han hørte Røsten.

Der var ingen – se kun nu!
 med sin lange Stage
 til sin Seng med Længsels Hu
 vendte han tilhage.
 Næppe lagt, før Barne-Røst
 atter lydt ham nævned,
 stærke Færgemand fuld trøst
 over Floden stævned.

Anden Gang han løb April
 uden Last tilhage,
 tænkte, nu skal Natte-Hvil

mig des bedre smage.
Men knap første Blund han nød,
fluks han Barnets Stemme,
som om Hjælp den til ham lød,
kunde grant fornemme.

Ufortrøden skred han did,
fandt ved Flodens Vover
liden Dreng, som bad ham blid
om at komme over.
Kæmpen som en Fjederboldt
satte ham på Skulder,
lovte, hvis han fast sig holdt:
„frygt ej Strømmens Bulder!

Du er lille, ser jeg nok,
men jeg er des større,
vi skal, tak min gode Stok,
komme på det tørre!“
Let i Strømmen Kæmpen bred
ad sin Byrde smiled,
men hvordan! ved hvert et Fjed
tungere den hviled.

Floden fråded vildt og hvidt,
Bølgerne gik stride
højere ved hvert et Skridt
op ad Kæmpens Side,
Barnet, nys han bad så kækt:
frygte ej for Bulder,
som en Verden med sin Vægt
knugede hans Skulder.

Åndeløs han stavred frem,
bøjet træet forover,
glad var han, da han vandt hjem
fra de vrede Vover.
Barnet trygt han satte der:
„aldrig mine Dage
nogen Byrde bar jeg her,

som til dig var Mage!“

„Intet Under!“ svared blid
Drengen rosenmundet,
Verdens Skaber bar du hid
over Klippe-Sundet.
Tegn jeg give vil dig grant,
stød din Stav i Jorden,
og i Morgen den så sandt
til et Træ er vorden!“

Barnet ham af Syne svandt,
fluks han planted Staven,
og ved Morgengry han fandt,
stod den grøn i Haven.
„Jeg af Styrken kun har Skam,
kan jeg klarlig mærke,
Nu så vil jeg tjene ham,
ham, den ene stærke!“

Kæmpen langt ej så sig om,
gik til Præstens Bolig,
kræved Døb og Kristendom,
og bekjendte trolig,
bøjed sig med Barne-Hu,
bragte Tak til Offer,
fik for Byrden, han bar nu,
Navnet nyt: Kristoffer.

Siden, melder Sagnet om,
på hans Kæmpe-Færden
talte han for Kristendom,
hvor han kom i Verden.
Mange vandtes trindt om Land,
selv han vandt en Krone,
da som blodigt Vidne han
indgik for Guds Trone.

St. Jørgen og Dragen.

St. Jørgen svinger sit stærke
Spær,
det rasler i Panserringe,
med Heltehu til Herrefærd
han lader sin Ganger springe
Råder I vel de Runer!

De Tidender onde fløj over Strand
på Rygtets Vinger så snare,
at Kongens Datter i Østerland
er stedet i Frygt og Fare.

På Gyldenstol i sin Kongeborg
hendes Fader sidder med Klagen,
slet ingen sagde ham Bod for Sorg,
hans Datter skal kastes for Dragen.

Hist ude skulper den Sø så ful
med stinkende Svovel-Bølger,
deri med Bugen af Edder gul
Uhyret sin Hale dølger.

Men Huggetands-Svælget den
åbner vidt
og Øjne gloende røde,
og får den ej bragt sin Føde frit,
vil Land og Rige den øde.

Så mangen Kæmpe for Ære og
Tro
til Dyst drog ud mod den Drage,
men, greben af Uhyrets hvasse Klo,
var ingen kommen tilbage:

Den frådede Gift, den fnyste Ild,

den sprudede Dødens Luer,
og svor: hvis mig gives ej hvad jeg vil,
da tager jeg selv, som jeg truer.

De bange den bragte hvide Lam,
de ofred den fede Vædre,
men Dragen rysted sin Jætte-Ham,
og krævede Retter bedre.

Mig Brad kun lyster af ædelt Blod,
ej trygle jeg vil eller tinge,
men holder mig Kongen sin Datter
for god,
jeg magter hans Trods at tvinge,

Den Drot har Datter ej uden én,
hun er hans Hjærtenskjære,
beprydet med Guld og Ædelstén,
men mere med Tugt og Ære.

Thi sidder den gamle på Kongeborg,
han støtter sin Kind med Hånden,
han stirrer stum i den svare Sorg,
ej véd han sig Råd i Vånden.

De Tidender spurgtes alt over Sø,
de spurgtes ved Nørre-Strande,
har ingen da Magt for den Konge-
Mø
en Strid mod Dragen at stande!

Og det var st. Jørgen, den gæve
Helt,
ham bares de Tidender sande,
sin Hjælm han spændte, der de blev
meldt
han agted at drage af Lande.

Med Kors han signed sin Hærde
bred:

„mig hjælpe sante Drotten dyre!
om Lindormen gjør sig meget vred,
vi prøve hans Harm at styre.“

Så sporede han sin Ganger god,
den løb vel hundrede Mile,
„før vi have frelst det ædle Blod,
det sømmer os ej at hvile.“

Så hejsed han Sejl i forgyldene Rå,
han bad om Børen blide,
som Vinden vifter på Bølgen blå,
hans Snække på Hav mon skride.

St. Jørgen han stod i Fremmerstavn,
han stævnede frem mod Borgen,
med Hjælpen kom han i Herrens
Navn
som Solen en Påskemorgen.

Den Port sig åbned og der drog frem
en Skare med Gråd og Kvide,
at følge til Død og Dragehjem
den Jomfru i Klæder hvide.

St. Jørgen slog med Spyd på
Skjold:
„I lade den Færd nu fare,
før Pigen skal gives i Ormens Vold,
han må til sit Rygte svare.

Jeg rider imod ham endnu en Dyst,
det kunde den sidste blive,
måske ham forganger hans Ædelyst,
mig Lykke min Herre giv!“

Og Skaren standsede, nær sit Mål,
en Hvisken der gik gennem Vrimlen,
de så på den Ridder i blanken Stål
som på en Engel fra Himlen.

Alt Dragen vraltede frem med Gru,
den vilde sit Bytte hente,
St. Jørgen i Harnisk med Heltehu
han lod den ej længe vente.

Han rolig mødte den ledes Harm,
han hørte dens vrede Bulder,
mens Kors han slog for sin højre Arm
og så for sin stærke Skulder.

Med skinnende Hjælm, i Sadlen
fast,
fuld sikkert han førte Lansen,
og red Uhyret imod med Hast,
som Brudgom ganger til Dansen.

Han Sigtet tog med sin skarpe Od,
frem lod han sin Ganger springe
og borede dybt, trods Brand og
Brod,
sit Glavind i Ormens Bringe.

Den stolte Lindorm han gjorde tam,
den glemte på Trods at tale,
langs Byggen strøg den sin stride
Kam
og logrede myg med sin Hale.

St. Jørgen, den Ridder foruden
Fals,
til Kongedatteren meldte:
„din Hund du give nu Bånd om Hals,
den følge skal frit dit Belte.“

Med Beltet om Hals i samme Stund
den Pigelil bandt Uhyret,
mér villig sin Herre ej følger Hund,
end Kongedatteren Dyret.

Hun førte det om til hver en Kant,
til Gru og til Gammen for alle,
st. Jørgen vidned: „I ser det grant,
min Drot er god at påkalde!“

Op løfted han højt sin Hellebård,
nu vilde han Legen ende,
og Udyret gav han Ulivssår,
han hug det i Parter tvende.

Så Østerlands Konge for Sorg fik
Bod,
hans væne Datter tillige,
st. Jørgen, den Riddersmand gæv og
god,
han frelste både Mø og Rige.

De fulgte ham frem med Ære stor,
de bunde ham Sejerskranse,
til Strand de fulgte, der hjem han fór,
de loved hans stærke Lanse.

De loved den Herre, der gav ham
Magt
at fælde den onde Fjende,
der sine Venner, som han har sagt,
en Hjælper i Nød vil sende.

St. Jørgen stod i Agterstavn,
han lod sin Hjælmbusk vifte,
forglemmes skal ikke den Ridders
Navn,
mens Vår og Vinter skifte.

Forglemmes skal ikke st. Jørgens
Navn,
den vældige Drage-Dæmper,
mens Korset skinner på Kirkebavn,
og Kvinder endnu føde Kæmper.
Råder I vel de Runer!

Nu tænker i Dybet vel Dragens
Æt,
st. Jørgen er lagt i Dvale,
og frit de kan øve hver falsk Idræt
mod Kvinden i Konge-Sale.

Men Vé dem venter af
Niddingsværk,
det vorder dem stakket Glæde,
st. Jørgen kun blunder i Panser-
Særk,
snart søger han Sadel-Sæde.

Da slår han sig Korsene tre på ny,
så er det hans gamle Vane,
som Solen bryder igjennem Sky,
han kommer på Helte-Bane.

Da klinger hans Spore, da skinner
hans Hjælm,
han lader sin Ganger springe,
til Skræk for hvert Skarn, til Skam
for hver Skjælm,
sit Glavind med Kraft vil han svinge.

Da møder han Lindormens Yngel i
Flok,
og kom den som Solgran i Skare,
til Mødet den kom betimelig nok,
for samlet til Helved at fare.

Hans Rygte skal spørges fra Strand
til Strand
om Storværk til evigt Minde,
og Kongens Datter af Østerland
skal al sin Harm da forvinde.

Rejs op dit Hoved, du væne Mø!
 lad fare nu Sorg og Sukke,
 st. Jørgen rider mod Dragens Sø,
 han vejer den som en Dukke.

Sæt Kronen på, som du fik i Arv,
 tag Spiret, du kongebårne!
 Borgtinderne dine, til Folkets Tarv,
 lad knejse som Kirketårne.

Fra Hallen lad høres nu Sang og
 Klang,
 så højt som den løftes her neden
 om Drage-Yngelens Undergang,
 om Sejers-Kampen for Freden.

Og blev det så end din Svanesang
 i Jorderigs dybe Dale,
 ved sidste Tone dig Port opsprang
 til Himmerigs gyldne Sale.

Der møder du vel din Ridder prud,
 som endte din Sorg og Møje,
 og hører, ham skikked som
 Sendebud
 Hærskarernes Gud i det høje!

Bøddelen.

„Man hører meget for Øre går af“
 det Ord jeg føler os Fædre gav,
 at deraf Trøst vi kunde øse;
 thi var det ej så, jeg tror for vist,
 at største Parten af os til sidst

kom til at gå øreløse.
 Så gid det nu også være din Trøst,
 min Læser, ved hvad der følger,
 thi at du vil få både fast og løst,
 jeg ingenlunde dig dølger.
 Jeg dig vil berette det ganske tørt,
 men indestår ej for en Tøddel,
 for jeg fortæller kun, hvad jeg har
 hørt,
 og denne Gang om en Bøddel:

Det var så så en skikkelig Mand,
 skønt ondt man om Rakkere taler,
 der er brådne Kar i hvert et Land,
 og Tyskere, som ej praler.
 Han var naturligvis sin Tids Søn,
 gå videre, har han ej villet,
 hver eneste Dag han bad sin Bøn
 for Jomfru Marias Billed.
 Han hende kaldte sit bedste Skjold,
 til hvem han med Tillid tyde,
 sin Sjæl befol han hende i Vold,
 det fik han ej Grund at fortryde.
 Thi se, en Morgen som han gik ud,
 han stod just og læste sit Ave,
 kom løbende efter ham Rettens Bud,
 han skulde sig fluks tillave,
 som Retfærds blinde Drabant på
 Jord,
 der ej får Besked om Detaljen,
 på Embeds Vegne og Dommerens
 Ord
 at klynge en Tyv op i Galgen.
 Med Reb og Redskab han ilte hen,
 men hvordan det var eller ikke,
 på Vejen ham traf hans
 Avindsmænd,
 og Tyven slap for hans Strikke.
 De megen Vrede til hannem bar,
 de Hænder løfted og Tænder skar,

og standsed hans raske Færden,
 ja hvad der endda det værste var,
 de sendte ham brat ud af Verden.
 Han havde så mangel til Døden
 sendt,
 til Glemsel på Jorderige,
 nu havde sig Bladet for ham vendt,
 både Død og Glemsel ham selv var
 hændt.
 hvis ikke var sket så lige
 det Jærtegn, jeg nu skal sige.

Der leved nemlig i samme By
 en Præst, om hvem Sagnet melder,
 at han for Gudelighed stod i Ry,
 og som Eksempel fortæller,
 at han hver Nat i det ganske År,
 når Klokken slog tolv kan jeg vide,
 gik rundt om vor Frue Kirkegård,
 og gjorde så og på de Tide.
 Men da han til Kirkegårds-Porten
 kom,
 den Nat efter Bødlen var slagen,
 endskønt han var ligeså kæk som
 from,
 blev dog af lidt Skræk han betagen.
 Thi lige så stor som Pladsen var,
 det myldred på alle Grave
 af hvidklædte Folk, som åbenbar
 holdt Ting i de Dødes Have.
 Og som han nærmere så derpå,
 hans Studsen jeg kan ej beskrive,
 der var mellem Skaren ikke så få,
 som han havde kjendt her i Live.
 Så sagte han listed sig hen på Tå
 til en, af de døde, han fandt stå
 i Havens yderste Gange,
 (det var af Ærefrygt for hvad han så
 og ikke fordi han var bange)
 med dæmpet Stemme han bad

Besked
sig give om Herredagen,
og Sjælen fandt ingen
Betænkelighed,
ved at sætte ham ind i Sagen.
Nu fik han at vide, hvorom det gjaldt:
det Bøddelen var, som blev slagen,
hans fattige Sjæl havde Djævlene
alt
foruden Betænkning tagen.
De sagde på Trods: var noget vist,
var dette det over Måde,
at sådan en Rakker, som de tog sidst,
han kunde ej fange Nåde.
Men Jomfru Maria var tvært imod,
hun sagde at Sjælen var hendes,
han tjent havde hende med Bøn og
Bod,
nu vilde hun ved ham kjendes.
Derfor var Retten skikket og sat,
og Folk deres stille Grave
af Videbegjærighed havde forladt,
fordi det skulde afgjøres i Nat,
hvem Bøddelens Sjæl skulde have.

Da følte Præsten, han blev lidt
sær,
han var jo der ubuden kommen,
og vilde så gjerne være nær,
at han kunde se på den hele Færd,
og navnlig da høre Dommen.
Dog Råd for Urådet fandt han
snart,
der lå noget Tømmer der henne,
derunder han skjulte sig i en Fart,
at se, hvordan det vilde ende.
Der så' han alt og har udladt sig,
han tydelig kunde mærke,
at hel Uret havde Djævlene ej,
for deres Beviser var stærke.

Men hvad formår ej en Moders Bøn
selv nede i Støvets Dale!
Maria hun bad sin højlovede Søn
så ømt som kun Mødre tale.
Da gik der Nåde og her for Ret,
dog mod den lille Betaling,
at Kirken skulde kvittere det
med Messer uden Forhaling,
så nu for Synderen gjaldt det om,
at få et pålideligt Bud til Rom
til Paven med den Befaling.
Da sagde Jomfru Maria glad:
det. Sendebud gjerne jeg skikker,
og vendte sig om, hvor Præsten sad
og trode sig nok så sikker.
Hun vinkede ad ham, — Kniben var
slem,
men var der andet at gjøre? —
så nødig han vilde, måtte han frem,
af hende Besked at høre.
Og til et Jærtegn, at det var sandt,
at ej han noget på Ærmet bandt
den hellige Fader, svigefuld,
om Hændelsen her i Haven,
hun gav ham en Rose af pure Guld,
han skulde gi' til Paven.

Og således gik det. — Præsten
drog bort,
i Fald jeg tør tro min Kilde,
thi hermed ender den ganske kort;
og Paven, som havde af samme Sort,
han hued ej Rosen ilde
og gjorde, hvad Jomfru Maria vilde,
så Bøddelens Sjæl, som hende
havde tjent,
slap bedre derfra, end man skulde
ment.

Ragekniven.

Der var en Kloster-Jomfru en
Steds,
men det umindelig længe siden,
så jeg ikk' engang er ganske vis,
om Sagnet ej er forvansket af
Tiden.

Men er det sandt, som Historien lød,
hun havde et godt, medlidende
Hjærte,
hun lindred gjærne de fattiges Nød,
bedrøvedes Sorg og de syges
Smerte.

Hun havde kun én Fejl, har man sagt,
den gamle Dame, trods sine Dyder:
hun dreves af en forunderlig Magt
til helst at tale om Næstens Lyder.

Så når ved et passende Tidsfordriv
de Søstre sad med fortrolig
Gammen,
da var deres Søster „Ragekniv“
til Underhold for dem alle sammen.

Men der hun nu havde levet sin Tid,
og Munden blev tavs og Øjet lukket,
da randt der så mangen Tåre strid,
og fattige lydt for den fromme
sukked.

De satte det Lig under Kirketag,
derover blev både læst og sungen,
men der de komme den næste Dag,
da havde Djævelen taget – Tungen.

Fåretyven.

Om sancte Patrik jeg et Jærtegn
finder,
som giver slående Bevis derpå,
at Præsters Magt var mangen før til
Hinder,
og at de nu ej synderlig formå.

Irland nemlig var en fattig Stakkel,
der så' sig sulten på sin Nabos
Hjord
og fik så Lyst, foruden alt
Spektakel,
i Nattens Læ at låne sig et Får.

Han fik det trukket hjem og flåt og
sødet
og tilberedet som han kunde bedst,
og sulten som han var, han slugte
Kjødet,
så neppe Skind og Ben der blev til
Rest.

Men hvad han ikke kunde få
fortæret,
det gjemte han så sikkert i en Grav,
at havde sancte Patrik ikke været,
der aned ingen, hvor det Får blev af.

Dog, Tabet af et Får fandt
Ejermanen,
skønt fler han havde, var en
Velfærds-Sag;

han lyste op og ned, og hed i Panden
han svor, at Tyven skulde for en
Dag.

Forgjæves. Han der havde Stegen
taget,
var klog og tav og tænkte: se | ad!
Da Manden gik til Præsten op og
klaged,
og Løfte fik om Bistand, som han
bad.

Den næste Søndag Patrik kraftig
taled
om helst at lade hver beholde sit,
men dog til nådig Dom ham
anbefaled,
hvis Tyven sig på Stedet meldte frit.

Man ventede – og hver Mand så' på
Næsten,
og Tyven med, han tænkte: se | ad!
så Fristen randt og alle tav. Men
Præsten
tog til sit Sprog, og råbte som de
sad:

„Da Synderen jeg ikke kan bevæge
at hente Nåde for hvad han forbrød,
befaler jeg dig, Får! på Stand at
bræge
i Maven, som fortæret har dit Kjød.“

Man fatte vil, at der blev dødsens
stille,
af Frygt at misforstås ved mindste
Lyd,
man kunde høre Angstens Dråber
trille
fra mangan, som bar Mistro til sin

Dyd.

Men da med ét at bræge det
 begyndte
 så lydelig i Fårets tavse Tyv,
 at alles Øjne sig imod ham skyndte,
 og alle løste Tunger gav Besyv.

Det nytted ej, han vilde sig forfægte
 og Patrik bad ydmygelig på Knæ,
 hver Gang han Tyveriet vilde nægte,
 gjendreves han af et forstærket
 „Bæ!“

Den arme Synder, han var rent i
 Vinden,
 jo mer han vred og vendte sig og
 tvang,
 des højere det bræged ham for inden,
 og Sandhed talte han af indre
 Trang. —

Således kom hans Gjerning da for
 Dagen,
 og hvad der fulgte, hører ikke hid.
 Eksempelvis jeg blot fortalte Sagen,
 at vise Præsters Magt i fordum Tid.

 Gjengjæld.

En Gang der var en ond og umild
 Foged,
 der siges ikke når og hvor og hvem,
 men for så vidt gjør det ej heller
 noget,

da der måske har været fler af dem.

Urørt, på Embeds Vegne kan man
tænke,
han flåde med Retfærdighedens
Sværd,
så tog den sidste Ko han fra en
Enke,
Ved Skiftet efter Manden, i Salær.

Af Køer havde Enken kun den ene,
af Børn hun havde derimod en Flok,
den fødte dem, og hun faldt på at
mene,
at Fogden forud havde Køer nok.

Thi lod hun af hans Barskhed sig ej
skræmme,
men vandred til ham, sorgfuld som hun
var;
hun tænkte kun på sine små der
hjemme,
og at selv Fogeder et Hjærte har.

Men Staklen havde taget fejl ad
Manden,
han blødnet ej for Gråd og
Jammersang:
„tog ikke jeg din Ko, så tog en
anden!“
var al den Trøst, hun hented for sin
Gang.

Dog Enker har en Forsorg i det
høje,
hvor der er Brød til faderløse små,
at de blev hjulpne, siges ej så nøje,
men, ærlig talt, jeg tvivler ej derpå.

Kort efter døde Fogeden, og kom

til Helvede, hvor der er evig Pine,
 at han blev pint, beretter Sagnet om,
 og troligt nok, thi Fanden kjender
 sine.

Især der var en Djævel, led og stor,
 som uden Ophør plagede den arme,
 så han til sidst fortvivlet ham besvor,
 han måtte sig dog over ham forbarme.

Men her var Turen kommen nu til
 Manden,
 thi Karlen slog et Djævel-Grin og
 lo:

„Å, pinte jeg dig ej, så gjord' en
 anden!“
 og Fogden husked Enken med sin
 Ko.

Sand-Sækken.

En Ungersvend blev bange for sin
 Synd,
 og vandred til en Eneboers Hytte.
 I egen Bøn han fandt var ingen
 Fynd,
 den frommes Forbøn skulde bedre
 nytte.

Den gamle venlig ham i Møde kom,
 og, rørt ved Ungersvendens høje
 Klage,
 han gav ham Løfte godt, og bad ham
 om
 at sige sig Besked om fjorten Dage.

Han kom, men klaged højere end
sidst,
at mer og mere Synden ved ham
hængte,
og de blev enige om nok en Frist,
så vilde det vel hjælpe, som de
tænkte.

Og han kom atter ud, men Hænder
vred,
thi værre aldrig Syndelysten raste,
og han besvor den gamle blive ved
at hjælpe ham med fortsat Bøn og
Faste.

Men som han jamrende beskrev sin
Nød,
den gamle Knuden så', og tavs og
rolig
han tømte Sækken, hvori Frugt og
Brød
den unge bar til Eremitens Bolig.

Han fyldte den på ny med Sand og
bad
ham den på Byggen et Par Gange
lægge,
og dét gik meget godt, de hjulpes ad,
hvad der var tungt for én, var let for
begge.

Men næste Gang han prøvede
derpå,
jo mer han sled og trak, des mer det
tynged,
indtil han kjed sig vendte om og så',
den gamle selv sig fast om Sækken
klynged.

„Hvad, Gubbe, vil du holde mig for
Nar,
skal jeg nu løfte både dig og
Sandet?“

„Min unge Ven, der gav dig selv du
Svar,
thi du af mig har fordret intet andet.

Hvorledes bilder du dig ind, min
Søn,
jeg dig kan løfte, og hvad du har
syndet
til Himlen med min Faste og min Bøn,
når selv du tynger på og blir i
Dyndet!

Måltidet.

En from Abbed over Borde sad
med Brødre i fælles Gammen,
en tarvelig Ret de nøde glad,
alt mens de talede sammen.

Kun han sad stille og for sig så',
ham timedes Syner sære,
han kunde dem ikke selv forstå,
men fik det dog snart at lære.

De alle den selv samme Spise nød,
og dog det tyktes den Herre,
en enkelt åd Honning, og somme
Brød,
de fleste, åd Jord og værre.

Han grundet derpå både Dag og

Nat,
 hvad Meningen var med Synet,
 da løste sig Gåden for ham brat,
 da blev det ham klart som Lynet:

At de der åd Honning, det er de få,
 í intet sig selv vil råde,
 men prise vor Herre for mindste
 Strå,
 og tage alt af hans Nåde.

Og de der åd Brød, er de fler í Tal,
 som arbejde her í Tiden,
 men takke dog ham í Himlens Hal,
 der skænkede dem Held af Fliden.

Men de der åd Jord og værre end
 det,
 ja, det er den talrige Skare,
 der tage Guds Gaver, men takke
 ham slet,
 der æde, som Kvæg de vare.

Krucifixet

Der var en Rigmænd, har man fortalt,
 han havde fuldt op af Gods og
 Penge,
 af Vid og Venner, og kort sagt alt,
 hvortil vi som døde ej mere trænge.

Så meget havde han set og hørt,
 han måtte sit Ord så sindrig føje,
 og blev der en vittig Tale ført,
 det kunde ham ret í Sjælen fornøje.

Men alt hvad der mindet om Død og
Dom,
det kunde han slet ikke lide at høre,
og når ikkun nogen ymte derom,
han stopped sig begge Fingre i Øre.

Dog Døden kom, skønt ubuden
Gæst,
og satte sig tæt hos ham på Senge,
ham trøstede ej læg, ham tjente ej
Præst,
ej Hvid fik han med sig af sine Penge.

De førte den riges fattige Lig
i Kirken med Sang, som andre døde,
han løftede ej Finger, han rørte ej Flig,
skønt Toner om Døden og Dommen
løde.

Men alt som de bad, og alt som de
sang
for salig Sjælen, der nys fór heden,
på Krucifixet de så', som hang
tæt over, hvor Kisten stod for neden.

Fra Naglerne ud det Hænderne
tvang
og stopped sig begge Fingre i Øre:
vor Herres Billed på Korset hang,
det vilde nu ikke Bønnerne høre.

Lilien.

Der boede en Ridder, velbyrdig, rig,

hos Brødre bag Kloster-Mure,
for Borg og Fæste han kærede sig
en Plads i de stille Bure.

Han havde faret i Verden vid,
var kjendt både ude og hjemme,
men Sang og Læsning, trods al hans
Flid,
det kunde han ikke nemme.

Sit Sværd vel svang han med Kunst
og Kraft,
det ristede de Runer røde,
men Stavene sorte af Galde-Saft
de voldte ham megen Møde.

Kun ét han lærte, den fromme Søn,
det fæsted sig i hans Minde,
det var den hellige Jomfrus Bøn,
den læste han mange Sinde.

Han gjemte trofast det lidet Ord,
han kunde dermed ej tie,
han sukede i Løn, han sang i Kor:
være dig, Jomfru Marie!“

Han bad i Gry, og han bad i Kveld
den eneste Bøn, han kunde,
og da han sagde Verden Farvel,
det Suk ham og fløj fra Munde.

Men der de sænked hans Lig i Jord
at sove til Dommedage,
de Brødre så' med Forundring stor
et Jærtegn af Graven fage.

Thi se, af Muldet skød brat sig op
alt med sine smækre Grene
så hvid og væn en Lilièknop,
slog ud sine Blade rene.

Med gyldne Stave på hvert et Blad
 stod skrevet „hil være Marie!“
 det var den Bøn, som Broderen bad,
 det Ord, han ej kunde tie.

Så skrevet med Guld på Sølv der
 stod,
 hvad Ridderen kunde sjunge,
 og der de søgte til Liljens Rod,
 den vokste af Ridderens Tunge.

Den taknemmelige.

Der skal have været en Munk så
 from
 i Sorø i gamle Dage,
 at, hvilke syge der til ham kom,
 de droge karske tilbage.

Han lagde på dem sin velsignende
 Hånd,
 og strags gav Feberen efter,
 ja, når de blot rørte hans
 Klædebond,
 tilbage kom Sundhed og Kræfter.

De strømmede til ham, store og små,
 og bad ham Smerterne lindre,
 det var stort Under for fremmed, det
 så',
 for Brødrene ikke mindre.

Thi vel var han from, men det var fler,
 og det var dem alle en Gåde,

hvi ham alene Gud vilde mer
end alle de andre benåde.

Han Almisser gav ej større end de,
og Bønner bad han ej flere,
kort sagt, i alt hvad man kunde se,
han gjorde som de, ikke mere.

Ik kun var han al Tid godt til Freds,
det være sig Ny eller Næde,
når han trådte ind i deres Kreds,
der kom en Luftning af Glæde.

En Sommeraften Abbeden sad
just med ham i Klosters Have,
og som de talte, han spurgte ham ad
om hans sjældne Lægedoms-Gave.

„Hvad Tjenstoffer gjør du i Løn til
Gud,
at Ånden så over dig daler,
at Helsen og Sundhed lyde dit
Bud,
og Sygdommen flyr, når du taler?“

„Nej, Fader! Offere bringer jeg ej,
jeg Gaver af Gud kun tager,
hver Morgen nye de dække min Vej
som Regn og Dug over Ager.

En Tjeneste kun har jeg passet med
Flid
fra Ungdom til gamle Dage,
og knap dog lært den i al den Tid,
og det er: af Gud at tage.

På Kraften han gav mig, blev ej jeg
klog,
og ønsker det ej at blive,
kun ét jeg véd: at jo mer jeg tog,

des mer fik han Lyst til at give.“

De lyse Kors.

På Sotteseng lå en Ridder bold,
vildt Feber-Flammen brændte,
på Væggen hang Sværdet hos hans
Skjold,
de ingen Trøst ham sendte.

Han havde det ført med Ridderlyst,
og så den stærke Lanse,
fra Valen i blodig Kæmpedyst
hjembar han Sejerskranse.

Nu lå han på Lejet syg i Sind,
hans Tanker fór så vide,
vemodig da smilte blegen Kind,
han mindtes Barndomstide.

Han tænkte alt på sin Moder mild,
den fromme Ridder-Fruer,
og Øjet med Kjærlighedens Ild,
et Spejl af Hjærtets Lue.

Hvorledes hun tog på Skød sin Søn
og Hænder lagde sammen,
så lærte hun ham Vor Herres Bøn
og føjed til sit Amen.

Når Bønnen var læst med Barne-
Røst,
da tog hun kjærlig Hånden,
slog Kors for hans Ansigt og hans
Bryst,

for Fader, Søn og Ånden.

Det Øje var bristet, Stemmen sød
var tavs i Gravens Gjemme,
og ham var på Læben Bønnen død,
han havde lært der hjemme.

Han havde vel slukt sin Kundskabs
Tørst,
mens Årene mon rinde,
den Lærdom, han lærte allerførst,
var gangen ham af Minde.

Men ét dog han husked : i hver Egn,
i Glæden som i Sorgen,
han signede sig med kristen Tegn
hver Aften og hver Morgen.

Hver Gang han til Ridderfærd
uddrog,
han ikke var fuldrystet,
før Korsene tre i Løn han slog
for Ansigt og for Brystet.

Så vændefuld nu den Ridder lå,
han sine Øjne lukked,
han skued sin Moder hos sig stå,
han hørte grant, hun sukked.

Da slumred han ind i stakket Blund,
han havde Drømme stærke,
hans Sjæl fór heden i bange Stund,
det fik han tungt at mærke.

Fluks trådte han ind, til liden Lyst,
alt i så mørk en Stue,
trindt om sig han hørte Jammers
Røst,
så vel han måtte grue.

Han spejded og gøs, der var ej
Trøst,
begmørk så var den Stue,
kun Korsene på hans Ansigt og
Bryst
de stod med Stjerne-Lue.

Frem fore de Djævla fra hver Krog,
de truede ham ilde,
men Korsene dem tilbage jog,
hver Gang de gribe vilde.

De Lys-Kors dem voldte stor
Umag,
dem kunde de ej tåle,
og flyed til sidst med megen Brag
for Korsets klare Stråle.

Da Ridderen vågnet af sin Drøm,
og bort svandt Trolde-Mørket,
på Kinden randt ham en Tårestrøm,
han følte brat sig styrket.

Han rejste sig karsk, den Ridder
skøn,
hans Sot og Sorg var ødet,
han knælede ned og bad den Bøn,
han lærte på Moderskødet.

Ågerkarlens Gæstebud.

En Mand, der havde tjent sig rig
ved Lån til sin betrængte Næste,
fik Lyst til at betrygge sig
ved Klostermænd at gjøre lidt til bedste.

Thi bød han ind til Gæstebud
Prioren med hans hele Kloster,
han tænkte så: de be'r til Gud,
og jeg med Renter får, hvad Gildet
koster.

De kom til den bestemte Tid
og han fik Ros af alle Munde,
for ej han spared nogen Flid
at gjøre alt så prægtigt som han kunde.

Der stode Kar af Sølv og Guld,
og Steg med Duft på blanke Fade,
af kostbar Vin hver Stob var fuld,
og alle Gæsterne var nok så glade.

Enhver sit Sæde anvist fik,
og som i Kreds de sad ved Borde,
fra Hæderspladsen efter Skik
Prioren højt tog bedende til Orde:

„Velsignet, hvo i Gud er rig,
hans Gods skal vokse frit og vare!
forbandet den, der øver Svig,
hans Gods som Vinden flygtig skal
bortfare!“

Han talte med Trohjærtighed,
det måtte kjendt på Bordet blive,
mens han så' op, de andre ned,
forstenet Værten sad med Øjne stive.

Thi mens hans Gæster læste fromt
og bade efter, som de kunde,
alt som en Vind blev Bordet tomt,
og bort de måtte gå med tørre Munde.

Firskillingen.

Ej just det små man skal agte
ringe,
det har man så mange Beviser på,
jeg oven i Kjøbet et nyt skal bringe,
hvor store Ting der kan blive af små.

En Herre, som skulde et Sund
passere,
kom tørskoet over den våde Vej,
ved Hjælp af en Mand og hans Båd
med mere,
men manglede Småpenge til at
klarere,
og bytte ham kunde den anden ej.
Dog en, der sad i en anset Stilling,
med store Penge om ej med små,
var sligt Bagateller, de fire Skilling
dem kunde han sagtens afgjort få.

Men det er ej altid godt at
gjemme,
den ene Dag efter den anden gik,
og endelig kom de ham helt ad
Glemme,
indtil han med Skræk sin
Hukommelse fik.

En Nat, som han lå nemlig, fór
han heden,
og brav for Resten, som jeg må tro,
hans Sjæl vilde flyve fra Støv her
neden
did op, hvor de fromme i Freden bo.
Men som han kom ud over Jordens
Klode

i Himmelrummet, så let på Fode,
 en rund lille Plet han for Øjne fik,
 Den salig Mand han blev trang til
 Mode,
 da luende rød imod ham glode
 et Firskillingsstykke af Kobberblik.
 Thi det ham med et faldt tungt på
 Sinde,
 at Færgepengen forsømte han rent,
 og nu kom den truende ham i Minde,
 nu, han måtte sande, det var for sent!
 Og alt som han løfted sig, mer
 forskrækket
 han så' den vokse til Skive snart,
 den Månen dulgte, den Solen
 dækked,
 den groende fulgte ham på hans
 Fart.
 Som uhyre Flade den for ham
 svæved,
 den rakte til Himmelen op fra Jord,
 og da han did op sig havde hævet,
 den stod som en Kobbermur stærk
 og stor.

Der bag ved hørte han Engle-
 Sange
 og Glædens Samfund hinsides
 Grav,
 men Muren hindred hans Blikke
 lange
 at skimte det allermindste deraf.
 Forgjæves han stræbte med megen
 Møje
 at flyve der over, at dukke sig ned,
 til højre smutte, til venstre bøje
 og se blot et Glimt af den Salighed.
 Bestandig han stødte i hver en
 Stilling
 på Muren med Indskrift: 4 Skilling.

Og han fortvivled, den arme Stakkel,
ej Redning han øjned fra nogen Kant
— da i det samme det alt forsvandt;
og vågnende, frelst ved et Mirakel,
han legemlig sig i sin Seng befandt;
men næppe kom Sol over
Bølgeranden,
han skyndte sig ned og klarerte
Manden.

Sækken og Posen.

Der i et Kloster var en Hoben
Fædre,
som Folk er flest, de passed deres
Dont,
og mangen Gang, når ej de vidste
bedre,
opvarted de hinanden, Kaden rundt,
med Krøniker og sligt om godt og
ondt.

Det kunde være nu. Men snart det
kom sig
som uden Tvivl kan hænde anden
Steds,
at den dem bedst fik til at lytte om sig,
der allermindst i deres Dommerkreds
med Næsten, som løb Spidsrod, var
til Freds.

En Gang sad hos en ærlig gammel
Broder,
som harmfuld fandt det hele Væsen
råt,

men hørte længe tavs på deres
Noder;
thi det er ej så let, om også godt,
at gjøre Front mod Vittighed og
Spot.

Til sidst han gik sin Vej, men kom
tilbage,
på Ryg belæsset med en tillukt Sæk,
så stor og tung, han knap den kunde
drage;
mens frem han holdt en lille Pose
kæk,
som han med Fryd betragted i et
væk.

Nysgjerrige de spurgte om
Forklaring
på dette løjerlige Gådespil:
„det er en Dragt af gammel-Mands
Erfaring!
I unge her kan se, i Fald I vil,
hvorledes mest det går i Verden til.

Se Sækken, som jeg knap formår at
bære,
og har den vel tillukket bag min Ryg,
er mine egne Synder, kjære!
at ej en ubelejlige Tanke styg
skal gjøre mig i Livet mindre tryg.

Men her i Posen har til stor
Opbyggelse
jeg samlet Næstens Lyder i et Spejl,
til hans Forbedring og til min
Betryggelse,
thi, mens jeg glatter af hans Hud med
Hegl,
jeg plages ej af mine egne Fejl.“

Den pyntesyge.

I al sin Pragt er den pyntede På
ej stolt af sin Hales Sole,
som Fruen' der sig over Aksel så'
og syned sin nye Kjole.

Hun rasled af Silke, hun glimred af
Guld,
hver Gang hun for Spejlet drejed,
og smiled derved så tillidsfuld,
når Fjeren på Hatten nejed.

Hver Folde hun mønstred med
megen Smag
og kjøled sig med sin Vifte:
„tro mig, de vil ærgre sig lidt i Dag,
om de skulde ærlig skrifte!“

Så spanked hun frem i al sin Prunk,
alt med så stolt en Mine,
hun gik sig til Kirke, stiv og strunk,
at stråle i blandt Fruer fine.

Da Kirkedøren hun trådte næst,
der bied så from en Skare,
i foldede Hænder den hellige Læst
de Kvinder med Sømme bare.

Men som hun tren der i Kredsen ind,
i Skræk hende veg den Skare,
et Kors de sloge ved hvert et Trin,
og bade sig Gud bevare!

Det fryded Fruen, at Flokken veg,
 den Ydmyghed tog hun gjærne,
 men snart hun så', både bange og
 bleg,
 hvorfor de stode så fjærne.

Det var ved den hellige Kirkedør
 og mellem de Kvinder fromme,
 så' Fruen klart, hvad hun så' ej før
 i Sal blandt Smigrere tomme.

Grant så' hun i hver en Silkefold,
 hvor Smykkerne mest mon prale,
 der sad og grinte så led en Trolde
 og slog med sin lange Hale.

Smådjævlene tede sig med Behag,
 de følte sig ret som hjemme,
 hist lå de og soled sig i Mag,
 her løb de og sprang helt nemme.

For dem sig korsed den fromme Flok
 og veg den pyntede Frue,
 hun skyndte sig hjem over Sten og
 Stok,
 hun havde vel Grund at grue.

„Jeg smykkede ej min Sjæl, der skal
 en Gang for Dommeren møde,
 men pyntede kun min Krop med Pral,
 der dog bliver Ormeføde!“

Den utålmodige.

Alt træt af Livets travle Færden,

bekymret for sin Sjæle-Ro,
en Ungersvend forsaged Verden,
og slog i Ørken op sin Bo;
der havde Bønnen bedre Fynd,
der ingen fristed ham til Synd.

Men Tiden led, og tungt han
mærked,
selv her han ej var farefri,
i Tankers Sværm kom nu forstærket
tit Fristelser, før gik forbi,
og mens han et Sted stod på Vagt,
et andet Sted fik Fjenden Magt.

Til en Abbed han bar sin Klage,
en Herrens Kæmpe duehvid,
som rede stod did hjem at drage
med Sejerskrans fra Livets Strid;
med Suk beskrev han Sjælens Bråd
og bad om hans Erfarings Råd.

„Har ej du Kraft til Ensomheden,
min unge Ven, så prøv at ty
did ind, hvor mange søgte Freden
i Klostersamfunds stille Ly;
når Brødre prise Gud i Kor,
vor Sjæl opløftes med fra Jord“.

Til Klostergård den unge flytted,
der hilsed ham en Fremtid skøn,
når han til Brødrers Bønner lytted,
hans Sjæl fik Vinger selv til Bøn,
og steg i Sang med Tone varm
højt over Livet og dets Larm.

Men Tiden led, med Sorg han
sanded
sig her ej heller farefri,
var et besejret, kom et andet,
han truet blev at hildes i.

Det var som Fjenden i hver Dyst
gik mod ham med forandret Røst.

Han til Abbeden gik tilbage,
og træt af Byrden, som han bar,
fordobled han sin første Klage
og bad ham give bedre Svar.
I otte År fandt ej han Ro
i Ørken og i Klosterbo.

Da rejste sig den gamle fromme,
ærværdig, med det klare Blik:
„hvi vilde, Søn, til os du komme,
når ej du tåler Herrens Skik?
bliv, hvor du var, hvis du kom hid,
for nemt at sejre uden Strid!

Du klager over, du må stride
i År vel otte Kampen hård,
men disse Lokker gjordes hvide
i fire Sinde tyve År,
og dog ej Dag til Ende randt
hvor end ufristet jeg mig fandt.

Den fejge spilder Tid med Klager,
at Fjenden slår så hårde Slag,
Guds Stridsmænd rustet mod ham
tager
og takker Gud på Kampens Dag,
at han gav Sværd og Pansersærk
og var i deres Svaghed stærk.“

Lovtalen.

Under Kirkens Hvælvning lyder

Sørgesang,
 mens Tåren flyder for den Herre,
 som med Pragt bæres frem i hvide
 Klæder,
 revet bort fra Livets Glæder,
 kold og død på Bære lagt.

Præsten træder frem og tyder
 alle den henfarnes Dyder,
 som hans sjældne Liv har smykt:
 „milde Gaver har han skiftet,
 Hospitaller har han stiftet,
 selv en Kirke har han bygt.

Skriftet har han al sin Brøde,
 Sakramentet, før han døde,
 from han tog, sin Sjæl til Gavn.
 Derfor her i Fred han hviler,
 medens frigjort Sjælen smiler
 salig hisset til vort Savn.“

Og mens Ordene de løde,
 og til Vidne Himlen bøde:
 han fortjente Livets Krans,
 udenfor sig Vejret stilte,
 Torden-Skyerne sig skilte,
 Lysets Magt brød frem med Glans,

Gjennem Kirkeruder klare
 Solen selv med Stråler snare
 Bifalds-Smil fra oven gav.
 Sand så var den sikre Tale:
 Herren fra de rige Sale
 hviled salig i sin Grav.

Men ved næste Midnatstide
 over Grav mon Skygger skride,
 uden Hvile, uden Fred;
 Brat sig åbned Præstens Kammer,
 Herremandens Sjæl med Jammer

stedtes for hans Lejested.

Stemmen hul i Natten runger:
„løse Ord på Præstetunger
lukker ej i Himlen ind;
al din Ros stod frem som Klager,
han, som Hjærtets Dyb ransager,
skuffes ej af Skygge-Skin.

Milde Gaver har jeg skiftet,
Hospitaller har jeg stiftet,
selv en Kirke har jeg bygt;
ak, af Frygt for Helveds Pine
øvede jeg Dyder mine,
Kilden, Kilden, det var Frygt!

Jeg har skriftet dig min Brøde,
Sakramentet, før jeg døde,
tog jeg – ej min Sjæl til Gavn –
kun af Frygt for Kval og Kvide,
derfor jeg den nu må lide,
sukkende med Sorg og Savn.

Du har sminket mine Lyder,
du har malet mine Dyder,
de har ikke skabt mig Fred.
Et kun står, når alt forsvinder,
et kun Døden overvinder,
et kun – det er Kjærlighed!

Den ej avled mine Dyder,
den ej dækked mine Lyder,
den drev ikke Frygten ud.
Kjærlighed er Retfærds Klæde,
uden den er ingen Glæde,
ingen Nåde, selv hos Gud.

Røveren og Eremiten.

Forhadt og frygtet, i vilden Skov
en Voldsmand øvede Mord og Rov.

Der var ikke Barn i Sted og Stavn,
det skjalv, når det hørte den Røvers
Navn.

Da Mænd uddroge med væbnet
Magt,
de vilde på Røveren gjøre Jagt.

Omringed de ham som det stærke
Vildt,
hver Udflugt havde de for ham spildt.

Ej Hule han vidste, han så' ej Sti,
der var ingen Vej ham mere fri.

Et Trækors der stod, der søgte han
Læ,
han ydmyg satte sig ned på Knæ.

„Mig ske min Ret, retfærdige Gud!
jeg syndet haver og brudt dit Bud.

Men er der endnu Barmhjærtighed,
al Verdens Frelser, se til mig ned!

Og tal til mig, som til ham en Gang,
der ved din Side på Korset hang!“

Frem stormede Skaren, med Råb om

Mord,
og Røveren sank i sit Blod til Jord.

—

Men samme Stund i sin Hytte sad
en Eneboer og Bønner bad.

Da bares ham for, at han klarlig så',
Guds Engle kom ned, hvor Røveren
lå.

De førte hans Sjæl med Tak og
Pris
og løfted den op til Paradis.

Han studsed ved Synet og tænkte
så:
„den Voldsmænd på sine Gjerninger
lå.

Hvad nytter da al min Fasten og
Bøn,
når Røvere frit tage Himmerigs Løn?

Så vil jeg ej gjøre mig Vejen tung
men nyde Livet, mens jeg er ung.

Omvende sig kan man, om ikke før,
når Døden står ude og banker på
Dør“.

Så lukkede han sit øde Bur,
men udenfor lå Døden på Lur.

Han gik sig over så strid en Strøm,
han drømte sig alt en lystig Drøm.

Han flyttede Fod så let over Bro
og følte sig alt så fri og fro.

Så let over Bro han flyttede Fod
men snubled og faldt i den dybe
Flod.

Kold lukked sig over ham Bølgen
utro,
det var som i Dybet det skoggerlo.

Hans Lig blev fundet, men Engle
med Pris
ej bare hans Sjæl til Paradis.

Djævel-Glæde.

I Helvede skinner ej Dag eller Sol,
der Belsebul sidder på sin gloende
Stol.

Og frem for ham ganger en Djævel
at stå:
„hvad har du bedrevet, siden sidst jeg
dig så' ?“

„Jeg flittig har faret i Verden om
og øvet din Kunst, i hvor hen jeg kom.

I tredive Dage med listig Svig
Jeg yppede Tvedragt og blodig
Krig.“

Men Belsebul råbte af vreden

Mund:

„Så længe om Småting, du lade
Hund!

Fluks grib ham og pisk ham, han gjør
ej Gavn,
han kun beskæmmer mit Hersker-
Navn!“

Frem ganger den anden for Belsebul
at stå:

„hvad har du bedrevet, siden sidst jeg
dig så!“

„Jeg flittig har faret i Verden om
og øvet din Kunst, i hvor hen jeg kom.

I tyve Dage jeg for over Hav,
der kasted jeg mangel stolt
Sømands Grav.

Med Storm jeg pisket den vilde Sø,
derover græd Moder og Fæstemø!“

Men Belsebul brølte af vreden
Mund:

„Så længe om Småting, du lade
Hund!

Fluks grib ham og bast ham med
glødende Bånd,
Så får han udhvilet sin trætte
Hånd!“

Frem ganger den tredje for Belsebul
at stå :

„hvad har du bedrevet, siden sidst jeg
dig så!“

„Jeg flittig har faret i Verden om

og øvet din Kunst, i hvor hen jeg kom.

Sidst var jeg til lysteligt Gæstebud,
de drukke for Brudgom og hans
Brud.

I Dagene ti jeg brugte mig flink,
de Riddersmænd lystred så vel mit
Vink.

Så blodig en Ufred jeg yppede der
de Brudgommen slog og hans
Hjærtens-kjær“.

Men Belsebul raste af vreden Mund
:
„Så længe om Småting, du lade
Hund!

Fluks grib ham og kast ham i
Svovlbølge-Sø,
i Kval skal du kvække som Helvedes
Frø!“

Da fremgik en fjerde, som nys var
kommen hjem,
han bøjed sig sleskelig, der han
trådte frem.

Han skuled til Siden fra buskede
Bryn,
de yngste han skræmme de fast ved
sit Syn.

„Hvor var du så længe? velkommen
igjen!
sig frem din Bedrift, min prøvede
Ven!“

Hin bøjede sig atter, med lumske

Grin,
og nærmed sig Tronen på lydløse
Trin.

I fyrgetive lange År, jeg siger for
sand,
jeg lured på at fange så hellig en
Mand.

I fyrgetive lange År jeg brugte min
Flid,
men han holdt mig Stangen i al den
Tid.

Nu tryg han sig trode, jeg passede
min Konst,
og nu er hans Fasten og Beden
omsonst.

Da tryg han sig trode, han glemte sin
Gud,
nu har vi ham i Garnet, derom jeg
bringer Bud“.

Da rejste sig fra Stolen den Fyrste
Belsebul og lo,
så det skingred: „du min Tjener huld!

Kom hid og del mit Sæde, din rette
Plads er her,
du véd at bruge Tiden, og du er
Æren værd!“

Pilgrimene.

Der styred Skib fra Strande, det
bar så god

en Last,

der var en Bisp om Borde, han sad
ved højen

Mast,

Og der var rige Herrer, velbyrdigt
Adelsblod,
det klang i Gyldensporen, hver
Gang de flytted

Fod.

Men nederlig på Bunken der sad på
Skammel

lav

tre Pilegrime fromme, med Hat og
Vandring-

Stav.

Så gled de langs med Kysten og
mellem grønne

Ør,

og der de kom på Havet, da fik de
bliden

Bør.

Det huged godt de fromme, de priste
vel den

Fart,

når Sejl for Vinden svulmer, da
komme vi

der snart.

Så red de rask på Bølgen, alt over

det store

Hav,

de stundede til Jorsal, og så til
Herrens

Grav.

Der vilde fromt de knæle og lette
Hjærtets

Trang,

der vilde de Byrden kaste, som lagde
det i

Tvang.

De talte om hans Pine, og om hans
dyre

Grav,

og Påskemorgens Sejer, da han stod
op deraf.

De talte om hans Trone i Himmerig,
hvor vi
med ham i Fryd skal leve, når Døden
er

forbi.

Så sejled de i Uger, de sejlede i tre,
som Dagen de runde, des gladere
blev de.

Alt øjnede de Kysten og Bjærges
gyldne Tind,
der vinked dem så venlig i
Aftensolens Skin.

Den Skipper gik på Dækket, med
Hænderne

på Ryg,

han roste snaren Snække, han følte
sig så

tryg.

Det er en liden Kjende, der skiller
Død og

Liv,

han fik det brat at mærke han læned
sig på

et Siv.

Der brast så skør en Planke, da
styrtes Søn

ind,

da blev der Skrig og Jammer, der
blegnet

mangen Kind.

Her hjalp slet ingen Pumpen, her
hjalp ej

Hænder fler,

mens Vandet steg med Vælde, sank
Skibet

mer og mer.

Da gjaldt ej Ven og Frænde, hver
tænkte

først på sig:

jeg dig skal Hjælpen række, når jeg
får

bjærget mig.

Den Skipper nøled ikke, vel vidste

han sig

bjærget mig.

Råd, han gjorde hrat sig rede, han
klarede sin

bjærget mig.

Båd. Deri han sprang hehænde og
Sømænd fulgte

bjærget mig.

ham, at lade Bispen blive, det tyktes
dem en Skam.

bjærget mig.

Og Adelsmænd ej sene sig over
Ræling svang,
det klang i Gyldensporen, da de i
Båden

sprang.

På Dækket stod tilbage de Pilegrime
tre,
mens Snækken blev ved at synke,
det var stor

Ynk at se.

Da Skipperen var reddet, han sagde
så for

sig:

„jeg véd kun Hjælp for eder hos
Gud i Him-

merig!

Så styred han mod Kysten, sprang
der i Land

fuld glad.

de trende lå på Vraget, de lå på Knæ

og

bad:

„Gud Fader udi Himmerig, hos dig er
tryggest

Havn,

annamme du af Nåde vor Sjæl i
Jesu Navn!“

Men Bølgen vented Bytte, med
grådig spilet

Mund,

den slugte dem med Skibet, de sank
til Hav-

sens Bund.

Den Biskop stod på Stranden, og
ham randt

Tåre strid,

han græd så for de døde, de
Skæbne fik

ublid.

Men som han stod og stirred alt efter
deres

Lig.

da fik han Syn at skue, han måtte vel
undre

sig.

Der steg tre hvide Duer af Havets
dunkle

Skød,

På lette Vinger bårne fra Jorden og
dens

Nød.

På sølverhvide Vinger faldt Solens
røde

Glans,

de løfted sig så sagselig, de svæved
rundt i

Krans.

Det var de frommes Sjæle, der for
sår glade

lig,

de svang sig gennem Skyen, de fløj
til Him-

merig.

De havde Søen fristet, nu søgte de
sig Havn,
som Døden ingen spærrer, der
sukker Jesu

Navn.

Fra våde Grav de svang sig og gik til
Him-

merig,

der lever de og frydes hos Gud
evindelìg.

Den Biskop stod på Stranden, og
ham randt

Tåre strid,

nu græd han meget mere, han dem ej
fulgte

did!

De tre Bogstave.

Med Ære hjem ad tre Riddere
drog,
de red gennem Bøgeskoven,
de tætte Kroner sit Telt udslog,
med Hvælvinger høje for oven.

Did trængte ej Lyd af Livets Larm,
der var så kirke stille,
de Riddere tre blev det trangt om
Barm,
de kom fra Valen den vilde.

Ej sammen de mæled et Ord for
sandt
knap Ånde de drage torde,
men der de nåede Skovens Kant,
den yngste han tog til Orde:

„Som Støtter vi sad, alt som vi red,
jeg hørte som Toner milde,
en Luftning jeg følte af Himmerigs
Fred,
Gud tåled i Skovens Stille“.

„Ret så, vor Broder! de to brød ud,
os var det ej anderlunde,
det var som vi hørte en Røst fra Gud,
hans Nærhed vi føle kunde“.

„For vist, mine Brødre, det er Guds
Kald!“
så tåled den ældste Ridder,
„han kalder os bort fra den vilde Val,
hvor sejrende Døden sidder.

Han kalder os bort fra Kampens
Larm,
os vinker til Fredens Skygge,
som ærlige Brødre nu Arm i Arm
hos ham lad os vandre og bygge!“

Så droge de sammen til Klosterbo
og til ærværdige Fædre,
der Gud at tjene med Bønner i Ro,
det tyktes dem meget bedre.

Og Kutten hin grå så akslede de,
det gik dem vel til Hænde,
der var ikke troere Brødre tre,
det måtte Abbeden sande!

De Riddere glædtes derved en
Stund,
så jævnt monne Dagene glide,
de bade og sunge af Hjærtens
Grund
alt i de hellige Tide.

Men som de væntes til Klosterskik,
det var de yngste tvende,
at Tiden sen og senere gik,
hinanden de måtte bekjende.

De vidste sig intet Råd igjen,
hvordan det Liv skulde ende,
de kunde ej sysle med Bog og Pen,
ej Bogstav monne de kjende.

Men at deres Broder så glad de så',
det kunde de ej forklare,
de Ende på Timer knap kunde få,
ham Dagene randt så snare. „Så lidt
som vi dog kjender du Skrift,
du kan ikke Pennen føre,
og længes som vi ej efter Bedrift,

hvor Livets Kræfter sig røre?“

Gjenmæled den gamle: „jo, Skrift
véd jeg vel,
jeg kjender mig Bogstave trende,
dem gransker jeg flittig fra Gry til
Kveld,
og får dem ej læst til Ende.

De tage min Arbejds og Hvile-Tid,
de fylde mig den al sammen,
stor Tidkort mærker jeg af min Flid.
Den volder både Gysen og
Gammen,

De Stave trende har hver sin Lød,
den første er sort som Muldet,
den anden Stav er så rosenrød,
den tredie skinner som Guldnet.

Den sorte Stav er min egen Nød,
mit Hjærte i Sondens Lænker
og Helvedes Pine med evig Død,
jeg gruer, når den jeg tænker.

Den røde Stav er min Frelser
Blod,
hans Kjærligheds grundløse Nåde,
og Sjælens Hvile ved Korsets Fod
det er min kjæreste Gåde.

Den gyldne Stav er Guds rige Fred
i Himmerigs Englehave,
mit Hjærte jubler af Fryd derved,
at tænke på slig en Gave.

De Bogstave trende, det er min
Skrift,
dem stirrer jeg altid efter,
at granske dem flittig, er al min

Bedrift,
 Gud giv mig dertil Kræfter !“

Den sørgende Moder.

Kjærlig på den lille Søn
 hvilte Moderens Blikke,
 hvilken Fremtid, rig og skøn,
 tænkte hun sig ikke,
 når på hende med Øjne blå
 fuld af Liv og Lyst han så !

Ak, men i et Natteblund
 kom en hvid Guds Engel,
 med et Kys på Barnets Mund
 brød han Livets Stængel,
 bar den lukte Blomster-Knop
 til Gud Faders Have op.

Moderkjærlighed er stor,
 ingen kan den måle,
 Modersorgen fattes Ord
 for hvad den må tale.
 Hvor varm end Tåren flød.
 hendes Glæde var kold og død.

Vågen havde hun ej Trøst,
 kun i Drømme stille,
 når hun nynnede med sagte Røst:
 „sov nu sødt, Barnlille!“
 ak, når Drøm i Gråd svandt bort,
 sov den lille alt for hårdt.

Bedre Syn hun fik en Gang,
 Sorgen mildt at svale,

Toner som af Englesang,
himmelsk Trøste-Tale
lød for hende, mens hun så'
Billed klart forbi sig gå.

Selv hun gik på Blomstervang,
ånded Rosenduftten,
klare Kilder trindt om sprang,
Fugle sang i Luften.
Lifligt var der som i Vår,
når i Udspring Bøgen står.

Hun var let og glad og fri,
havde ret Lyst at synge,
Drenge små kom der forbi
i en munter Klynge.
Der var mange, hvilken Flok!
Englebørn med Gyldenlok!

Fod de flyttede som i Dans,
i så små de vare,
Glæden strålede med Glans
af de Øjne klare,
Kapper bar de lyseblå,
gyldne Stjærner sad derpå.

Moderøjet i Skaren skjøn
søgte strags sin egen,
tænkte, hendes lille Søn
her tog Del i Legen.
Men forundret snart hun fandt,
han var ikke der iblandt.

Alt var Flokken ilet bort,
syngende i Legen,
da kom en af samme Sort
ja, det var hendes egen!
Men så sent han kom af Sted,
havde ondt at vinde med.

Moder mødte sin Hjærtens-kjær,
 glemte Sorg for Glæde:
 „Søn, hvi går du ene her
 bag den muntre Kjæde?
 Skynd dig, lille, du kan dem nå,
 aldrig sådan en Fryd jeg så!“

„Moder! svared hende blidt
 klagende den lille,
 helst jeg fulgte deres Skridt,
 kunde jeg, som jeg vilde,
 men min Kappe er tung og våd,
 ak, det volder Moders Gråd!

Græd du ej så bitterlig,
 takked for slig en Gave,
 at Vor Herre hented mig
 til sin Himmel-Have:
 frejdig og let da skulde jeg
 her mig fryde ved Engle-Leg!“

En Korsfarer.

„Jeg vil det ikke dølg,
 hvad end mig lægges på?
 o Herre! dig at følge,
 det er min Sjæls Attrå,

Som du i Liv mig leder,
 så vil jeg trøstig gå,
 derom jeg ene beder,
 til dig, til dig at nå!“

Så årle bad og silde
 en Ridder bold og brav,

sit Gods med Hænder milde
til fattige han gav.

Sin Hustru havde han jordet,
han bød farvel sin Slægt,
han sig og dem andvorded
i Herrens Varetægt.

Skal atter i Tyrke-Trængsel
det hellige ske Mån!
Til Jorsal stod hans Længsel,
udfriet af Hedning-Bånd.

Vel Herrens Grav til Gærde
på kristne Sværd har Krav,
med Kors på bredden Hærde
han sejlede over Hav.

Der mandelig han kæmped
og ridderlig han stred,
da Fjendens Skryd var dæmpet,
han lagde sit Våben ned.

Som Værget, han førte modig,
Stålbrynjen spændte han af,
han bytted Lansen blodig
med fredelig Vandringsstav.

Drog så med kjærlig Længsel
igjennem Dal og Vang,
hvor Gud bar Støvets Trængsel,
han gik sin Pilgrims-Gang.

Til Betlehem det lille
han kom en Julenat,
vejledt af Stjærner stille,
som Kongerne med Skat.

Det var stor Lyst at dvæle,
hvor Krybben stod en Gang,

det var stor Lyst at knæle,
hvor Engleskarer sang.

På slig en Plet af Jorden
hans Fod blev aldrig træt,
han vandrede mod Norden
og kom til Nasaret.

Her var det, Guds Tjenerinde
sad bly ved Væv og Ten,
da stod en Engel der inde,
han holdt en Liljegren.

Og her, mens År henrunde,
opvokste hendes Søn
i Hjemmets stille Lunde
ved Arbejd og ved Bøn.

Han gik til Flodens Strande,
hvor Duen over Bad
indfried fra Dødens Vande
sit Løfte med Olie-Blad.

Han lystede at træde,
hvor Herrens Fødder stod,
han baded sig med Glæde
i Jordans blanke Flod.

Til Ørken mon han stunde,
hvor ej var Menneske-Spor,
dog Brød til tusend Munde
blev skabte ved et Ord.

Han gik gennem grønne Dale
og så' på Liljens Dragt,
så stor var i gyldne Sale,
Kong Salomon! ej din Pragt.

Der var ikke Sted at spørge,
hvor Herrens Tale klang

til Trøst for dem, der sørge,
did styrede han sin Gang.

Der var ikke Sted at finde,
hvor Herren Synd forlod,
alt til det hellige Minde
gik Ridderen på sin Fod.

Så fage randt de Mile,
han stundede som hjem
og lovede sig Hvile
først i Jerusalem.

„Så se det da, mit Øje!
hvor Børn på Blomstersti
sang Hosianna høje,
da Jesus red forbi!“

Han søgte Bjærg og Bolig
udi den store Stad,
hvor Frelseren guddomsrolig
hos Ven og Fjende sad.
Og Huset med Minder store,
hvor under lave Tag
Guds Søn gik selv for Borde
i værdige Gæsters Lag.

Skærtorsdag-Aften silde
han gik over Kedrons Å,
Getsemane se han vilde,
når Mørkets Magt faldt på.
„Vil Sønnen mig besnære,
opvæk mig med de tre!“
og Bønnen vilde han lære:
„din Vilje, Fader, ske!“

Han vandred i Havens Gange,
han gik der til og fra,
men Fredagen hin lange
han knæled på Golgata.

Ja, Hovedpande-Stedet
han monne med Øjne se,
på Bakken gold og svedet
stod Korsene de tre.

Han skued dem i Ånden
og Lig med Dødens Lugt,
dog det, med Bod for Vånden,
var Livets Træ med Frugt.

Han ilede til Haven,
hvor han blev svøbt med Gråd,
der sprængte Dødning-Graven,
mens Jøderne gik på Råd.

Nu lød der Salme-Sange,
hvor Romerne stod Vagt,
dog spurgte han som mange:
„hvor har I Herren lagt?“

Hid gik de Kvinder fromme
med Salve dyrebar,
hos Jordelinene tomme
de hentede sig gode Svar.

Han ventede Påskemorgen
ved Solens første Gry,
om Engle ej forborgen
steg ned som før fra Sky.

Han lyttede i Haven stille,
med Lyst og dog med Savn;
om Urtegårdsmanden vilde
ej kalde ham ved Navn.

„O jubler med hinanden
ved Sejersglæden stor:
vor Frelser er opstanden!“
fra Graven lød i Kor.

„Hav Tak, I Salme-Tunger!
Jeg véd det vist og tror,
Halleluja jeg sjunger,
og følger glad hans Spor!“

Han gik ved Bølger klare:
„spørg, Herre mig i Løn!
du véd, hvad jeg vil svare,
som Simon Jonæ Søn.“

Men det var Hellig-Torsdag,
på Oljebjerg han stod,
hvor Himlens høje Porte
sig for sin Drot oplod.

Og det var Hellig-Torsdag,
han fulgte tro det Spor,
hvor Herren fra Guds Trone
til Himmerigs opfor.

Der stod den Ridder strage,
han blev så mod i Hu:
„ak, længer kan jeg ej drage!
forlader du mig nu?“

Se, Stige har jeg ingen
at vandre til dig fast,
og ej som Fugl på Vingen
jeg flyve kan i Hast.“

Han løfted Hænder både
og bad af Hjærtens Grund:
„Bønhør mig, Gud, i Nåde!
ét Ønske har jeg kun.

Jeg vil det ikke dølge,
hvad end mig lægges på,
o Herre, dig at følge,
det er min Sjæls Attrå.

Som du i Liv mig leder,
så vil jeg trøstig gå,
derom jeg ene beder,
til dig, til dig at nå.“

På Knæ han bad og loved
og Hænder strakte ud,
da bøjed han sit Hoved,
da gik hans Sjæl til Gud.

Den fandt så god en Stige,
der var så faste Trin,
den vandred til Himmerige,
til Glædens Hvile ind.

Den fik så let en Vinge
alt som den lille Fugl,
sig højt over Sky at svinge,
hvor Engle bo i Skjul.

Hans Støv måtte Jorden dølg,
til klart det skal opstå,
sin Herre helt at følge,
som var hans Sjæls Attra.

Grevens Læge.

Markgrev Ludvig var en tapper
Herre,
Ridder-Skaren tryg hans Banner
lød,
ingen Fjende turde Vejen spærre,
rar han frem i Slagets Tummel brød.

Frem ad som af stærke Magter
drevet,
hver en Fare søgte han på Trods:
„Mandens Lod i Stjærnerne står
skrevet,
bøje Skæbnen ingen kan af os.“

Som på Val af ingen Modstand
skræmmet,
vil døv spottende hver Varsel-Røst,
han i Livets vilde Larm utæmmet
dyrked kun sin egen blinde Lyst.

Og blandt Herrerne i Ridder-
Salen,
over Bord, når Bægeret gik om
djærv og dristig Greven førte Talen:
„ingen råder over Død og Dom!

Slår min Time her, jeg er forvisset,
den udsættes ej ved nogen Konst,
og som her i Live går det hisset,
Grubleri derover er omsonst.

Skal jeg fare op til Himmellide,
ingen Djævel spærre kan min Vej,
skal jeg kastes ned i Helveds Kvide,
alle Engle-Kor mig redder ej.“

Men det skete så: den stærke Greve
kraftesløs på Sottesengen lå,
tyktes dog, han havde Lyst at leve,
og lod Bud til Mester Henrik gå.

Høflig undslog sig den gamle Læge,
ikke mindre from end lærd og klog:
„Skæbnens Lod kan ingen Konst
bevæge,
skal min Herre dø, så dør han dog.“

„Ja jeg véd det, udbrød Greven
fage,
men ej Lægemidler jeg forsmår,
Målet fastsat står på mine Dage,
ingen af os aner, hvor det står.“

Der gik atter Bud, og Lægen iled
til den syge, mer og mere svag,
kunde næppe dølge Sejers-Smilet,
mens han talte Pulsens Feberslag.

„Herre, | med rette lod mig hente,
dog, næst Gud, ej Timen slår idag“,
ytred gamle Mester, mens han
blændte
Urte-Drikken, sikker i sin Sag.

Greven kom sig. Men da karsk fra
Sengen
han stod op, ham Lægen hilsed mild:
„tak nu ham, som planted Urt på
Engen
til at slukke eders Feber-Ild!

Men når | har Tro til mine Drikke,
for at undfly Døden, mens | kan,
hvi til Sjælens Læge tyr | ikke,
for at undfly Dommen, mens | kan?

Mandens Skæbne hist lod Herren
skrive,
den evindelig urokket står:
som vi os bereder det i Live,
Himmel eller Helvede vi når!“

De to Brødre.

I Vestervig-Kloster var Brødre to,
de tjente vor Herre til sammen,
hinanden havde de lovet Tro,
de delte både Sorg og Gammen.
Gud unde os Himmerig alle!

Så delte de trofast den store Nød,
de bar for Synderne sine,
og Glæden ved Himmerigs Hvile
sød,
urørt af Jorderigs Pine.
Gud unde os Himmerig alle!

Det var den onde, stor Harm han fik,
at se på de Brødre ømme,
ikklædt som en Lysets Engel han gik
og stod for den ældste i Drømme.
Gud unde os Himmerig alle!

„Ak arme Ven, han mæled på
Skrømt,
tungt Budskab jeg har at sige,
din Broder kjær er evig fordømt,
Guds Råd er urokkelige.“
Gud unde os Himmerig alle!

Den bange opfor af Søvne brat,
det gik ham så hårdt til Hjerte,
ham pinte den Sorg både Dag og
Nat,
og ingen delte hans Smerte.
Gud unde os Himmerig alle!

Hans Broder fritted ham kærlig ud,
hans Hjærte var nær ved at briste,
til sidst han bar ham det tunge Bud,
han sagde ham, hvad han vidste.

Gud unde os Himmerig alle!

„Du trofaste Ven! jeg dølger dig ej,
 én Engel har sagt mig Sorgen,
 min Broder! du går på Fortabelsens
 Vej,
 Guds Råd er os alle forborgen“:
 Gud unde os Himmerig alle!

„Ak, er det dig sagt og er det sandt,
 mig venter den evige Pine,
 alvidende Gud! jeg føler det grant,
 det er for Synderne mine.
 Gud unde os Himmerig alle!

Og er så mit Mål til Randen fyldt,
 jeg drikke skal Vredens Skåle,
 jeg haver ej bedre Lod forskyldt,
 den hellige kan mig ej tåle.
 Gud unde os Himmerig alle!

Dog fast vil jeg holde al min Tid ud,
 mig ske da, som han vil have!
 for Løfte om Løn ej jeg tjener min
 Gud,
 og ikke for Gunst og Gave.
 Gud unde os Himmerig alle!

Jeg tjener ham kun af Hjærtets
 Trang
 og for hans kjærlige Nåde
 som uforskyldt han Livet lang
 har vist mig i hver en Måde.
 Gud unde os Himmerig alle!

Han hidtil har læsket al min Sorg,
 jeg trygt lod ham råde og styre,
 jeg slipper ham ikke, han er min Borg,
 mit Pant er hans Blod det dyre.
 Gud unde os Himmerig alle!

Og om han stødte mig bort fra sig,
 jeg vilde min Hånd udstrække,
 i Helvedes Pine han hørte mig,
 han måtte mig Hjælpen række!
 Gud unde os Himmerig alle!

Knap År var rundet, i Dødens Favn
 den frommes Øje mon briste,
 „Gud være mig nådig i Jesu Navn!“
 han sukkede på det sidste.
 Gud unde os Himmerig alle!

Hans Broder sang med Gråd sin
 Sang,
 der Støvet de bar til Hvile,
 hans Hjærte var lagt så hårdt i
 Tvang,
 han turde hverken tro eller tvile.
 Gud unde os Himmerig alle!

Han sad i sin Celle ved Nattetid,
 hans Tanker gjordes ham trange,
 da stædtes for ham Guds Engel
 blid,
 han sagde: „vær kun ej bange!
 Gud unde os Himmerig alle!

Den Ånd, som talte så træskelig,
 det var den Djævel onde,
 din Broder frydes i Himmerig,
 hans Tro ham vel frelse kunde.“
 Gud unde os Himmerig alle!

„Og frydes min Broder i Himmerig,
 jeg vil dig Sandhed sige,
 det ene mit Hjærte ønsker sig,
 at samles med ham i Guds Rige!“
 Gud unde os Himmerig alle!

Den helbredte Herremand.

En Herremand var ikke Bønders
Ven,
(thi Bondevenner var der den Gang
ingen),
han plaged dem, de haded ham igjen,
men Magten havde han, og det var
Tingen.

Han pinte dem med Pålæg, Prygl og
Pant,
med Træhest, Rodefoged, Skjæld
og Skændsel,
ja for at få Portrættet sort og sandt,
jeg har bestilt det af Hr. **'s Pensel.

Og lod ham nogen høre, han var
hård,
og at betrængtes Råb til Himlen
stiger,
han svarte hånt: jeg klipper mine Får,
men kan jeg gjøre ved, at Fæet
skriger?

Dog, vi har hørt om slig en
Herremand
så tit, at mange mer ej høre gider,
jeg derfor fatter mig så kort jeg kan,
og føjer til: det var i gamle Tider.

Han var af dem, man fordum Dage
så'

som lyseløse Lygter iblandt Adel,
der trode, de var født med Sporer på
og Bønderne på Ryggen med en
Sadel.

Det havde han ej af sin Fader lært
og meget mindre af sin Moder
fromme,
men sådan går med Ukrudt tit det
sært,
man ikke véd, hvorfra det dog kan
komme.

De gamle vandret var til Hvilen sød,
og længtes vist nok aldrig mer tilbage,
undtagen, har man sagt, når til dem
lød
en Gjenklang af de arme Bønders
Klage.

Thi Skriget lød som en fortvivlet
Bøn
om Dom, Forbandelse og Helveds
Smerte,
men han, som det forbanded, var den
Søn,
der havde hvilet tæt ved deres
Hjærte.

Da ved hinandens Side sank de ned,
i Bøn de slog som Moses på sin
Klippe,
thi hvor er endt en Moders
Kærlighed,
og når vil Faderhjærtet Håbet
slippe!

Og Sagn der går, at Sønnens
Skytsånd god
fik Lov endnu en Gang sit Held at

prøve,
før han for evig ham med Sorg
forlod,
der ikkun Mørkets Gjærning vilde
øve.

Til Jord han daled ned så snar som
Lyn,
ledsaget af Forældres Håb og
Bønner,
og sendte Herremanden brat et
Syn,
der lod ham se, hvordan sig Ondskab
lønner.

Han så' sig selv iført sin bedste
Pragt,
i gulbroderte Silkeklæder hvide,
til Hove kom han i sin fine Dragt
og vilde ind i Kongesalen skride.

Imod ham strømmed fra den Hal
forgylt
et Hav af Lys og Glans og evig
Glæde,
og Hvælvingen af Engle små var
fyldt,
som sang i Strålerne fra Kongens
Sæde.

Omkring ham bølged som en
Rosenduft,
der Sind og Sans og Sjælen
vederkvæged,
mens i den milde, klare, friske Luft
det klang, som dæmpet en på Harpe
leged.

Og Hjærtet rørtes i ham, da han så'
sin Fader og sin Moder der, forklaret

í Ungdomskraft omkring í Skaren gå,
som var dem Døden ikke vederfaret.

Han trådte til med dobbelt raske
Skridt,
í Selvbeviathed højt í Dør han
knejste,
da bort Drabanten stødte ham
ublidt,
og myndig Hellebarden mod ham
rejste:

„Med urent Klædebond kom ingen
hid,
og mindre den, der blodbesudlet
kommer,
vor Højtidsdragt er pletfri, ren og
hvid,
bliv, til du tidsnok stævnes af din
Dommer!“

Forbitret, stum, åen stoltes Hoved
steg,
og dobbelt Straf han den forvovne
lovte,
da denne høflig rask til Siden veg,
der kom en Bonde í sin Vadmels-
Kofte.

„Hvordan!“ udbrast hans
Tordenharm med et,
mens på sit Silkeskrud han Blikket
kasted,
– men overtudet, Manden havde
Ret,
han skamfuld bort fra Lys og Glæde
hasted.

Han vidste selv ej, hvor han gik og
stod,

thi Vreden nu var glemt af Frygt for
Dommen,
i Mørket så' han Pletterne af Blod,
skønt han begreb ej, hvorfra de var
kommen.

Dog Engelen, som for en Moders
Bøn,
så længe Glimt af Håb er ej
forsvunden,
forlader ej selv en vanartet Søn,
tilhvisked ham: det Blod er Blod af
Bonden!

Da slog det ham, at al den Uret, som
bli'r øvet her, og tit vi selv forgætter,
den tegner tavs en Klager op til
Dom,
og deraf kommer så de røde Pletter.

Fra den Tid han med Flid afstrøg sin
Skam,
og blev i al sin Færd så helt en anden,
at Bønderne, som før forbanded
ham,
velsignede og priste Herremanden.

Bemærkes bedes atter her som
sidst,
Historien er hændt langt op i Tiden,
det véd vel Herremænd, om her og
hist
nu Bønder er så let at bøje siden.

Min Herremand for længst er gået
hen,
did hvor der ikke mer er Skjel på
Stænder,
hvor alle Bønder ere Herremænd,
og alle Herremænd er Bonde-

Venner.

Spotteren.

Cæsarius var en højlærder Mand,
så han vidste meget mere,
end Folk som flest får i der'
Forstand,
hvor meget de så spekulere.

At fordum en Steds der ude ved
Rhín,
en Kjødmander var, vil han vide,
der intet så godt som et Krus Vin,
næst to eller fler, kunde lide.

På Kælderen var han en stadig
Gæst
om hellige Dage og søgne,
der holdt han Faste og der holdt han
Fest,
mens Kone og Børn gik nøgne.

Så Aske-Onsdag da Sol stod op,
den traf ham på Kroen atter,
han ravende sad mellem Svire-Trop
med gækkelig Spot og Latter.

Alt Klokkerne kaldte til Ottesang,
det var så hellige Tide,
i Dag indringes den Faste lang
til Minde om Herrens Kvide.

Og Klokketonen til Sværmen klang,
da råbte der en så fager

„kom, lad os til Kirken nu gå en
Gang,
den hellige Aske at tage!“

Gjenmæled den Kjødmanger, fræk,
med Spot
„nej stop, lad os blive ved Flasken!
her sidder vi lunt og har det godt,
og jeg skal nok sørge for Asken.“

Fra Stegerset hentede han Næven
fuld
og rundelig på dem strøde,
tilsagde dem alle Aflad huld,
i Fald ikke ædru de døde.

Men næppe dog havde han strøt sin
Støv,
han ynkelig sig gebærded,
af Aske han skjød blev blind og døv,
det mærked de alle forfærdet.

Han råbe vilde om Hjælp i Nød,
men knap fik han åbnet Munden,
før Aske-Strømmen med Fart
indflød,
så Mål og Mæle blev bunden.

De førte ham ud i Luften fri,
der pusted de friske Vinde,
mer tæt blev Asken, han stønnet i,
han følte den ude og inde.

De dykked ham ned i det stride
Vand,
hvor kølige Bølger strømmed,
han vred sig i Vånde, den uselig'
Mand,
i kvælende Aske han svømmed.

Der var ej Redning, der var ej Råd,
 de så' ham pines til Døde,
 besinde de måtte hans onde Dåd
 og Straffen, han fik for sin Brøde.

Peder Tolders Drømme.

Jeg kan en Historie, som du
 skal få,
 i Fald du af slige holder
 og ikke vil ha', jeg skal indestå
 for alt hvad han drømte, Pê'r Tolder.

Han var så sten-rig – det kunde
 man før
 godt blive i den Bestilling,
 dog heller ikke det dølges tør,
 han kneb på hver eneste Skilling.
 „Ja, han er så nidsk, at han aldrig er
 glad,
 knap nænner han mæt sig at æde,
 han gav i sit Liv ej en Almisse-Mad,
 så umild er han at bede.“
 Derom var de enig en fire, fem
 af fattige Folk på Gaden,
 de mødtes og talte som helst om dem,
 der rundeligst gav i Staden.

Da sagde en, som var bekendt,
 han kostelig vel kunde tigge:
 „jeg vil dog gå op til den rige Betjent
 og se, om han røres ikke.“
 Og rigtig nok var han en stakkels en,
 der trængte til andres Nåde,
 han mistet havde sit ene Ben,

og lammet var Hænder både.
 Så humped han op til Tolderens
 Dør
 og gjorde sig god Umage,
 men Peder han var så hård som før,
 han bort ham barsk vilde jage.
 Dog Manden holdt ved, han bad „i
 Guds Navn!“
 så Gnieren måtte sig skamme,
 og som hans Dreng just med Brød i
 Favn
 fra Bageren kom i det samme,
 da tog dog Tolderen et deraf
 og strøg med Hånd over Panden:
 „ja, så i Guds Navn da!“ dermed gav
 han Brødet i Hast til Manden.

Kort efter blev Peder dødsens
 syg,
 da havde han stærke Drømme,
 han skued sig selv stå ræd og myg
 og Mænd der skulde ham dømme.
 I Salen sattes en Vejeskål,
 på hver Side stod en Skare,
 de ene var sorte, med Klagemål,
 de andre, ham vilde forsvare,
 var dejlige hvide og klare.
 De sorte samled med megen Flid
 hver Synd, der blot kunde findes,
 han havde bedrevet fra Ungdoms
 Tid,
 som knap han selv kunde mindes.
 De hvide ledte om Idræt god,
 ak, de kunde ingen møde;
 dybt tyngede Skålen, til venstre
 stod,
 den tyngede fuld af Brøde.
 Da en af de hvide kom glad, i Favn
 med Brødet han gav af Bægten;
 „se, dette han gav dog bort „i Guds

Navn!
 og det lagde de på Vægten.
 Nu vejed den op, hvem skulde det
 tro!
 den anden med Synd bedækket,
 så lige stod Skålerne begge to,
 da Tolderen vågned forskrækket.

Det Syn han mindtes hver Dag
 med Gru,
 han dybt ved den Nåde sig skammed,
 ubedet og gavmild han bortgav nu
 det Gods, han havde annammet.
 Han følte des bedre jo mer han gav:
 af alt hvad han hygged og heged,
 når en Gang han bæres til sin Grav,
 der var ikke Trævl af hans eget.
 Det blev hans Glæde: han hungrig
 gav Mad,
 og tørstige gav han at drikke,
 han rundt af Guds Gaver uddelte
 glad
 og selv dog savned han ikke.
 Utrøstet nu ingen forlod hans Dør,
 og mindsked end Godset for Øjet,
 han selv var dog dobbelt så rig som
 før,
 for han var med Hælvten fornøjet.

En Dag ham mødte en
 Stodder arm,
 i Pjalter han måtte sig sole,
 Pe'r Tolder det strags blev trangt om
 Barm,
 han gav ham sin brunrøde Kjole.
 Men Stavkarlen bluedes hårdt
 derved,
 han turde den ikke have,
 til Plyndre-Markedet gik han ned
 og bytted sin Almisse-Gave.

Og da så Peder om anden Dag
 gik der forbi Kræmmer-Bode,
 og så' sin Kjortel hænge på Knag,
 han blev ret så ilde til Mode:
 „Ak, er det endnu for min
 Gjerrighed,
 mig times så stor Vanære,
 at nøgne Stoddere skamme sig ved
 min Kjortel mod Kuld at bære!“

Men denne Gang Drøm så blid
 han fik,
 han skued i Syner klare
 vor Herre, som fordum på Jord han
 gik
 og fulgt af Disciplers Skare.
 Det bæres ham for, at grant han så',
 vor Herre selv havde hans Kjortel
 på,
 mens mildelig han tog til Orde:
 „hvad godt i mit Navn I gjøre på Jord,
 det er mig, hvor jeg i Himlen bor,
 som I mod mig selv det gjorde!“

Nattekampen.

Det er i Verden nok så vist,
 at Bøn og Salmer skurre
 den onde Ånd i Øret mest,
 han vil dem helst forpurre.
 Hvis ikke før han Målet når,
 han står på Lur med List og slår
 på Tanketråden Kurre.

Hvor Nonneslør kun skjulte Tant,

og Rams af kolde Munde
til Himmerig ej Stigen fandt,
der fryded sig den onde;
men bar til en et Dødens Had,
fordi hun altfor godt ham bad
og sang af Hjærtens Grunde.

Den Kvinde from fra Klostergård
var kjendt af stor og lille,
hvor Sorg var tung, hvor Nød var
hård,
hun kom med Hænder milde;
og vidste hun ej Råd på Jord,
så vidste hun et Trøstens Ord,
det kom fra Hjærtets Kilde.

Med Hånd og Mund, til Tak og Pris
hun lysted Gud at tjene,
i Søstres Kor på Kloster-Vis
hun sang med Toner rene;
når de lå sødt i Søvnens Tvang,
hver Midjenat hun gik sin Gang
til Kirke-Koret ene.

Der kasted hun med barnlig Blu
sig i Gud Faders Arme,
imens hun løfted Hånd og Hu
til ham i Bønner varme.
Al Verden sov, mens der hun bad,
men Verdens Fyrste vågen sad,
hun voldte ham stor Harme.

At Lig i Kirkelæ var sat,
en Dag den onde vidste
og lusked did den næste Nat,
den frommes Mod at friste;
han lå og lured under Lin,
da fjernt han hørte Fode-Trin,
han lo i Lig med Liste.

I Nonne-Dragt, ved Dímre-Skin,
hun snart i Dør sig viste,
skred op ad Gulv med roligt Trin
forbi den åbne Kiste;
hun knælede ved Alterfod,
med Hændefold den Herre god
i Salmesang hun priste.

Da pusled det på Bären hist,
det Lig sad over Ende,
og stirred truende og vist
med Dødens Gru på hende.
Hun studsed vel en liden Stund:
„lig stille, Dødning!“ talte hun,
hun vilde knap sig vende.

Den onde lå kun lidt på Lur,
før, langsomt rejst fra Lejet,
han skred så tavs som Kirkens Mur
did op, hvor Kvinden nejed.
Hun Jætten så' i Jorredragt,
dog end hun sang, og uforsagt
af Hjærtet som hun plejed.

Men der han kom til Kirke-Kor,
fuld kort hun sig betænkte,
hun greb det Kors på Alterbord,
hvorpå vor Frelser hængte;
i Herrens Navn med sikkert Kast
Sølv-Krucifixet fuldt og fast
hun mod den, onde slængte.

Den Djævel som et Drømmesyn
ræd flyed Kors og Kvinde,
og Liget tumled, ramt af Lyn,
så dødt som før der inde;
men Nonnen sang sin Salme ud
og bar sin Takkebøn til Gud,
han jog den arge Fjende.

De frivillige Gravklokker.

„I hugge mig Kiste af Marmorsten!
af Marmorsten,
deri skal hvile min Faders Ben.

Han var sig en Greve favr og fin,
så favr og fin,
ej ligge han skal i det sorte Skrin.“

Den Junker sin Fader med Pomp
opgrov,
med Pomp opgrov,
da myldred der Maddik paa Dødens
Rov.

I Fløjel og Silke var Liget stedt,
var Liget stedt,
nu havde Forrådnelsen Lejet redt.

Al Verdens Pragt er
Forfængelighed,
Forfængelighed,
den gjør kun Ormen i Graven fed.

Det Syn den unge med Rædsel
slog,
med Rædsel slog,
og hjemløs ham ud i Verden jog.

Han leved i Sus og Dus til nu,
i Sus og Dus,
nu fyldtes hans Sjæl med Dødens
Gru.

Til fattige gav han sin Ejendom,
sin Ejendom,
selv flyed han fattig og drog til Rom.

Der hørte han Messer med ærlig
Hu,
med ærlig Hu,
han Lægedom lærte mod Dødens
Gru.

Der samlede han Skatte, som stå hos
Gud,
som stå hos Gud,
når Graven sender sit Røverbud.

Vildfremmed han gik i den store
Stad
den store Stad,
dog hjemme han var, når han sang og
bad.

Man priste den flittige, fromme
Mand,
den fromme Mand,
snart bar han i Sæk, snart bar han i
Spand.

Han tjente sit Brød, mens Årene
gik,
mens Årene gik,
til gammel og graa han sin Helsot fik.

Under Rigmands Trappe så syg han
lå,
så syg han lå,
der hvilede han på Halm og Strå.

Guds værdige Legem han tog med
Tro,

han tog med Tro,
 så slumred han ind, så fik han Ro.

De bar ham i Stilhed til Kirkegård,
 til Kirkegård,
 ej Venner fulgte den fremmedes Bår.

Der var ej Følge, der Gråd ej flød,
 der Gråd ej flød,
 men alle Roms Klokker på én Gang
 lød.

Ja alle Roms Klokker de kom på
 Gang,
 ding! — dang!
 dog ingen dem drog og ingen dem
 svang.

Og Paven han hørte de Klokker gå,
 de Klokker gå,
 det undrede han sig storlig på.

Men Himmerigs Klokker de kimed
 hist,
 de kimed hist,
 det hørte ej Paven, men Greven vist,
 det hørte ej Paven, men Greven vist.

Den rette Ejer.

En gjerrig Sjæl i Satans Sold
 lod sig med Blod forgylde,
 fik Gård med Gods ved Svig og
 Vold
 og nød dens Frugt og Fylde;

når Enker Hænder mod ham vred,
han tyssed sin Samvittighed,
han vidste Bod for Bylde.

„Jeg bygger op en Kirke stor
med Hvælvinger i Bue,
der Messer lydt fra højen Kor
og Lys med Alterlue
fortolke skal mit fromme Med
og sørge for min Salighed,
når Frygten vil mig true. Så rejste
han den stærke Gavl
og Murene de svare,
dens Tag blev hængt med
Kobbertavl,
det skulde evig vare;
af Eg blev tømret Spiret slankt,
af Kamp var muret Tårnet rankt,
der svang de Klokker klare.

Han hentede Bisp, han hentede
Præst,
den fromme Mand og rige,
indvies skulde nu med Fest
hans Kirke kostelige;
de Fædre gik i Kjortel sid,
med Sang og Salter drog de did,
Velsignelsen at sige.

Bygherren fulgte stolt af Fryd,
han var så vel til Mode,
nu kjendtes Verden ved hans Dyd,
og Kirken ved den gode;
hans Gave modtog Himlen huld:
ej klæbed Blod der ved hans Guld,
som Børn og Tøsser trode.

De kom og så ved hvert et Skridt
mod Siden og mod oven,
hvor stod de Piller stolt og frit,

som voksede de i Skoven!
 Her kappedes jo Kunst med Flid,
 at vidne om den frommes Id,
 når han var længst hensoven.

I Skibet med andægtigt Blik
 alt Skaren søgte Sæde,
 mens Bispen efter Kirke-Skik
 Højmessens vilde kvæde;
 men som han traadte Altret nær,
 i Bispedragt stod Satan der
 med djævelsk Grin og Glæde.

„Ej sømmer det en Mand så from
 af andres Gods at tage,
 den Bygning er min Ejendom,
 oprejst med stor Umage!“
 Af Rædsel hvidned Bispens Kind,
 han vendte brat på Alter-Trin
 og drog sin Vej så fage. Knap Port
 var nat den Flok så snar,
 da hørtes Bulder brage,
 og Kirken splitredes som Glar,
 der blev ej Splint tilbage;
 men Manden med den røde Skat
 fik Bud med Il den næste Nat
 til Ejeren at drage.

Bods-Prædikanten.

I N. N. Kloster-Kirke var stor Nød
 en Festdag mellem Korets
 Personale,
 thi anden Gang alt Klokken Folk
 indbød,

som han blev hæftig syg, der skulde tale.

Prioren Var i Vånde, op og ned
urolig gik han over Kirtegården,
da ham i Møde kom med Venlighed
en fremmed Broder af hans egen
Orden.

Han næppe hørte, hvordan det var
fat,
før han med Tilbud strags om Hjælp
sig nærmed
og med et høfligt Smil forsikred, at
han rysted let en Præken ud af
Ærmet.

Prioren sig uventet hjulpen fandt,
og alt gik rolig for sig som det burde;
da Tiden kom, den nye Prædikant
med Anstand trådte frem og tog til
Orde.

Hans Røst var smuk, han talede så
rart
om Hjærte, Smil og Tårer, Fryd og
Kvaler,
at mange mente, det var åbenbart
de havde aldrig hørt en sådan Taler.

Om Bod og Anger talte han så rørt,
så rørende selv dem, der ej var bløde,
at kun en enkelts Øje holdt sig tørt,
de fleste Angers-Tårens Sødme
nøde.

Med hvide Hår dog nærmest Døren
stod
en Olding, der ej rørtes af hans
Råben,

han mærked Uråd og en Hestefod,
der ellers ganske godt var skjult af
Kåben.

Ærværdig frem med faste Skridt
han tren,
udrustet med den Kraft, som flytter
Bjærg,
som ånder Livet selv i Dødningben
og sagtens kan den ondes Magt
besværges.

Han ham besvor i Herrens stærke
Navn,
så Tryllemasken faldt af Arilds-
Slangen,
der skamfuld, uden Glæde eller
Gavn,
bort vilde hvisle gennem
Kirkegangen.

Men i Guds Navn den gamle Korset
slog
og spurgte ham, den lede
Sjælepranger:
hvi han, på egen Fordel ellers klog,
dem havde rørt så stærkt til Bod og
Anger.

„He! lo han lumsk, det al Tid er min
Kunst,
jo tiere jeg Folk får bragt til Anger
der inden Aften viser sig omsonst,
des vissere er jeg på mine Fanger!“

Den lange Dans.

„Bínd op, kjær Moder, mit gule Hár!
í Aften jeg mig í Dansen går.“

„Min Datter, min Datter! gak ikke
did!
nu fejre vi stille vor Fastedid.“

„Lad sørge, lad faste, hvo faste vil,
kun Gammen og Glæde min Hu står
til!“

„Min Datter, min Datter! du véd det
bedst,
snart kommer den hellige Påskefest.

Du gange til Kirke da med mig,
Guds Legem at tage værdelig.“

„O ja, kjære Moder, den Faste er
lang,
tids nok vi os rede til Kirkegang.“

Hun dansed í Dage, hun dansed í
fem,
hun dansed í Uger, ej færre end dem.

– „Bínd op, kjær Moder, mit gule
Hár!
í Aften jeg mig í Dansen går.“

„Min Datter, min Datter! o gjør ikke
så!
í Morgen vi sammen til Kirken gå.“

„Lad gange til Kirke, hvo gange vil!
kun Gammen og Glæde min Hu står
til.

Endnu en Gang danse jeg vil og må,
en Ungersvend gav jeg mit Ord
derpå.“

„Min Datter, min Datter! o vogt dig
vel!
ak, han vil bedåre din unge Sjæl.“

„O nej, kjære Moder, han er mig
huld,
og aldrig jeg dansed rå frydefuld!“

Så trådte hun Dansen til lystig
Sang,
den Ungersvend Pigen i Kredsen
svang.

Så trådte hun Dansen så luevarm,
den onde han holdt hende selv i sin
Arm.

En Vise han kvad til Fløjternes Lyd,
hun lytted, hun hæved, hun lo af
Fryd.

Hun mærked ej Himmel, hun mærked
ej Jord
hun inddrak hans søde, hans giftige
Ord.

De hvirvled, de hvirvled, han krysted
hegde fast,
i stormende Vals hendes Hjærte
hrast.

Da hvisked den onde: „nu er du min
Brud!“
De dansed, de dansed af Salen ud.

Og nu må hun danse, og nu må hun

kvæde,
men ikke hun danser mer af Glæde.

Ja, nu må hun synge, og nu må hun le,
men Omkvæd hun sjunger er : ve, o
ve!

Guldtørsten.

En Gnier talte sit blanke Guld,
han sad ved Lampen alene,
men så' på Dyngerne sorrigfuld,
de vokste ham altfor sene.

„Ak, har nu så flittig jeg slæbt og
slidt,
fra da jeg holdt op at krybe,
og sammen mig sanket kun så lidt
i År vel tre Gange tyve.

Jeg tidlig lytted til Dydens Røst,
til Ros må mig Naboer nøde,
de véd, jeg forsagede Verdens Lyst,
ej Skilling jeg har lagt øde.

Kun én lille Skødesynd siges mig på,
det tør jeg nok vidne for visse,
(han smilende på Dukaterne så')
og det er: at samle på disse.

Nu bliver jeg kroget og hvid min Lok,
jeg kan snart ej tjene min Føde,
ak, får jeg for inden af Guld ej nok,
måske jeg i Fattigdom døde.

Men Gud er jo god, og hans Grube
fuld,
at bede om alt er vi pligtig,
og ikke han nægter os Gaver huld,
når kun vi beder oprigtig.“

Så gik han til Kirke ved Støttestav,
at bede om Guld i Nåde,
hans Gud ham hørte fuld snart, og
gav
i rigelig Mål og Måde.

Han mærked det strags, der hjem
han drog,
rundt om så' han Guldets gløde,
og hvad så han rørte ved eller tog,
det blev til Malmen den røde.

Hans Vej var lang, og Solen faldt
hed,
det voldte ham nogen Møde,
men hvor han satte på Bænk sig ned,
den blev til Guld det røde.

Det gjorde ham let og frydefuld,
han svang i Luft med Staven,
den var omvendt til det pure Guld,
og Glæden var stor som Gaven.

Snart kendte han fro sin egen Gavl,
og dog han kjendte den næppe,
hvor Strå sad før, hang gyldne Tav,
det var da et kosteligt Tæppe!

Han trippede ind både tørstig og
træt,
der tindred som tusend Sole,
til Guld var bleven hvert Fyrre-
Bræt,
til Guld både Borde og Stole.

„Nu, her kan man hvile, når man er
træt,
grå Hår blive gyldne og unge!“
Nu vilde dog én Gang han spise sig
mæt
og læske sin brændende Tunge.

Han hentede sit Lerkrus, o det var
Guld!
han købte sig Vinen den søde
og satte til Mund den længselsfuld,
– da blev den til Guld det røde.

Så løb han til Kildens klare Fald,
der risled, med kvægende Drikke,
nu skinned i Sol den som gyldent
Krystal,
men øse kunde han ikke.

Og greb han gridsk efter Bid af
Brød,
som Tryllestaven det rørte,
forvandlede det sig til Malmen rød,
så snart han til Mund det førte.

Så hørte Mammon sin Tjener huld
og gav ham så dyr en Føde,
han gjorde ham mæt af det røde
Guld,
men – Staklen af Hunger døde.

Lille Bent.

En Sommerdag den lille Bent,

hvad han så gjerne vilde,
fik Lov af Moder og blev sendt
at hente Vand, ad Vej bekjendt,
ved St. Knud Hertugs Kilde.
„Men pas nu på, min søde Dreng!
og det så meget mere,
du véd nok, Fader er lidt stræng
og vi har ingen flere.“
Så spankede han af så fro,
ukjendt med Sorg og Sukke,
foruden Hat og uden Sko,
men med sin Moders Krukke.
Hans Bukser somme Steds var
bødt,
men det var og de søgne,
og Glæden stråled rosenrødt
af et Par store Øjne.
En Vise fløjted han så stolt,
ja næsten Dels lidt vigtig,
mens han med hegge Hænder holdt
i Ørerne forsigtig.
Han havde et Par Hundred
Skridt
at gå til Herregården,
hvor Kilden, hegnet med Stakit,
var holdt i prægtig Orden.
Af Løve-Gab faldt Strålen ren,
før den til Bæk sig krummed,
der Krukken satte Bent på Sten,
og så', hvor Vandet skummed.
Mens Løven uafbrudt blev ved
at stråle ud af Munden,
den hvide Skum, som den var vred,
løb rundt i Kog på Bunden.
Men før han så', hvordan det gik,
den glatte Sten fik Nykker,
og som han stod, det sagde: klik!
og Krukken faldt i Stykker.
Der lå nu Skårene omkring
og lod sig oversprude,

de Ører sad vel end i Ring,
 men de var jo til ingen Ting,
 for Bunden den var ude.

Da blev den lille Bent forknyt,
 hans Moder, han jo vidste,
 ej havde Råd at skaffe nyt
 og denne var den sidste.

Og Fader — ja han var lidt stræng,
 så det var ingen Glæde!
 og bitterlig den stakkels Dreng
 han gav sig til at græde.

Dog dermed Krukken ej han bandt,
 det så' han nok, mens Skåret
 han piller op og hvad han fandt
 fik hen i Græsset bæret.

Der lå han nu og stilled på
 alt hvad han havde hittet,
 men vandt ej andet, end han så'
 hvordan det havde siddet.

Og hver Gang ned hans Stykker
 faldt,
 så rask han kunde bygge,
 han vanded dem med Tåre salt
 og klaged sin Ulykke.

Da randt det ham i Tanke
 kjært,
 mod Nød, som den kan komme,
 sit Fader-vor han havde lært
 nys af sin Moder fromme.

Han foldede de Hænder små
 og bad af Hjærtens Grunde
 sit Fader-vor, i Nød han lå,
 så stor som være kunde.

Og det var hellig Hertug Knud,
 han vogtede sin Kilde
 og bar de frommes Bøn til Gud,
 han hørte og den lille.

Han hørte på ham med et Smil;
 men da han sagde Amen,
 og gav sig til igjen med Il

de Skår at bygge sammen,
 hvem der blev glad, var Bent, han så'
 som de blev rejst på Kanten
 og Ringen lagt med Ører på,
 stod Krukken hel, min Sandten!
 Med Bagen af sin brune Hånd
 strøg Tåren han af Øjet,
 mens Kinden rød, ved Smilebånd
 i Bue frem sig bøjed.
 Thi se, alt sad ej blot så stift
 som før det havde siddet,
 men ej der kjendtes Kids og Rift,
 end sige Spor af Kittet.

På ny sin Krukke fyldt han fik,
 og endnu mer forsigtig
 i Ørerne han holdt og gik
 til Moder hjem med Kildedrik,
 men den Gang mindre vigtig.

Den fattiges Høst.

Fattig Mand pløjed sin Ager,
 satte til Gud sin Lid,
 ham, af hvem Fugle tager
 Føden i rette Tid.

Rige Mand bode ved Siden,
 Fæ han ejed i Flok,
 Gudsfrugt havde han liden,
 Hæsser havde han nok.

Begge blev klædt og fødet,
 mer bliver ingen end mæt,
 den, der af Gud tager Brødet,
 ånder om Hjærte let.

Fattig Mand mærked ej Møje,
ikke han græd for Guld,
Aks skabte Gud for hans Øje
År efter År af Muld.

Rige Mand spejdede Vinden:
„kommer St. Hans, som sagt,
og ikke Regn for inden,
bliver jeg ødelagt.“

Uår kom der i Landet,
Himlens Kilder var lukt,
Solen brændte på Sandet,
Furen gav ringe Frugt.

Rige Mand udregned Summer,
sukkede ved sit Savn,
fattig Mand åd sine Krummer,
åd dem i Herrens Navn.

Tiden kom til at pløje,
Tid til at så kom med,
Næring han fik med Nøje,
intet han havde til Sæd.

Muldjord med lige Rene
flittig med Plov var bered,
Manden sit Brød skal tjene
udi sit Ansigts Sved.

Rige Mands Lofter var fulde,
han havde nok at så,
fattig Mand låne skulde,
han kunde intet få.

„Fattig kan Råd vel finde,
Gud kan til godt vende ondt
— taled hans fromme Kvinde —
kom, lad os passe vor Dont!“

Sanked de så i Sække
Såder i Mangel af Korn;
Manna kan Ørken dække,
Roser kan gro af Torn.

Dristige gik de og djærve,
dryssede Avner med Tro,
Gud skaber Korn og Kjærve;
rige Mand stod og lo.

Våren sig meldte med Varme,
vandet blev Ager med Regn,
rige Mand så' med Harme
ikke til Spire Tegn.

Fugle for Sang sig lønnet
med Furernes gyldne Skat,
fattig Mands Løkke sig grønnet
bedre hver evige Nat.

Høsten kom med Guds Gaver,
flittige Husbond i Mag
aged de tunge Traver,
højlæsset under sit Tag.

Glæde blev der og Gammen,
Gilde i fattig Mands Gård:
Herren det gjør alt sammen,
selv vi intet formår!
Tør du på Herren håbe,
Hjælpen kommer fra ham,
tror du dig selv, du Tåbe!
bliver dit Håb til Skam.

Vor Herres Renter.

„Vor Hytte nu er lun og net
 i Ly af Lindeblade,
 omkranset af den lille Plet,
 jeg dyrker med min Spade,
 vor Uld er blød og rask din Rok,
 vor Ko gi'r Mælk i Spande,
 mig tykkes vi har mer end nok
 i Kiste og i Kande.

De tred've Kroner, som du véd,
 der ligger hist på Bunden
 og venter på en Leilighed,
 har endnu ingen funden;
 vil du, som jeg, min Ægteviv!
 vi sætter dem på Rente,
 man aldrig véd i dette Liv,
 hvad hårdt man har i Vente.“

„Ja vist, med Glæde, svarte hun,
 det må jeg også mene,
 de dovne der paa Kistebund,
 lad dem gå ud og tjene!
 Men skal de sættes sikkert ud,
 giv dem i Gaver milde,
 så står på Renter de hos Gud,
 der står de ikke ilde.“

Hun var så sikker i sin Sag,
 det hørte han på Stemmen,
 mens han sig tog ved Øret
 for han var lidt i Klemme:
 „Ej bedste Spare-Bank jeg tror
 er Fattigfolkes Lomme,
 dog, jeg det gjør på dine Ord,
 hvem véd, hvad der kan komme?

Jeg tænker på, hvor godt vi har

og der er nok, som trænge!“
 Og han til Bys sin Pose bar,
 fik byttet sine Penge,
 og gik så uden Pral og Pynt,
 hvor Fattigfolk blev funden,
 ved Kirkedør i Skillemynt
 han delte ud til Bunden.

Og der gik År fem Gange fem,
 han leved fro i Sinde
 så hyggelig i Fredens Hjem
 alt med sin kristne Kvinde.
 De leved herlig begge to,
 dog fandt han undertiden,
 hun var ham lidt vel stærk i Tro,
 thi selv han havde liden.

Men Lykkefruen står på Hjul,
 hun vender sig så fage,
 og brat for dem hun løb i Skjul
 på deres gamle Dage.
 Af Fjenden hærgnet Landet lå
 og deres Hus i Aske,
 fra Tomten vild de måtte gå
 med en Bid Brød i Taske.

Som Fattigfolk med Tiggerstav
 de vandrede om Lande.
 „At nu vi bort som Tosser gav
 det må du dog nok sande?
 Ak! hvis vi havde nu fra før
 haft Kronerne med Rente,
 behøved ej for hver Mands Dør
 vi Stodderbrød at hente.“

Så knurrede han iblandt saa småt,
 den gamle Mand til Kvinden,
 og kaldte Kronerne så godt
 som kastet ud for Vinden.
 Hun trøstede ham og holdt på sit:

„At om end Skyer gråne,
snart skinner Solen dobbelt blidt,
og Gud er god at låne.“

„Ja, er så vis du i din Sag,
— han svarte halft i Vrede —
så vil jeg gå til ham i Dag
om Renterne at bede!“
Og han gik op til Kirkedør
den Sommer-Aften silde,
hvor rundelig af Posen før
han skifted Gaver milde.

Til Kammervrå gik Kvinden sig
og bad i Toner bløde
om Livsens Brød af Himmerig
til evig Sjæleføde,
om dagligt Brød, som Herren god
udskifter til små Spurve,
og Ørken selv opdække lod
i overfyldte Kurve.

Og endnu gå de op og ned
herfra til Himmerige,
de Engle små med god Besked,
som før ad Jakobs Stige.
Så trøst hun følte det, til Trods
for alt, hvad Dærer sige,
at har i Tro vi Gud med os,
da er vi hovedrige.

Ved Kirken Manden modløs stod
og vilde hjem ad hinke,
da han i Sandet ved sin Fod
lidt glimrende så' blinke :
„Det er mit Fund, men lovlign knapt,
en fattig Skillings Penge,
jeg selv den her måske har tabt,
så har den ligget længe.“

Med Bitterhed han bar den hjem:
„Her har du, hvad jeg henter,
ja, det jeg vidne kan med Klem,
din Gud gi'r gode Renter!“
„O spot ej, bad ham Kvinden blid,
jeg har hørt gamle sige:
min Lok var gul og den blev hvid,
ej så' jeg Herren svige!“

Den lille Mynt hun gjemte glad,
gik næste Dag til Stranden
og købte sig en Fisk til Mad,
at mætte sig og Manden;
men der sin Fisk med Kniv hun skar,
da tog hun til at kalde,
hun fandt en Perle fin og klar
og kostelig for alle.

„Se, Husbond! nu hvad jeg har sagt,
min Gud med Hjælp tit lenter,
men denne har til os han lagt
og det er gode Renter!“
Det sanded han med Skam og
Skjel,
han solgte deres Gave,
og Penge nok de fik med Held
at købe Hus og Have.

Der bode trygt de mange År
i Glæde og i Gammen,
i Herrens Frygt med hvide Hår,
indtil de hensov sammen.
Tit sukked han: „jeg Dære før,
der knurrede i Vrede!
i Kammer og ved Kirkedør
vor Gud er god at bede!“

Det rette Kors.

En Mand — så hørt en Gang jeg
har,
og det er kun hvad flere sanded —
fandt altfor tungt det Kors han bar,
og bad om Lov at vælge sig et andet.

Den fik han, og i Salen, hvor de lå,
der var af dem så såre mange,
for der var store, der var små,
der både korte var og lange.

Han løfted et, han løfted fem,
men knap han fik dem rigtig vejet,
han skyndte sig at lægge dem,
for de var meget værre end hans
eget.

Så prøved han dem Raden om
og opgav næsten Håb om Lykken,
da allersidst til et han kom,
det, fandt han, passede ham bedst på
Ryggen.

Det valgte han, — men det var sært;
thi det var just det Kors, han havde
båret,
og siden kaldte han det aldrig svært,
— Ja, sådan går'et!

Moderen.

I Stigbøjlen satte Bytteren Fod,
 over Hjælm vaged Busken den tykke:
 „Lev vel, kjær Moder, vær godt ved
 Mod,
 til vi ses med Sejer og Lykke!“

„Farvel da, min Søn, far vel med Gud
 og vor Frue til blodige Stævne!
 får snart eller sent jeg fra dig Bud,
 lad med Stolthed mig høre dig
 nævne!“

Så stirred hun efter den raske
 Svend,
 til hun så ham bag Skoven svinde,
 hun selv havde spændt ham Sværd
 ved Lænd,
 nu hun frit lod Tårene rinde.

Han var hendes alt, hendes eneste
 Guld,
 hendes Trøst paa de gamle Dage,
 alt lå hendes Husbond i sorten
 Muld,
 nu al ensom hun sad tilbage.

De Måneder randt, og hver af dem
 gik
 mere sent, hun vel måtte sande,
 den Enke-Moder ej Tidende fik fra
 sin Søn i fremmede Lande.

Gud bedre for nyt, hun spurgte til
 sidst,
 som en Spot for sin Moder-
 Længsel:

„Din Søn ligger bunden i Tårn for
vist,
ikke Navn vi véd på hans Fængsel!

Han ænsed ej Fare, kjendte ej
Frygt,
forrest stred han i Heltenes Skare,
men til sidst ham båded ej Kraft eller
Kløgt,
han taldt lumsk i Forræderes Snare“.

– „Var forrest i Heltenes Strid, du
mit Barn!
nu velan, det dulmer min Smerte,
men skal du vansmægte i Niddinge-
Garn,
vil dog briste din Moders Hjærte.

For sandt, ikke jeg kan løse din Nød,
dog jeg véd mig Rådene visse,
jeg kjender en Hånd, der i Nåde
brød
værre Bøjer og Bånd end disse“.

Så lukte hun Dør, så gik hun i Løn
og hun bad der med Gråd fuld
megen:
„Guds Moder giv mig igjen min Søn,
ak, så sandt du elsker din egen!“

Hun bad så fra Solbjærg til
Morgengry,
så hun sukkede Nætter og Dage,
men Sol hun ej så' for den sorte
Sky,
hendes Søn kom ikke tilbage.

Da steg hendes Angst, dét gjaldt
hendes Liv,
nu det bæere må eller briste!

Fortvivlelse nær, den arme Viv,
ikke havde hun mere at miste.

„O, har du da lukket dit Øre nu,
at du ikke vil mærke min Kvide!
Guds hellige Moder, ak ingen som
du
det dog véd, hvad en Moder kan lide!

Så sandt som du elsker din egen
Søn,
vilde fri ham fra Fængsel og Lænke,
du vil, du må høre en Moders Bøn,
du må trøste mig fattige Enke.“

Så rejste hun sig i den stille Nat,
til Vorfrue-Kirke hun ilede,
hvor Lys over Alteret skinnede mat
på den rene med Moder-Smilet.

Hun frygtede ej, hendes Trin var
fast,
medens Kinderne dunkelt glødede,
hun trådte til og med heftig Hast
greb hun Barnet paa Jomfru-
Skødet.

Ved Kjærte-Glansen hun så' det
grandt,
der fór Sky over Glædens Mine,
men fro hun hvisked: „nu har jeg Pant,
til du løser min Søn af Pine!“

Var fast og frejdig hun vandred did,
som en Pil hun nu fløj til sin Hytte
i Linene hvide indsvøbt med Flid
fluks hun gjemte sit hellige Bytte.

I Tårnet sad Sønnen i samme Stund
som en Fange, forladt og fremmed,

på Stengulvet fik han kun stakket
Blund,
mens en Drøm foregøgled ham
Hjemmet.

Da gjentog han al sin Barndoms
Leg,
gik i Solskin blandt Roser og
Nælder,
men vågned i Gru, når Uglerne
skreg,
kold han gøs i den fugtige Kælder.

Dødsstille der var som i Gravens
Nat,
der ej rørtes Lås eller Hængsel,
da stod der en Kvinde for ham brat,
der blev lyst i hans mørke Fængsel.

Op lod hun med Ynde sin milde
Røst,
hendes Ord var hans Sjæl som
Honning,
den ædle Kvinde, han så' det trøst,
var Maria, Himmerigs Dronning.

„Stat op, stat op, du Ungersvend!
du nu lave dig til at ride,
før Solen stiger af Havet end,
skal du læge din Moders Kvide.“

Af Fangen faldt både Bøjer og
Bånd,
han stod rustet som færdig til
Kampen,
ham Dør oplod en usynlig Hånd
og han hørte sin Gangers Stampen.

Han svang sig op og sig Gud befol,
og som båret paa Vejrets Vinge

paa Gangerens Ryg, før Hanen gøl
holdt han uden for Hytten den ringe.

Den blussede rød, den brune Kind,
der han så' den solbrændte Rude:
„stat op, stat op! kjær Moder min!
se din Søn han holder her ude!“

Hun skyndte sig vel, det var ingen
Drøm,
vågen sad hun på Vagt i Vente,
hun tvivled ikke, den Moder øm
jo ret snart vilde Pantet hente.

Med Fryderøst tog hun sin Søn i
Favn:
„ja vor Frue hun lod sig minde,
nu være Gud lovet i Jesu Navn!“
så hun hulked, den gamle Kvinde.

Men haver du givet igjen mig Søn,
mere kjær end al Verdens Goder,
ej savne du skal din egen i Løn,
o du evige Mildheds Moder!“

Så trohjærtig gik hun til Kirkedør,
alt med Billedet på sine Arme,
og satte det glad, hvor hun tog det
før,
bad og takked med Tårer varme.

Den uventede Sejer.

„Hold stille min Skimmel, her beder
vi lidt,

híst ligger Kapellet nede,
så har vi til Rest et Par Timers Ridt,
og det sinker ikke at bede.

„Verden forhaster man sig så tidt“ –
så talte den Ridder i Plade
og standsed sin dampende Gangers
Skridt
under Skyggen af Egens Blade.

„Endnu kom Solen ej højt i Dag
vi tidsnok vort Mål skal hinde,
mens du nu tygger dit Foder i Mag
vil jeg hvile mig lidt der inde.“

Han var en Skikkelse kæmpestærk,
vel kjendt for Mod og for Kræfter,
sin Lige han fandt ej i Ridderværk
enten før eller siden efter.

Til Festdyst ved Hove i Dag han
red,
men her vilde først han dvæle
og, efter sin Skik, i Ydmyghed
for den hellige Jomfru knæle.

„Thi om jeg så vandt hver Krans på
Jord,
men mist gik ad Kronen i Himlen,
det baded mig ej,“ – så faldt hans
Ord,
mens han venlig klappede Skimlen.

Han plantede dybt sit Lanceskaft,
og Gangeren bandt han ved Siden:
„I begge, ført af min Arm med Kraft,
snart skal hente min Pris i Striden.“

Så trådte han from i Kapellet ind,
og der tog han til at bede,

men alt som han bad, så fyrig i Sind,
han ej mærked, Timerne glede.

Vor Frue hun sad med sin liden Søn,
med Øjne kjærlige, klare,
ham tyktes, på hvert hans Hjærtes
Bøn
hun så mildelig monne ham svare.

Hvor Sorgen reder sit Lejested,
så sent et Øjeblik skrider,
hvor Hjærtet hviler i salig Fred,
der det glemmer Timer og Tider.

Og Solen i Havet var sunken alt,
den Gang han stod op fra Bønnen,
da så' han, sin Fromhed han havde
betalt
med den herlige Kamp, og med
Lønnen.

Dog trøstig han gik fra Kirkedør
til Hesten, han bandt ved Tøjlen,
den damped, endnu så våd som før,
da han atter steg op i Bøjlen.

„Ho, ho! min Skimmel, dig Tiden
faldt lang,
og her har du stampet forgæves,
ja, ja, vi skal nå det den næste Gang,
naar til Dystløb Lanterne hæves.“

Så gav han den Sporen og hjemad
drog,
men knap, var han nat et Stykke,
paa skummende Heste en Skare jog,
for at nå ham, og prise hans Lykke.

De loved ham alle for Sejr han
vandt,

at modstå ham, ingen mægted,
trods lukket Visir de kjendte ham
grant,
og forgæves sin Hæder han nægted.

Han havde jo Sejerskransen oppå,
som Dronningen selv havde bundet;
forundret han greb til sin Hjælm og
så':
jo, der sad den, med Sir omvundet.

– Da havde Vor Frue, som han
forstod,
lånt Skimlen den stærke og Lansen
og, medens han knæled ved
Alterfod,
ved en Engel hentet ham Kransen.

Synderinden.

„O Jesu, for din Pine
og for din uskyldige Død
forlad mig Synderne mine,
frels mig fra den evige Død!

Så hvisked en syndig Kvinde,
med bævende, sagte Røst,
så våndefuld i Sinde,
hun følte ingen Trøst.

Usikkert hende glede
de Ord over Læben kun,
thi, ak hun turde ej bede,
de kom ej fra Hjærtets Grund.

Hun led af Sjælens Pine
alt både Nat og Dag,
ved Mindet om Synder sine
hun pintes af bitre Nag.

Hun støtted Hånd mod Kinden,
mens Tårer i Øjet stod,
nys havde hun læst om Kvinden,
der salvede Herrens Fod.

Men ej hun turde vove
at gå til den Herre from,
for sine Synder grove
hun ventede Vredens Dom.

„Omkranset af Guddoms-Straale,
så hellig, ren og god,
o han vil vist ej tåle,
jeg ligger ved hans Fod,“

Så sad hun paa sit Kammer
en hellig Julenat,
bespændt af Angst og Jammer,
i Verden var hun forladt.

Trindt om var Lys og Glæde
for store og for små,
hun sad i fattigt Klæde
ved Lampe-Lys i Vrå.

Som Tankerne mon stime
i Sorgens mørke Nat,
alt i den hellige Time
da klarede de sig brat.

Hun vidste ej hvorledes,
som hviskede en Ven:
„om små Børn også vredes,
de mildes dog snart igjen!“

Der faldt hende Lys i Hjærte,
hun rejste sig på Stand,
det var som med Håbets Kjærte
en Engel gik foran.

Hun tren af trange Stue,
hun gik fra Sorgens Hjem,
hun tænkte paa Vor Frue,
som sad i Betlehem.

Hun så' de Stjærner spille
højt over Verdens Larm,
hun tænkte på den lille,
der lå på Moders Arm.

Og Klokker hun hørte kime,
mens glade Sange lød,
det var den salige Time,
vor Frelser han blev fød.

Fra hver en Kirke-Rude
der tindred Lys i Lag,
de sagde dem dér ude,
at Glæden var født i Dag.

Ej længere han dvæled,
med Skaren til Kirke gik,
hun for Guds Moder knæled
og løftede sit Blik.

Ej selv hun turde komme,
bad hende gå i Bøn:
„du Frelsens Moder fromme!
bed for mig til din Søn!“

Den hellige Jomfru smiled,
med Øjet sænket huldt,
i himmelsk Ro det hviled
på Barnet frydefuldt.

Og Blikket fulgte Kvinden,
det Vink hun ej fortrød,
med Guddoms-Smil på Kinden
den lille lå på Skød.

Hun vidste ej hvorledes,
hun åndede det hen:
„om små Børn også vredes,
de mildes snart igjen.“

Og Barnet Øjne milde
på hende hvile lod,
som om de sige vilde:
„vær, Kvinde, frit ved Mod!“

Da kom hun til at græde,
skønt Hjærtet i hende lo,
da lærte hun at bede,
da lærte hun at tro.

Det klang som Englerøsten
den første Julenat,
der sang om Himmeltrøsten:
„din Synd er dig forladt!“

Så stod hun op, var trøstet,
så gik hun hjem med Fred,
med Julesang i Brystet
om Herrens Miskundhed.

Hun gik med Synderinden
at salve Herrens Fod,
og følte det med Kvinden,
at han er mild og god.

„Nu er jeg en af dine,
jeg hviler i dit Skød,
o Jesu, for din Pine,
du frelste mig af Nød!“

Hun havde sín Sorg forvundet,
 og sang i daglig Bøn:
 „nu har jeg Nåde fundet,
 velsignede Guds Søn!“

Røde Frans.

Med Sværd ved Lænden sad på
 Hald,
 som Guds og Hvermands Fjende,
 en Greve i sín Borg med Bral
 blandt síne vilde Svende;
 han slog sit Bytte gridsk med Klør,
 som Rovfugl fra sín Rede,
 men malked helst dog Kírkens Kør,
 de, sagde han, var fede.

Når da med Banden han drog hjem,
 Beladt med Synd og Bytte,
 bredfulde Alterkar kom frem,
 for dog at gjøre Nytte;
 da løs med Svir og Sværm det gik,
 og Ridder-Herligheder
 de fandt i Dobbelt og i Drik,
 i frække Ord og Eder.

Da blev med Pral hver Dåd bekjendt,
 de sammen havde øvet,
 om Klosterne de havde skjændt,
 om Kirker som var røvet,
 om hvor de havde brudt med Magt,
 og hvor ved Løgn og Liste,
 om hvad de bange havde sagt,
 der lod sig Skat fravriste.

Hver gav i Laget med sin Skjærv,
at kappes med sin Næste,
og var i egne Øjne djærv,
om ikke just den bedste;
thi første Mand var røde Frans,
deri de alle stemmed,
at Æren var som oftest hans,
når Værket snildt blev fremmet.

Drog rige Kjøbmænd der forbi,
han fik det først at vide,
han kjendte hver en lønlig Sti
til Rov om Natte-Tide;
og så i Spil og Drik og Dans
blandt alle Grevens Gæster
slet ingen var som røde Frans
den anerkjendte Mester.

Skønt der i Skaren, rå og ry,
var gjærne en og anden,
som lønlig følte et Slags Sky,
de smigred dog for Manden;
og alle lytted rundt om Bord,
når han begyndte Talen,
og når han vittig føjed Ord,
da skogred det i Salen.

I Dag var det en dårlig Jagt,
det måtte alle sande,
de havde med sig hjem kun bragt
en raget Skaldepande.
„Ham har I vel i Tårnet smidt
for Orme og for Øgler,
men lad til Spas os få ham lidt
her op, den gamle Gøgler.“

Så Greven råbte, og de lo:
„Ja, hent os hid Hallunken!“
mens Frans af Stuen fór med to,
for frem at slæbe Munken;

og Latteren løb Bordet om
 med Vittighed i Vente,
 med Lystighed og Løjer, som
 de fik, før Legen endte.

Da åbned Døren sig, og ind
 tren Munken, fulgt af tvende,
 i mørke Kappe, bleg om Kind
 han stod ved Bordets Ende;
 men noget lå i Manderis Blik,
 hvor nødig end de vilde,
 i Salen der, da frem han gik,
 blev uvilkårlig stille.

Dog fattet råbte Greven rå,
 han tvang sig halvt til Latter:
 „nu, Præst, lad os en Præken få!“
 da blev der lystigt atter.
 „Ha, ha! ja, ja! det højt med Spot
 igjennem Hallen skralded,
 her sidder vi så lunt og godt,
 du kom som du var kaldet!“

„Ja, som I vil,“ han mæled fast,
 som ej han kjendte Faren,
 mens med et roligt Øjekast
 han så' sig om i Skaren;
 „men, føjed han betænksom til,
 jeg ikke ser i Salen
 den Mand, I nødigst savne vil,
 vil han ej høre Talen?“

„Ja, han har Ret, brød Greven ud,
 er Ridder Frans her ikke?
 der strags må efter ham gå Bud,
 mens vi får lidt at drikke.“
 Og der gik Bud, men det tog Tid,
 for Frans var knap at finde,
 det lod som havde han med Flid
 sig skjult i Tårnet inde.

Han vilde meget nødig frem
og klaged han var ilde,
med træge Skridt han fulgte dem
til uvant Præste-Gilde;
det tyktes ej, han Spøgen led,
ham Greven lo i Møde:
„kom, Ridder Frans, og skrift! hvem
véd,
om du i Aften døde?“

Hans Blik undgik den gamle Mands,
der stod for Flokken trøstig,
man kjendte næppe røde Frans,
der ellers var så lystig.
Og end han følte mindre Lyst,
det i hans Træk sig malte,
der Munken grå oplod sin Røst
med mægtig Klang og talte.

Han talte snildt om Ridder-Værk,
hvoraf går Ry med Ære,
om dem der Skjold og Glavind stærk
til svages Forsvar bære. —
En hånlig trak på Smilebånd,
det vilde lidet nytte.
en anden knuged Sværd i Hånd,
men alle måtte lytte.

Han talte varmt om Ridder-Mod,
der ej tog Tal paa Vrimlen,
men, tvættede i Tyrke-Blod,
blev kronede i Himlen.
Han maled med Tunge-Glød,
så selv de stive studsed,
ja mangen en blev halvejs blød,
og Grevens Kinder blussed.

Men der han havde fængslet dem,
da vendte han sit Billed,

og Mørkets Gjerning rolig frem
 for Dagens Lys han stilled.
 Han talte djærvt om Røver-Dåd,
 om dem der Æren spille —,
 det stak dem Raden rundt som Bråd,
 dog endnu sad de stille.

Han bøjede sig over Bord:
 „I tvang mig til at tale,
 for første Gang et Sandheds Ord
 har lydt i disse Sale;
 ja, Herre stræng, jeg véd det vel,
 din Hævn mig snart vil ramme,
 mit Legem let du slår ihjel,
 min Sjæl vil Gud annamme.

Men blot et Ord til Afsked end,
 i Fald dig noget rører,
 på Bænken som din bedste Ven
 der sidder din Forfører!“
 Hans Øje lynede med Glans,
 med Fingeren han pegede
 som Straffens Ånd på røde Frans,
 der sad så blå og bleget.

„Og til Bevis, jeg taler sandt,
 — han hævede sin Stemme —
 den Gud som Mørkets Fyrste
 bandt,
 kan og hans Slave tæmme.“
 Med Værdighed han løfted Hånd,
 som Ordene de løde:
 „ved Fader, Søn og Helligånd!“
 slog Kors han mod den røde.

Og Djævelen i Ridderham
 han modstod ikke Præsten,
 fór bort med Hyl, til Skræk og
 Skam,
 alt som en Røg i Blæsten;

men Greven lærte Tak til Gud.
han slap af Troldens Hilde,
og sletted Niddingsdåden ud
med Manddomsværker gilde.

De fromme Bier.

Bien summer i Abildtræ,
søger den søde Grube,
Voks og Honning til Vinter-Læ
virker den i sin Kube.

Gjerrige Bonde går ind og ud,
træller til Aften silde,
Gaver rige han fik af Gud,
flere han have vilde.

Bifluer Honning i lune Stok
flittig til Mjød ham lave,
meget mere der skal til nok,
når altid man mer vil have.

Lært han haver et listigt Råd:
lagde han kun med Snilde
Hostien hellig hos Fugl med Bråd,
Honningen øges vilde.

Gjerrige Bonde var glad derved,
gjærne han Rådet fulgte,
Guds Legem han med megen Sned
lønlig i Kuben dulgte.

Grueligt, med ugudelig Hug
gjorde han Helligbrøde,
Alterbrødet, han stjal i Smug,

gav han til Dyreføde.

Bierne hjem fra Haven bar
Byttet, fra Blomst de vunde,
blev der Brødet det hellige vár,
bragt af den gridske Bonde.

Dyrene små foruden Sans,
som fra Støv kun stamme,
gjorde den frække, gjerrige Mands
Ugudelighed til Skamme.

Fluks de samlede sig i Flok,
flere der kom til Kuben,
Liv der kom i den hele Stok,
skarevis fløj de til Gruben.

Saft den søde på Blomstergren
søgte de dobbelt flittig,
bare så hjem den Honning ren,
bygged om Brødet vittig.

Grundvold lagde de god og stærk,
glattet blev Gulv af Kage,
Væg og Mur af søden Værk
virkede de så fage.

Svend og Mester var lige travl,
vims gik det frem og tilbage,
guldgul reiste sig takket Gavl,
aldrig blev set dens Mage.

Stige-Trin er kun Stymper-Vej,
sømmer sig for en Kryber,
vinget Murer dem skjøtter ej,
bruger sin Ske, mens han flyver:

Buer der blev lagt oven på,
bøjede over Pille,
Tag at tække måtte de forstå,

alt gik rask og stille.

Somme drog ud og andre ind,
hver havde nok at gøre,
Tårnet kneiste med højten Tind,
Vinduer var der og Døre.

Sidst med Fløj det ranke Spir
snildelig monne de virke,
så i Kuben stod med Sir
en nydelig lille Kirke.

Skilt fra Skib et hvælvet Kor
sås ved Kirkens Ende,
ikke manglede Alter-Bord,
mindre Voksllys tvende.

Hellige Hostie toge de,
hævede den så glade,
satte den så hvid som Sne
på Bordets blanke Plade.

Mørkt var der ellers Natten lang
hos dem i Huset inde,
Dagens Lys ad Døren trang
ej kunde Vejen finde.

Brødet var næppe lagt på Bord,
brat som Skyr sig skille,
det som en Sol i Kirke-Kor
kastede Stråler milde.

Klart fra alle Celler klang
Klokketoner søde,
Biers Summen var bleven Sang,
priste den salige Føde.

– Bonden imens, den gridske Trolde,
sær han dog var i Sinde,
Honninghøst i hundred Fold

håbede han at vinde.

Aldrig rolig han var, og angst
 over den Helligbrøde,
 fandt han dog for dyr den Fangst,
 skulde han for den bøde.

Tiden kom, og hen han tren,
 titted som han skulde stjæle; —
 stille og stiv som en Kampesten
 stod han foruden Mæle.

Smådyr uden Sind og Sans,
 som fra Støv kun stamme,
 gjorde den usle, gjerrige Mands
 Grådighed til Skamme.

Den gamle Skomager.

Du ved jo nok, hvad man kalder
 de Folk, der syr Støvler og Sko,
 der netop i Tanke mig falder
 et Sagn, jeg har hørt om to.

De bode i selv samme Gade,
 for Kælderdoor hang deres Skilt,
 men de var ej lige glade,
 og kun den ene så' mildt.

Så flittige vare de begge,
 men der var den Forskjel, at
 for hin vilde intet klække,
 for denne gik alt så glat.

Den unge sled Dag og Døgne,

han brugte sig al som bedst,
den gamle han sled »de søgne,
de hellige holdt han Fest.

Den unge så meget døjed,
han havde bestandig sin Nød,
den gamle var godt fornøjet,
han havde sit daglige Brød.

Hin knap havde Tid at spise,
han led ej Sang eller Snak,
den gamle han sang sin Vise,
imens han Rispen trak.

Nu tænker du sagtens, kjære!
at Knuden stikker deri:
den unge måtte mange nære,
den gamle var frank og fri.

Men da går du fejl ad Vejen,
og leder på Gaden om Guld,
den unge han var sin egen,
den gamle havde Reden fuld.

Han havde haft mange Munde,
og alle de råbte om Brød,
dog aldrig mindes han kunde,
de havde haft nogen Nød.

Det ærgrede tidt den anden,
og spydig han lod sig forstå,
det var ingen Kunst for Manden,
når sligt man indlod sig på.

„Jeg ser ham hver Morgen trippe,
det både i Regn og i Kuld,
han går til den rige Klippe,
hvor Dværge har gjemt sit Guld.“

Han fritted ham ud med Snilde,

at sige hvor Skatten lå,
den gamle med Glæde vilde
did følge ham Dagen derpå.

Og årle den næste Morgen
han stod ved sin Gjenbos Dør,
han sagde Farvel til Sorgen
og Slidet, han havde før.

Han vilde på Døren, klappe,
den gamle mødte sin Gæst,
og op ad Kælder-Trappe
han steg som til en Fest.

Han lidt for over bøjed,
hans Hår var sprængt med gråt,
Kan havde et Smil ved Øjet,
der klædte ham ganske godt.

De tavse tilsammen ginge,
den unge blev sær i Sind,
mens Klokkerne monne ringe,
de trådte i Kirken ind.

Den gamle han var som hjemme,
han knæled ved Kirke-Kor,
han bad med dæmpet Stemme
det hellige Fader-Vor.

Og da han sagde Amen,
man kunde det mærke grandt,
han trykte Hænderne sammen,
han trode, det var sandt.

Den unge han så! Gebærden.
han tænkte så snildelig:
den Karl er gammel i Verden,
han véd at berede sig.

Det gik så i Dage tvende,

den tredie lige så,
 alle gode Gange er trende,
 nu må da vel Timen slå.

Den Dag var han oppe før Solen,
 han hørte sit Hjærte slå,
 han kastede om sig Kjolen
 og gik for at banke på.

Den gamle han kom som han plejed,
 han var ved et trøstigt Mod,
 men der de om Hjørnet drejed,
 de atter ved Kirken stod.

Da udbrød bitter i Sinde
 den Ungersvend så brat:
 „Den Vej kunde selv jeg finde,
 men sig mig, hvor er din Skat?“

Det var den gamle Mester,
 han svarede fro i Sind:
 „Når Dagen gryr i Øster,
 jeg ganger i Kirken ind.

Der ligger min Skat i Klippe,
 naar der jeg banker på,
 ja det skal aldrig glippe,
 jeg får hvad jeg peger på!“

Den gæstmilde Bonde.

Den Bondemand taler til sin Viv:
 „Nu Dugen, Moder! du brede,
 mens jeg tager Staven i Hånd og
 går,

om Fredags-Gæsten at lede,
så sætte vi frem, hvad Huset formår,
og takke vor Herre for gode År.“

Det Ægtepar trofast, mens Tider
randt,
i Guds frygt levede sammen,
at låne den fattige Hus og Læ,
det var deres største Gammen;
de bænked ham højt og plejed ham
frit,
der altid var nok, skønt de havde kun
lidt.

Men Fredag især de havde for Skik,
det var som en Ret i Huset,
de tjente en Stodder med
Fodetvæt,
ham læsked af Fadet og Kruset,
til mindelig Tak for den Fredag lang,
vor Herre for os på Korset hang.

Men Bonden i Dag kom bedrøvet
hjem,
det mådelig lykkes ham vilde,
han Stodder ej så', han fattig ej
fandt,
det huged dem begge ilde;
dem Maden ej smagte og Mælken ej,
og Bonden han gav sig igjen på Vej.

Da mødte ham Stakkarl på ensom
Sti,
hans Kjortel var såre ringe,
den Bondemand ilte ham fluks imod;
han kunde ej Glæden tvinge.
han hilsed ham kjærlig, de fulgtes ad,
så fik han dog Gæst til sin Fredags-
Mad.

De trådte alt ind under Hyttetag,
 den Kvinde sig høvisk nejed,
 så frembar hun Vandet ydmygelig,
 at tvætte hans Fod, som hun plejed;
 da finge de gamle et sælsomt Syn,
 de stode der begge som ramt af Lyn.

På hver den fremmedes Fod så
 grandt
 gjenkjendte de Nagleboret,
 og der de skued hans Hænder to,
 de bar af Korsfæstelsen Sporet.
 Da blev der Glæde, da blev der
 Fest,
 vor Herre var selv de gæstmildes
 Gæst.

Om Himmeriges Glæde.

Hvor Klosteret spejled sig stille i
 Sø
     så hyggelig,
 hvor Brødrene boed i Fred under
 Ø,
 – I Himmerig er der stor Glæde!

Der vandred en from, en hellig Mand
     så gudelig,
 hans Hu stod til Herren, ham tjente
 han.
 – I Himmerig er der stor Glæde!

Faldt Sol eller Måne på Kloster-
 Gavl
     så mildelig,

år Natten var stille, når Dagen var
travl,

– I Himmerig er der stor Glæde!

I Kammer og Kirke, i Lys og i Løn
andægtelig

han foldede Hænder og knæled med
Bøn.

– I Himmerig er der stor Glæde!

Fra Hjærtet til Himlen opsteg hans
Ord

så tryggelig:

„Dit Kige komme, o Fader vor!

– I Himmerig er der stor Glæde!

O lad mig dog smage din Himmelfred
så nådelig,

og skue et Glimt af din Herlighed!

– I Himmerig er der stor Glæde!

Did længes mit Hjærte, did stunder
min Hu

så inderlig,

o, at mig din Himmel stod aaben nu!

– I Himmerig er der stor Glæde!

I salige Sjæle, som frydes hist
usigelig,

hvor er der dog fagert i Englevist!

– I Himmerig er der stor Glæde!

Der gjenlyder alt af Guds Nædes
Pris

evindeligt

blandt Engle og Helgen i Paradis!“

– I Himmerig er der stor Glæde!

Men alt som han bad, – fra sit løvrige
Skjul

så sødelig
 der sang ved hans Vindu' en liden
 Fugl.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Den prydet så var med de dejligste
 Fjer
 så yndelig,
 den fløjted og sang, som den sad ham
 nær.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Den Trillerne slog, så han lytted
 med Lyst,
 taknemmelig,
 det leged så salig alt i hans Bryst.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Han ilede mod den, med Hænder
 udrakt
 så gladelig,
 at gribe den lille, det var hans Agt.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Men Fuglen fløj bort i den samme
 Stund
 så sagtelig,
 og Munken gik efter til grønne Lund.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Den fløj med Lethed, den slog med
 List
 så frydelig,
 den satte sig på en Bøgekvist.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Og Munken gik efter, han var ej sen,
 så stadelig
 han stod alt under den Bøgegren.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Han lytted des mere, jo mere den
sang

så sødelig,

det var som Himmerigs Klokker
klang.

– | Himmerig er der stor Glæde!

Og ved hver en Tone liflig der lød

så lystelig,

det var som han vugged i Engleskød.

– | Himmerig er der stor Glæde!

Der var så stille, der var så tyst,

så fredelig,

al Skabningen hviled ved Fuglens
Røst.

– | Himmerig er der stor Glæde!

Omsider den liden Sanger fløj bort

så hastelig,

den Times Tid var ham meget kort.

– | Himmerig er der stor Glæde!

Så gik han tilbage til Kloster-Bur

så gladelig,

den var ham så fremmed den gamle
Mur.

– | Himmerig er der stor Glæde!

Han bankede på, hvor han plejed før,

forunderlig!

der var ingen Port, der var ingen Dør.

– | Himmerig er der stor Glæde!

Han søgte og søgte, på Port han
slog,

forunderlig!

en vildfremmed Portner imod ham tog.

– | Himmerig er der stor Glæde!

Og Portneren studsed ej mindre end
han,

forunderlig!

han kjendte slet ikke den fremmede
Mand.

– | Himmerig er der stor Glæde!

Abbeden blev hentet og Brødrene
kom,

besynderlig!

de trode, det var en Pillegrim from.

– | Himmerig er der stor Glæde!

„Jeg er eders Broder, så hjælp mig
Gud

miskundelig!

jeg nylig mig gik af Klosteret ud,

– | Himmerig er der stor Glæde!

Jeg gik af min Celle en liden Stund
så bradelig,

at lytte på Fuglesang udi Lund.

– | Himmerig er der stor Glæde!

Her var mine Brødre, og her var mit
Hjem,

så sandelig!

nu kjender mig ingen, jeg kjender ej
dem.“

– | Himmerig er der stor Glæde!

De Oldinge kom med snehvide Hår
ærværdelig,

de havde der bygget i Snese År.

– | Himmerig er der stor Glæde!

De husked i Klostret hvad der var
sket

grandgivelig,

den Broder havde de aldrig set.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

De stod og stirred, de vidste ej Råd,
                   så underlig,
 han nævnte sin Abbed, hans Navn
 og Dåd.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Da funde de det i Krøniker grå,
                   besynderlig,
 den Abbed alt længe i Graven lå.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Trehundred År var der rundet hen
                   ustandselig,
 den Abbed var glemt og hans
 Klostermænd.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Nu mærked den fromme, den Time
 var lang,
                   så kortelig,
 mens han havde lyttet til Fuglens
 Sang.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Nu blev det ham klart, nu forstod han
 først,
                   vidunderlig!
 han ej havde mærket til Hunger og
 Tørst.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Han ej havde mærket til Vinter eller
 Vår,
                   vidunderlig!
 han ej havde anet de løbende År.
 – | Himmerig er der stor Glæde!

Han ej havde skadet Bræk eller
Brøst,

vidunderlig!

imedens han lytted til Fuglens Røst,
— | Himmerig er der stor Glæde!

Thi Fuglen som fløjted med Stemme
klar

så sødelig,

det var en Guds Engel åbenbar.
— | Himmerig er der stor Glæde!

Ja Fuglen, der smelted hans Sjæl i
Lyst

så inderlig,

det var en Guds Engel med evig
Trøst.
— | Himmerig er der stor Glæde!

O, hvor må den Glæde da være stor,
usigelig,

hvor alle Guds Engle de synge i
Kor!

— | Himmerig er der stor Glæde!

O salige Håb, om vi en Gang

miskundelig

måtte alle høre den Fuglesang!

— | Himmerig er der stor Glæde!

Det giv os af sin milde Hånd

så nådelig

Gud Fader og Søn og den
Helligånd,

højlovet i Evighed, Amen!

